

ПРИКЛЮЧЕНИЕ В БЪДЕЩЕТО

Кир Буличов

КИР БУЛИЧОВ ПРИКЛЮЧЕНИЕ В БЪДЕЩЕТО

Превод: Детелина Канчева-Георгиева

chitanka.info

Известният руски фантаст Кир Буличов се представя пред българските деца с поведта си „Приключение в бъдещето“. Написана живо и увлекателно, тази повест разказва за приключенията на един шестокласник, озовал се в... бъдещето! Безкрайни са чудесата на XXI век и още по-безкрайно е удивлението на малкия герой. Втората част на произведението запознава младите читатели с Алиса — момичето от бъдещето, което в търсене на загадъчния уред миелефон попада в днешна Москва, сред своите връстници от VI „Б“ клас. Безбройните произшествия, преследването на космическите пирати, тънкият хумор на автора правят произведението динамично, увлекателно, интересно четиво за младия читател.

ПЪРВА ЧАСТ
ГОСТ ОТ МИНАЛОТО

ГЛАВА I

АМИ АКО ЗАД ВРАТАТА ИМА АНАКОНДА?

Родителите на Коля не са твърде стари — нямат и четиридесет. Но те се смятат за съвсем млади, купиха си катер, с радост го боядисват, мъкнат го на брега, пускат го на вода, поправят мотора, канят гости, за да пекаат шишчета и да пеят туристически песни. Но като пътешественици хич ги няма, просто не знаят как могат да бъдат щастливи. Миналата година-две седмици пътуваха по Волга, а преплуваха само сто километра — да си умреш от смях. На Коля не му е интересно с тях. Тяхната романтика не му допада, премного е комфортна. Ето и в онова априлско утро той категорично отказа да отиде с тях да боядисва скъпоценната „Чайка“. Каза, че на другия ден има контролно. Родителите му изпаднаха в такова умиление пред неговата съзнателност, че го оставиха на мира. Така Коля се оказа съвсем свободен в неделя, без родители, без работа, можеше да си живее за собствено удоволствие като гръцкия философ Епикур.

Когато се събуди, родителите му ги нямаше. На масата — бележка с молба да купи кефир и една рубла.

Когато денят ти е свободен, той ти се струва безкраен. Затова Коля не бързаше. Пусна радиото с всичка сила и започна да мисли на кого да се обади по телефона. Но беше още рано, всичките му приятели спяха и Коля реши да отиде за кефир. Взе рублата, чантата, празните бутилки и излезе на стълбището.

На стълбището право към него вървяха двама санитарни и носеха сгъната носилка. Санитарите бяха възрастни, яки като хамали, само че с униформени фуражки и с бели престилки. Коля спря. И тогава забеляза, че вратата на съседния апартамент е открената и оттам се чуват гласове. Санитарите внесоха носилката там. Нещо се беше случило със съседа им. Николай Николаевич.

Той живееше сам, често ходеше в командировки, а къде работеше, Коля не знаеше. Момчето реши да почака. Скоро вратата се отвори и санитарите изнесоха носилката. На нея лежеше Николай Николаевич бледен, покрит с чаршаф почти до брадичката. Отзад

вървеше млад лекар с обемисто куфарче. Лекарят спря на вратата и попита:

— Какво да правим с апартамента?

В този момент Николай Николаевич видя Коля и се зарадва.

— Здравей, адаш — каза той тихо. — Добре, че те срещнах. Виждаш ли, сърцето нещо ме стегна. Сполетя ме беда.

— Няма нищо — успокой го Коля, — ще оздравеете.

— Благодаря за добрите думи. Имам молба към тебе: вземи ключа. Тези дни трябва да пристигне приятелят ми от Мурманск. Той знае, че ако мене ме няма, ключът ще е у вас.

— Както винаги — каза Коля. После се обърна към доктора и добави: — Затръшнете вратата, а ключа дайте на мен.

— Коля придружи носилката с Николай Николаевич до улицата. Санитарите внимателно я вмъкнаха в „Бърза помощ“. Сърдечно болните се нуждаят от пълен покой.

— Кога да ви чакам? — попита той Николай Николаевич, който вече лежеше в колата.

— След месец. Може и по-рано. Ще ви се обадя по телефона, щом започна да ставам.

— Обадете се, ще ви посетя — каза Коля. — Ако искате да ви купя плодове? Не се стеснявайте.

— Моят приятел от Мурманск трябва да ми донесе едно лекарство. Разчитам на твоята помощ.

— Не се съмнявайте — отвърна Коля. — Старите също с удоволствие ще ви помогнат.

Линейката рязко потегли към клиниката „Склифасовски“, както каза докторът на Коля, когато се разделяше с него. Момчето постоя, загледано след колата.

Беше му жал за Николай Николаевич. Съседът им бе порядъчен човек, никога не се държеше наставнически с малолетните, не ги поучаваше как да живеят, а да разговаряш с него беше интересно.

След това Коля отиде в магазина и купи кефир. Когато плащаше на касата, напипа в джоба си ключа от апартамента на Николай Николаевич и си помисли да не забрави да го закачи в коридора на видно място, та веднага, щом пристигне приятелят от Мурманск, да го намери. Но след като се върна в къщи, Коля не закачи ключа. Хрумна му нещо.

Работата е там, че на бюрото на Николай Николаевич имаше модел на фрегата. Това беше дървена платноходка с корабни въжета от канап, с истински, медни оръдия. Николай Николаевич беше казал, че фрегатата е направена от две хиляди части и е точно копие на истинската. Коля обичаше да я гледа. Ако приклеknеш и присвиеш очи, ще си представиш, че фрегатата плува в океана, а платната ѝ са увиснали, защото вече втора седмица има пълно затишие.

Когато Фима Корольов от класа на Коля разбра за фрегатата, започна да моли да го заведе на гости при Николай Николаевич, но Коля не бързаше. Опасно бе да водиш Фима на гости, защото е страшно нахален, тромав, непременно ще вземе и ще счупи нещо. На Фима му омръзна да напомня и той каза:

— Вземи ми размерите на фрегатата. Каня се да правя платноходка, а ми липсва литература по този въпрос. Какво ти струва да ми помогнеш!

С Фимка разговаряха вчера, а днес Николай Николаевич се разболя. Довечера ще се върнат родителите му, може и да скрият ключа, а Фима за нищо на света няма да повярва, че съседът им е в болница — ще реши, че Коля пак извърта.

Затова си отиде в къщи, взе лист хартия, линия и молив и отвори вратата на съседа.

В този момент не мислеше, че постъпва лошо. Нали ако беше поискал разрешение от Николай Николаевич, той вероятно не би му отказал.

Затвори след себе си вратата, скри ключа в джоба, запали лампата в коридора, за да се полюбува на африканските маски, които висяха на стената и се зъбеа.

След това, без да бърза, мина в голямата стая, която беше и кабинет, и спалня на Николай Николаевич. Завивките не бяха прибрани от дивана, чаршафите бяха измачкани, слушалката на телефона се люлееше чак до пода. Коля си представи как Николай Николаевич протяга ръка към телефона и набира 03. Сложи слушалката на вилката. Никога не е бил сам в този апартамент и той, макар и обикновен, сега му се стори твърде пуст и дори малко зловещ. Докато стоеше сред стаята, Коля почувствува, че не постъпва много правилно, и му се прииска да си отиде, без да вземе размерите на фрегатата.

Но не си отиде, защото на стената висеше старинен револвер-кремъклия. Николай Николаевич разрешаваше на Коля да го държи в ръцете си, но половината от удоволствието пропада, когато те гледат. Той свали от стената револвера, издърпа ударника и се прицели в прозореца. Отвън прелетя врана. Коля натисна спусъка, револверът тихо изщрака. Разбира се, с патрони и барут изстрелът щеше да бъде по-силен.

Момчето закачи револвера на мястото му и в този миг забеляза вратата на вътрешната стая. Врата като врата, но имаше една особеност: винаги беше заключена. Когато и да дойдеше при съседа им, никога не я беше заварвал отворена. Коля все си мислеше какво може да се крие там и веднъж попита Николай Николаевич:

— А какво има там?

— За Синята брада чел ли си? — попита в отговор Николай Николаевич.

— Но нали вие не сте женен?

— Там крия любопитните момчета — отвърна Николай Николаевич. — Седем парчета. Има свободно място и за осмо.

С това разговорът приключи. Коля повече не питаше. Всеки си има гордост.

И ето сега той видя, че на бялата врата стърчи ключ. Явно, Николай Николаевич не е очаквал, че ще се разболе, а после е забравил да го извади.

Пристъпи към вратата и се замисли. Може би там има някакви документи, книжа или ценности. Или колекция от марки. Изобщо, щом не ти показват стаята, няма какво да се навираш там.

Коля искаше да се върне към фрегатата, когато изведнъж си помисли: ами ако съседът им държи във вътрешната стая някакво рядко животно? Толкова рядко и опасно, че не бива на никого да се показва дори. Например змия анаконда, дълга дванадесет метра. И това рядко животно сега седи гладно и не знае, че цял месец няма да има кой да го храни. Ако е анаконда или камила, не е толкова страшно, те могат да издържат без храна и вода, но ако е тигър, ще има да се мята няколко дена из стаята и ако не успее да събори стените, ще умре от глад. Пък ако успее, историята ще свърши още по-зле. Нали от втория етаж ще скочи на тревата, ще смачка цветята на пенсионерката

Чувпило, ще глътне и самата нея, след което ще налапа павилиона за сладолед и ще се разболеє от ангина.

Разбира се, той не мислеше сериозно, че тигърът ще се полакоми за злата пенсионерка Чувпило, която се оплаква, че Коля много силно и тропа. Просто му се искаше да надникне в тайната стая, но за тази цел му трябваше морално оправдание. А грижата за гладен звяр е най-доброто морално оправдание.

За малко допря ухо на вратата, вслуша се дали не се чува нечие дишане или шум, но там беше тихо. Тогава превъртя ключа и откряна вратата.

ГЛАВА II

ТОВА НЕ Е ИНДИЯ

Коля мислеше само да надникне и отново да заключи вратата. Ако, разбира се, скритата камила не поиска вода.

Той откряна вратата — пет сантиметра, не повече. Нищо не се случи. Отвори я по-широко, пак нищо. Тогава си пъкна главата вътре и се оказа, че стаята е почти празна.

Беше малка стая със зелени стени. На прозореца висеше плътно перде, но вътре беше достатъчно светло, за да разгледа всичко.

Два шкафа и стол.

Единият беше стар, дървен и обемист. Вратичката му бе отворена. Вътре висяха разни костюми и шлифери, а под тях — мъжки и дамски обувки и пантофи различни номера. Във втората му половина на рафтчетата бяха наредени чаршафи, калъфки, ризи, различно бельо. А до шкафа бяха подпрени три походни легла.

Какво трябваше да предположи един следотърсач, ако в апартамента на самотен мъж види шкаф, натъпкан с дрехи за различни хора?

Следотърсачът Коля предположи, че това са вещи на приятелите на Николай Николаевич, които му идваха на гости. При него често идваха познати, идваха от други градове и понякога гостуваха по цяла седмица. Коля дори се запозна с един старец и го съпроводи до антикварната книжарница. Този дядо обясни на Коля, че живее в малко градче и невинаги може да си намери необходимата книга. А за да не мъкнат насам-натам кувари, приятелите на Николай Николаевич оставят някои вещи в Москва.

А на походните легла спят.

Изобщо стаята се оказа абсолютно безинтересна и Коля можеше спокойно да си тръгне, ако не беше вторият шкаф.

Това беше необикновен шкаф. Приличаше на телефонна будка, само че по-голяма. Момчето се приближи до стъклената врата и надникна вътре. Вместо телефон в будката имаше арматурно табло

като в самолет. И Коля разбра, че именно тази будка е голямата тайна на стаята.

— Една минута — рече Коля на глас, защото се вълнуваше малко и го разкъсваха две желаниа: желанието да си тръгне и желанието да погледне по-отблизо таблото, защото се интересуваеше от техника, дори миналата година беше сглобил радио, което, вярно, не работеше.

Коля натисна дръжката на стъклената врата и тя се завъртя меко, като смазана. Вратата се отвори, сякаш канеше Коля да надникне вътре. Той не се подвоуми и влезе в кабината. Миришеше на електричество като по време на буря.

Момчето заразглежда таблото. На долната му издадена напред наклонена част имаше два реда бутони. Малко над тях — ред превключватели. След това ред циферблати. Цялата тази система беше мъртва, изключена и затова не беше ясно за какво е предназначена.

Като че ли нарочно погледът на Коля се спря на превключвателя, от едната страна на който пишеше: „Вкл.“, а от другата „Изкл.“. Превключвателят беше обърнат надясно, към думата „Изкл.“.

Никога няма да бъде късно да го изключи отново, помисли си Коля и обърна превключвателя.

Чу се тихо бръмчене, стрелките на приборите по таблото потрепнаха и някои от тях се изместиха. Коля вече искаше да върне превключвателя обратно, когато чу зад гърба си тихо изщракване.

Той бързо се огледа и видя, че вратата се е затворила. Натисна дръжката от вътрешната страна, но тя не му се подчини. Коля не се уплаши. Превъртя превключвателя наляво, стрелките на приборите се върнаха на нулите, бръмченето се прекрати и вратата сама бавно се отвори.

— Ето — каза Коля, — машините трябва да се подчиняват на човека.

Още два пъти накара вратата да се затвори и отвори, а след това реши да изпробва и другите превключватели — защото, ако се случеше нещо, винаги можеше да ги върне обратно.

В края на втората редица бутони стърчете един превключвател, червен. Под него беше написано „Старт“. Отдолу някакви цифри и неразбираеми знаци. Само под две от тях пишеше: „Междинна спирка“ и „Крайна спирка“.

Любопитно. Коля превъртя превключвателя „Старт“, но нищо не се случи. Тогава разбра, че е избързал. Трябваше отначало да завърти превключвателя на „Вкл.“. Така и направи. Вратата се затвори. Отново превъртя превключвателя „Старт“ и пак нищо не се случи. Значи, разсъди Коля, още нещо е пропуснал да направи.

Коля не беше глупав човек и реши, че машината не е получила задача. И натисна копчето „Междинна спирка“. Този път опитът излезе толкова сполучлив, че Коля съжали, че го е започнал.

Бръмченето стана силно, почти оглушително. Стъклената врата се обви в мъгла и стъклото стана матово. Кабината цялата се затресе, като че ли някой беше включил зъболекарска бормашина. Коля протегна ръка, за да изключи по-бързо трептенето, но в този момент на малкия екран над пулта се появи червен, много ярък надпис „Внимание“.

Надписът веднага изгасна и на негово място се появи друг, бял: „Проверете дали сте в кръга“.

Коля погледна надолу и видя, че стои върху черно грапаво кръгло килимче, очертано с бяла линия.

— Да — каза той, като се стараеше да надвика растящото бучене. — В кръга съм!

Следващият надпис беше още по-строг: „Не се движете. Хванете се за дръжката!“

Коля не виждаше никаква дръжка, но в този момент доста високо, на нивото на очите му, от арматурното табло се показва дръжка. Тя беше предвидена за голям човек. Коля послушно се вкопчи в прохладния метал, защото не смееше да спори с надписите на екрана.

„Затворете очи!“ — заповяда надписът.

Коля зажумя.

И изведнъж всичко изчезна.

Нищо нямаше — ни горе, ни долу, ни въздух, ни жег, ни студ. Само прохладния метал на дръжката, за която се държеше Коля.

Колко продължи това, той не знаеше. Сигурно малко, а може би два часа. Дори не се изплаши, нито закрепця, защото страхът и викът са нещо неразбираемо, а как можеш да се изплашиш от нищото.

Изведнъж всичко свърши. Остана само бръмченето. Коля почака още малко, докато дойде на себе си, а след това се осмели и поотвори едното си око.

Веднага видя екрана и на него зелен надпис:

„Прехвърлянето завършено. Междинна спирка.“

Отдъхна си и се закле никога повече да не се навира там, където не го викат.

Сега знаеше какво да прави. Изключи превключвателя „Старт“, след това превъртя наляво превключвателя „Вкл.-Изкл.“. Веднага стана много тихо.

„Можеше да бъде и по-зле — помисли си Коля докато отваряше вратата на кабината. — Изобщо държах се като юнак и не се изплаших много. Жалко, че не бива на никого да разкажа.“

Излезе от кабината и спря, защото в стаята неща се беше променило. Или очите го лъжеха. Първо, вратата на гардероба беше затворена, макар че Коля не я беше пипал. Е, това не е най-страшното — вратата би могла сама да се затвори, когато кабината трепереше като подплашен заек. Но някъде бяха изчезнали походните легла, а стените на стаята, които допреди малко бяха облепени със зелени тапети, се оказаха съвсем бели, боядисани. Коля дори разтърка очи. Не помогна.

Тогава реши да не мисли за това. Когато абсолютно нищо не разбираш, по-добре е да не мислиш. Това правило Коля спазваше, когато го изпитваха на дъската и той не можеше да реши задачата или не знаеше през коя година е била открита Америка. Тогава гледаше през прозореца и не мислеше за задачата или за Америка. Все едно двойката няма да ти се размине. Ако, разбира се, някоя добра душа не ти подскаже.

Така и сега Коля престана да мисли, напипа в джоба си ключа от апартамента и тръгна към изхода.

В голямата стая цареше безпорядък. Фрегатата беше изчезнала. Добре би било, ако само тя беше изчезнала. Но беше изчезнала и масата, на която стоеше тя, беше изчезнал диванът със смачканите чаршафи и одеялото, телефонът, револверът от стената — изобщо всичко беше изчезнало. Стаята беше същата, но докато Коля бе стоял в кабината, някой беше белосал стените, а вместо предметите беше натъпкал стаята с прибори.

Какво може да си помисли човек при подобна ситуация?

И Коля, като умен човек, веднага се сети. Скоро беше чел разказа на американския писател Уошингтън Ървинг. За някакъв човек — Рип

Ван Уинкъл, който отишъл в планината и заспал. Върнал се в селото си, върви по улицата, но никой не го познава. Пипнал се по лицето, а брадата му до пояса. Така се досетил, че е спал без прекъсване двадесет години.

При тази мисъл Коля се хвана за брадичката и даже се учуди, че не му е порасла брада. А докато си пипаше брадичката, се разстрои заради родителите си, които преди двадесет години са се върнали от разходката с катера и са намерили на масата кефира, а сина им никъде го няма. Обаждали са се по телефона във всички болници, идвала е милиция с куче, но всичко напразно. Дванадесетгодишният Коля е изчезнал безследно. И ето сега той ще излезе на стълбището, ще почука на вратата, ще му отворят старата му майка и старият му печален баща и ще го попитат: „Кого търсите, момко?“ А Коля ще каже: „Търся сина ви“. Те ще отговорят: „Ние отдавна нямаме син, защото нашият Николай преди двадесет години безследно изчезна“.

С такива тъжни мисли Коля прекоси стаята. Той очакваше, че и коридорът се бе изменил за двадесет години. Но никога не би могъл да предположи, че промяната ще е толкова голяма.

Нямаше коридор. Имаше стая, десет пъти по-голяма от предишната, висока колкото два етажа, също оборудвана с апаратура и неизвестно как, осветена.

Залата заемаше не само бившия коридор, но и стълбищната площадка и дори апартамента, в който бе живял Коля. Този удар беше по-силен от предишните.

Коля искаше да изтича обратно в кабината и да натиска бутоните — може би изведнъж халюцинацията ще изчезне, — но в този момент му хрумна друга мисъл.

Какво пишеше под бутона? „Междинна спирка“, „Крайна спирка“. А какво значи това? Гари, спирки... Значи кабината е нов вид бързоходен двигател и Коля просто се е озовал на друго място, в друг град... а може би в Индия? И, разбира се, това не е същата стая, а друга, подобна на нея.

Щом се сети за това, Коля реши да не бърза за кабината. Все ще успее. Не бива да се отказва от възможността да хвърли поглед на Индия или Самарканд.

Бързо намери вратата. Тя беше със същия цвят като стената и се разпознаваше само по едва видимата цепнатинка. В ъгъла на вратата

Коля откри бяло копче. Натисна го и тя се плъзна встрани. Намери се в дълъг и широк коридор без прозорци. Може би и той имаше врати, но отдалече те не се сливаха със стената.

„Какво пък, ще отида по-нататък“ реши Коля и за да не загуби вратата — върви я търси после, — той постави до нея монета от пет копейки.

В коридора не срещна никого. Сигурно защото беше неделя или защото беше още рано. Нямаше часовник, но нали по земята часовите пояси са различни и затова в Индия може да е пладне, а ако се е озовал на Хавайските острови, то ще с и вечер.

Да, ненапрасно съседът им е заключвал вътрешната стая. Този двигател сигурно е експериментален и засега може би е секретен. Нищо, да не се безпокои: Коля няма да издаде тайната. Даже и да го измъчват, никой не ще го накара да разкрие чуждата тайна.

Коридорът завършваше с широка стълба. Коля тъкмо се канеше да стъпи на горното стъпало, когато забеляза, че долу се мярна нещо лъскаво. Дъхът му спря. Чу се шумолене. Коля бързо отскочи няколко крачки встрани и клекна зад ъгъла. Не му се искаше да го видят и да го заразпитват: „А ти, момче, как попадна тук? Кой ти разреши да се возиш в кабините?“

От скривалището си Коля видя, че по стълбите се изкачва странно същество, може би рицар-лилипут, може би прахосмукачка на крачета. Недоносчето нямаше глава, затова пък безброй дръжки притискаха листенца и боклуци към хълбоците и гърба му и кръгли четки изскачаха изпод джуджето и като се въртяха, изчеткваха перилата и стъпалата, а боклука напъхваха в блестящ чувал, закрепен отзад. Джуджето-чистач мина на един метър от Коля и успя да изчетка крачолата и да му лъсне обувките. И без да се спира, продължи нататък.

— Благодаря — каза Коля на чистача и макар че първата среща свърши благополучно, нататък той вървеше внимателно и се оглеждаше, за да не го види някой.

Стълбището изведе Коля в голям вестибюл с прозрачна предна стена. Стъклото беше толкова голямо, че бе чудно как досега никой случайно не го бе счупил. Коля се приближи до стъклената стена, като разглеждаше площада отпред.

Той беше покрит с ниска млада трева. Оттатък площада имаше раззеленили се дървета. Коля си помисли, че в Москва дърветата още

не са се раззеленили, значи той е пристигнал в южен град.

Случайно се допря до стъклената стена и изведнъж в нея се появи отвор точно колкото за него. Стената, като жива, му предлагаше да мине през нея.

Той я послуша.

Навън не беше студено и по яке Коля се чувствуваше добре. Духаше слаб вятър, зад дърветата се виждаха високи къщи. Коля пресече гладка розова пътечка и направи няколко крачки по тревата. Обърна се, за да разгледа по-добре къщата, от която излезе.

Тя беше висока около двадесет етажа. Но прозорците и ъглите по нея бяха малко. Беше като изпилена и боядисана в преливащ се седефен цвят. На някои места строителят беше забравил да изравни вдлъбнатините и издатините, но Коля се сети, че това е направено нарочно. Във вдлъбнатините бяха балконите, а издатините бяха остъклени като очи на водно конче. Не може да се каже, че домът му хареса, но той беше човек с широки възгледи и смяташе, че всеки народ е свободен да си строи такива къщи, каквито му допаднат. Например на ескимосите, които живеят в снежните иглу, или на индианците с техните жилища от кожа им е смешно, когато виждат високите сгради или къщички.

Над стъклената стена, през която Коля току-що мина, на самото стъкло с грамадни златни букви беше изписано:

ИНСТИТУТ НА ВРЕМЕТО

А от двете страни на надписа имаше по един голям, висок колкото два етажа черен квадрат. Единият от тях представляваше часовник. На него светеха цифрите: 9, 15, 35...36... 37... 38... 39... Последната цифра показваше секундите и непрекъснато се менеше.

Но вторият квадрат разруши всички теории на Коля.

На него имаше надпис:

11 АПРИЛ 2082 ГОДИНА

НЕДЕЛЯ

Вероятно всеки друг на мястото на Коля би се хванал за главата, би заплакал от ужас и би побягнал обратно към Института на времето, за да се върне по-бързо в къщи, при майка си.

Нали приключението на Коля далеч не е по силите на всеки? Трябва да имаш здрава нервна система. Това не ти е Рип Ван Уинкъл

със своите жалки двадесет години и невчесана брада. Това са сто и повече години, дори костенурките рядко живеят толкова.

А Коля се зарадва и каза:

— Ама че работа!

И реши засега да не се връща.

Баща му и майка му, тъй или иначе, ги няма в къщи, а Николай Николаевич е в болница. Но ако се откажеше от пътешествието в далечното бъдеще, никога нямаше да си го прости. Може би щеше да се подвоуми, ако обувките му бяха мръсни, но чистачът му помогна. Какво друго още му трябва на един пътешественик във времето?

ГЛАВА III

ВРЪСТНИКЪТ ДЯДО

Първо трябваше да реши накъде да поеме.

Къщата на Коля се намиреше на уличка „Сивцев Вражек“ Домът беше стар, строен още преди революцията. Коля разсъждаваше така: някои от московските сгради трябва да са останали — нали по-рано къщите са се запазвали по триста години. Значи, ако тръгне надясно, натам, където по-рано беше Гоголевският булевард, ще види нещо познато. Той умее да се ориентира добре, нито веднъж не се е обърква в гората. В Москва няма да се загуби. Даже след сто години. По-добре ще бъде да не пита минувачите за пътя, за да не се усъмнят в нещо.

И Коля тръгна към булеварда.

Вървеше по розова алея, широка около три метра, която леко пружинираше под краката му. След дърветата, които ограждаха градинката, алеята се вля в широка улица.

Веднага щом излезе на нея, Коля чу зад себе си глас:

— Пази се от пътя, момче! Къде вървиш? Искаш да те сгазят ли?

Коля отскочи встрани и видя, че го настига странен дядо. Той караше велосипед с едно колело, за равновесие разперил ръце като цирков акробат. Облечен беше пак като акробат: в зелено по тялото трико и червени меки пантофки с дълги, остри, даже леко увиснали надолу върхове. Имаше бели коси, щръкнали нагоре като четка, и дълги мустаци, също разперени — сигурно за равновесие.

Дядото настигна Коля и каза:

— Изпрати ме малко, че ми е скучно да вървя сам.

Колелото на велосипеда беше малко и дядото трябваше повечко да върти педалите, но въпреки това пътуваше бавно.

Коля тръгна до него.

— За маскарада ли се готвиш? — попита дядото, разглеждайки най-обикновения костюм на Коля.

Коля реши, че трябва да бъде внимателен.

— Да — отговори той, — за маскарада.

— Лошо си се облякъл — каза старецът. — По мое време всички момчета ходеха облечени в така наречената ученическа униформа. Тя се състоеше от тъмносиви със син оттенък панталони и същото... как да кажа... сако. Знаеш ли какво е това сако?

— Представям си — отговори Коля. И едва не добави, че баща му, пък и всички мъже носят сака. Но веднага си спомни: минало е много време, сигурно децата са забравили за саката.

Дядото обаче не обръщаше внимание на отговорите му. Той самият обичаше да говори. В храстите, до пътя, имаше пейка. Тя малко приличаше на пейките по улиците. Беше ниска, приличаше на канапе. Старецът слезе от колелото и седна, като покани и Коля да го последва — оказа се, че пейката е мека, сякаш напълнена с пух.

— Да си починем — рече дядото. — Пет минути. Аз малко се задъхах. Казвам се Павел. А ти?

— Коля.

— Нали не бързаш?

Коля не знаеше какво да отговори. Не знаеше бърза ли, или не. Разбира се, че не му се искаше да седи на меката пейка и да губи време в приказки за саката, от които разбираше повече от дядото. Но това беше първият човек от бъдещето, когото срещна. И той в нищо не подозираше Коля.

Дядото не чакаше отговор.

— Виж какво — каза той, — трябва по-подробно да ти обясня какво е сако. Това е старинна дреха, която мъжете обличаха, когато аз бях млад. Произлязла е от редингота, който е носил Пушкин...

— А защо не си купите велосипед с две колела? — прекъсна го Коля. — Не е удобно да карате на едно колело.

— Лекарите ми го препоръчват — отговори дядото. — За развиване на мускулите. На моята възраст трябва да се вслушвам в съветите на лекарите. Искаш ли да пипнеш мускулите ми?

Дядото сви ръката си в лакътя и протегна на Коля да я пипне. Мускулите му бяха здрави. По-здрави от неговите.

— Та — продължи старецът, — саката се закопчаваха с копчета... Но ти го знаеш, нали маскарадният ти костюм има тези неудобни неща. Препоръчвам ти да измениш костюма си.

— А на мен ми се струва — каза Коля, като се стараеше да говори вежливо, — че в костюма ми няма грешка. Той не е училищен,

а така — за всеки ден.

— Всеки ден ние носехме бели ризи — възрази старецът — и черни панталони. И сандали. Да-да, сандали.

— Това кога е било?... — попита Коля. — В друго време?

— Как така в друго? — учуди се старецът. — В какво друго?

Коля на очи пресметна годините на стареца — около шестдесет. 2082 минус шестдесет — получава се 2022. Плюс десет или дванадесет. Получава се 2032.

— Е, в тридесетте години на този век — отговори Коля.

Дядото така високо се засмя, че два зелени папагала хвъркнаха от клоните и закрепяха с човешки гласове:

— Позорр! Позоррр! Кой откъсна ррозата?

— Ама че наивност! — каза дядото, докато си бършеше сълзите. — Ама че веселяк! Ти безбожно ласкаеш. Нима изглеждам толкова млад?

— Не много млад — призна истината Коля, — но карате колело все още добре.

— Тогава ще ти открия тайната. Утре навършвам сто и седемнадесет години.

— Абсурд! — рече Коля. — Значи вие сте от Абхазия.

— Защо?

— Там има столетници. Но те се хранят с кашкавал и вино и пасат овце.

— Не. Аз съм от Москва, храня се почти само с кефир и много обичам овнешки котлети. Ти обичаш ли ги?

— Обожавам ги — призна си Коля. Той все още не можеше да преодолее удивлението си. — Значи сме връстници?

— В известен смисъл — съгласи се дядото. — Ако се вземе под внимание твоят костюм, ние сме връстници. Но още веднъж напълно сериозно ще ти повторя, че по мое време момчетата се обличаха другояче. Може да съм забравил какво е било преди петдесет години, но какво е било през миналия век — помня.

Какво да се прави! Дядото беше толкова уверен, че беше невъзможно да се спори с него. А Коля и не искаше да спори. Той беше поразен. Седеше до свой връстник, който беше над сто години караше велосипед с едно котето и бе обут с червени пантофки. Тогава може би и Коля ще живее още сто години?

— А как сте със здравето? — полита Коля със съчувствие. — Не ви ли безпокои?

— Не се оплаквам. Благодаря на медицината. Само дето лошо спя.

— Е, това не е страшно — каза Коля. — А кое училище сте завършили?

— Сто двайсет и трето, английското. На булевард „Мир“.

— И аз уча в английско — каза Коля. — Ду ю спийк инглиш?

— Йес, ай ду — отговори дядото. — И добър ученик ли си?

— Както се случи — рече Коля. — Дават ни много за учене.

— Пък аз мислех, че сега нищо не дават.

Коля се сепна.

— Понякога.

— А моите правнуци казват, че нищо не им дават. Сигурно добре правя, дето не им вярвам.

— А вие на коя пързалка ходехте? — Коля попита стареца.

— Аз — в Соколники. А ти?

— В Парка на културата.

Но Коля реши повече да не се задълбочава в спомени, защото сигурно щеше да изтърси някоя глупост. Минаха пет минути, но дядо Павел не бързаше да си ходи. Приятно му бе да разговаря с младежа, който намали годините му два пъти. Известно е, че старите хора обичат да им намаляват наполовина годините.

По небето се проточи бяла диря. Тя толкова бързо се появи, че никакъв реактивен самолет не би могъл да прелети с такава скорост.

— Какво е това? — попита Коля.

— Сплинтер — отговори дядото равнодушно. А може би е рейсът до Луната. Нали там има фестивал. Нима не знаеш?

— Зная — каза Коля. — Но ние се готвим за маскарада.

Над улицата бавно летеше седефен балон с диаметър половин метър. Когато се изравни с пейката, балонът измени посоката си и се насочи към тях. Коля се изплаши малко, но дядото повика с ръка балона и когато той се приближи на разстояние една протегната ръка, перна го с пръст от горе. В балона се появи отворстие и от него в дланта на стареца падна нещо черно, подобно на табакера.

— Да прегледаме вестника — каза дядото.

Балонът се вдигна във въздуха и тръгна да търси други читатели.

Коля под око поглеждаше дядото, който натисна някакво копче отстрани на табакерата и тя се превърна в разноцветен екран, по който притичваха различни кадри. Неудобно му беше да наднича отстрани, той само чу как мелодичен женски глас произнесе:

„... Фестивалът на Луната се очаква да бъде най-интересното зрелище за годината... Започна дискусия в ООН...“

В този момент Коля се разсея, защото по улицата, надбягвайки се, без да допират уличното платно, префучаха три прозрачни балона, в които на меки седалки седяха хора. Те не управляваха балоните, а единият даже четеше същия вестник като дядо Павел.

Коля си помисли, че времето тече, всички за някъде пътуват, само той безделничи.

— Извинете, колко е часът? — попита той.

Връстникът на Коля, без да се откъсва от вестника, протегна ръка към него. На китката му имаше широка верижка, но без никакви изображения. Изведнъж на нея светнаха думи и цифри:

Часът е 10—12—36

115°. Ясно.

— Благодаря — каза Коля, който бе решил на нищо да не се учудва.

ГЛАВА IV

СИНЯТА КОБИЛА И ДРУГИТЕ ЛИНГВИСТИ

Връстникът на Коля, когото бихме нарекли Пашка, ако не беше толкова стар, се задълбочи в четенето на вестника и забрави всичко. Затова Коля лекичко се надигна от пейката и тръгна по-нататък. Хрумна му да отиде на космодрума и ако успее, да отскочи до Луната. За там пътуват кораби с туристи, значи не е далече. Естествено, Коля разбираше, че ако живее толкова, колкото дядо Павел или малко по-малко, неведнъж още ще лети до Луната или Марс. Но това ще бъде някога. А на човек му се иска всичко да получи веднага. Коля не попита дядото как да стигне до космодрума, защото всеки московчанин след, сто години трябва да знае това.

Огледа се и видя позната сграда. Тя беше разположена на високия склон на хълма, колоните ѝ се белееха зад дърветата. Преди сто години сградата беше на Гоголевския булевард, в нея се намираше Съюзът на художниците и даже имаше паметна плоча, че тук е живял Тургенев.

— Здравей, стари приятелю — каза Коля. — Приятно ми е да срещна позната сграда.

— Здравейте — отговори някой до него. — Нима сме се срещали по-рано?

Коля се огледа, но не видя никого.

— Аз и сега още не съм ви срещнал — каза Коля. — Къде сте?

— Ако направите още една крачка, непременно ще ме настъпите. И това ще бъде тъжно.

Коля погледна в краката си и видя светлозелено котенце с едно лилаво око в средата на челото.

— Не — рече Коля, като разглеждаше странното, животно. — Ние с вас още не сме се срещали. При нас няма такива.

— Тогава разрешете да се представя: аз съм известният космически археолог, специалист по отмрелите езици, професор Prrr.

— Коля.

— Много ми е приятно. Защо сте останали в града в този неделен ден? Всички мои приятели заминаха кой накъдето види.

— Ние се готвим за маскарада из живота на двадесетия век — отговори Коля. — А вие от друга планета ли сте?

— Разбира се. Аз пристигнах за семинара по структурална лингвистика. Не се ли интересувате от нея? Това е много увлекателно. В нашия семинар имаме двама седмокласници и един третокласник. Без да се броят професорите и академиците.

— Не — призна си Коля. — Не се интересувам от лингвистика, а от футбол.

— И аз също — каза Рррр. — И даже отивам на мач. Какво съвпадение?

— А кои играят? — попита Коля.

— Ама вие не знаете ли? — от учудване Рррр разпери зелените си пухкави ръчички. — Та това е мачът на века! Националният отбор на Марс с националния на външните бази. За купата на Системата.

— А кога започва?

— След половин час. Ще успеем. Имате ли билет?

— Нямам — отговори Коля и се разстрои. На мача също си заслужава да отиде. Макар че на космодрума е по-необходимо.

— Чакайте малко, мой млади приятелю — каза археологът Рррр. — Сега ще дойде доцент Спуси-ва-пус-ва-пас-ва-пос. Може би той ще има един билет повече.

— Добре — съгласи се Коля. — Да почакаме доцента. Кажете ми, моля, как да стигна до космодрума?

— Не може да не знаете! — възкликна Рррр. — Вие се шегувате!

— Съвсем не — каза Коля. — Забравих.

— Ще се качите в автобус №3 — каза Рррр. — Ще слезете на булевард „Мир“. А оттам ще флипнете до космодрума.

— Благодаря. Къде спира тройката?

Рррр се разсмя с тънко гласче и не можеше да се спре. Явно думите на Коля му се сториха много смешни. Той като че ли имаше намерение безкрайно да се смее, но в този миг до него се разнесе строг бас:

— Какво смешно има? Юношата репетира маскарадната си роля.

— Ах — каза археологът Рррр. — Моля, да ви представя: моят приятел доцент Спуси-ва-пус-ва-пас-ва-пос. А това е новият ми

приятел Коля.

— Много ми е приятно — каза трикракият двуметров аквариум. Вътре в аквариума имаше малък син кон. Пред муцуната му във водата висеше микрофон, а извън аквариума се показваше неголяма фуния. — Не ме гледайте с такива очи, млади момко. Ме съм виновен, че на земята атмосферата е калпава и ми се налага да ходя в скафандър.

— Не се учудвам — рече Коля. — Нали и вие сте от друга планета?

— От друга галактика — отговори басово синият кон.

— Слушай, доценте — каза Рррр, — нямаш ли случайно един билет повече за нашия приятел Коля?

— Имах четири билета, защото не се побирам на едно място. Но един дадох на колегата доктор Команян от планетата Кроманян. Ето че и той идва.

Коля е известен страх погледна нататък, защото вече очакваше кого ли не. Но доктор Команян от Кроманян се оказа обикновена градинска лейка с крака и ръце.

— Какво да правим с Коля? — безпокоеше се археологът Рррр.

— Той може да ме възседне — предложи доцент Спуси-и-и така нататък и да си пусне краката в аквариума-скафандър.

— Не — възрази Команян от Кроманян, който приличаше на градинска лейка. Зрителите зад нас ще бъдат недоволни. И без това ще ти се сърдят, че им пречиш да виждат зрелището.

— Нека гледат през мене. Аз съм отчасти прозрачен — каза синият кон.

— Не се разстройвате — успокои учените лингвисти Коля. — Аз имам друга работа. Ще отида на космодрума.

— Не — възрази археологът Рррр, — няма да допусна това. Ще ти дам своя билет. Моята приятелка Алиса би направила същото.

— Няма да стане — каза Команян от Кроманян. — Ти забрави, че имаш само четвъртинка билет. Ти ще седиш на коленете ми.

И за да не се усъмни някой, че има колена, доктор Команян от Кроманян перна кокалестия си пръст по остроото кокалесто коляно.

„Бедният Рррр — помисли си Коля. — Тези колена ще го промушат.“

— Довиждане — каза той, — че ще закъснеете. Като се срещнем, ще ми разкажете всичко.

Космическите гости забързаха нататък и докато се скриха от погледа му, Коля гледаше след тях. Отдясно вървеше аквариумът със синия кон, отляво — градинската лейка, а по средата — котето без опашка. Те бяха забравили вече за Коля и шумно обсъждаха проблема за дешифрирането на осмия главен ред.

Задминаваха ги други запаянковци. Някои вървяха пеша, други летяха над самата земя в прозрачни балони, над главата му прелетяха ято момчета с крила на гърба. Те ги размахваха като водни кончета. Всички бяха ярко облечени, даже лекомислено, а някои въпреки прохладния ден бяха само по плувки. Един другиму не се учудваха, дори и на космическите гости не се удивляваха, а на Коля гледаха с изумление и едно момиченце, което правеше десетметрови крачки, защото вместо обувки имаше пружини, подскочи до него и каза:

— Нашият маскарад е по-интересен. Ние се маскирахме като рицари.

— Чакай, дете — помоли Коля. — Кажи ми къде да намеря автобус №3?

— Върви наляво по булеварда — отговори момиченцето. — Той спира пред паметника на Гогол.

ГЛАВА V

ОБИЧАШ ЛИ МАНГОПЪПЕШ?

Булевардът се беше изменил много за изминалите години. Първо, беше станал три, ако не и пет пъти по-широк, та като вървиш по средата, не виждаш краищата му. Второ, дърветата и въобще растителността се бяха изменили. Е, бяха останали няколко стари дървета, липи и кленове, но между тях се извисяваха цъфнали ябълки, круши и даже палми. Когато Коля се приближи, забеляза, че някои от дърветата, изглежда най-нежните, бяха обвити с тънка прозрачна пластмаса, а около други се ширеше стена от топъл въздух. Той излизаше от решетки, скрити в младата трева. До пътеката имаше странно дърво — подобно на репей или по-точно киселец, но уголемен хиляди пъти. Между листата му висеше грозд зелени банани. А на земята до дървото седеше маймуна и белеше откъснат банан.

При вида на това тропическо зрелище Коля си спомни, че е гладен. Освен чаша кефир и сандвич с чай нищо не беше ял от сутринта. Пък и обичаше банани. Помисли си: ако маймуна може да яде банани на булевард „Гогол“, то защо да не може и човек.

За всеки случай Коля се огледа, но никого не видя. Приблужи се до банановото дърво и рече на маймуната:

— Махни се да не ме ухапеш.

Маймуната се озъби, но се отдръпна и продължи да си бели банана.

Коля се повдигна на пръсти и започна да къса банан от грозда. Късаше се трудно, цялото дърво се разлюля. С голям труд момчето откъсна един плод от грозда и тъкмо искаше да седне до маймуната и да го обели, когато от храстите излезе яко момче, по-голямо от Коля, в червени гащета с избродирани по тях комети и каза:

— Глупак! Какво правиш?

Ако пред него стоеше възрастен човек, Коля сигурно щеше да се извини, но на момчето не искаше.

— Че какво? — каза той. — Маймуната може, пък аз — не.

— Бананът е зелен. И изобщо е кръмен, за животните е селектиран. Обичаш ли банани?

— Тебе какво те интересува?

— Не ме интересува.

— Тогава върви си по пътя.

— Няма да си вървя. Аз селектирам, а ти се държиш като малко дете.

— А майmunата? — попита Коля. — Я погледни колко много обелки се търкалят около нея.

— Сравняваш се с майmunата! — каза презрително селектионерът. — Та за нея това е основна храна.

Майmunата забеляза, че я гледат, и за всеки случай скочи с банана на клона на липата.

— Да вървим — рече селектионерът.

— Няма — възрази Коля.

— Страхуваш ли се, или какво?

— Аз? Да се страхувам? Аз такива като тебе десетина ще прехвърля само с една ръка.

— Аз пък не искам и да имам нещо общо с тебе. Ние сме различни категории — каза селектионерът. — А банана го изяж, ако искаш. Не ми е жал. Все едно, вече си го откъснал.

— Откъснах го за майmunата — излъга Коля. — В къщи имам маймуна, та затова го откъснах.

— Къде живееш?

— Далече — отговори Коля.

— Не живееш ли в Москва?

— Не, не живея в Москва.

— А къде?

Коля се замисли и си спомни, че баба му живее в Конотоп.

— В Конотоп.

— Знам — каза селектионерът. — Там е родена Милена Митина, нали?

— Да — съгласи се Коля. Как можа: сега ще вземе да го разпитва за някаква си Милена Митина, а той даже не знае с какво е забележителна.

— Не — поправи се сам селектионерът. — Милена е от Кострома. В Конотоп копаят шахта към центъра на земята.

— Копаят — потвърди Коля с отпаднал глас.

— Ти си такъв един странен — каза селекционерът. — Как се казваш?

— Коля.

— А аз Джавад. Какво специализираш?

— Какво?

— Какъв ще станеш де?

Коля не успя да отговори. Той вече беше разбрал, че всякакви старци са къде по-опасни от един брат ученик.

За щастие Джавад веднага забрави въпроса си. Те излязоха на поляна, в средата на която имаше голям басейн. Зад него — поляна, цялата с цветя и малки храстчета. Сред цветята се виждаха ярките дрехи на хората.

— Ей! — викна Джавад. — Лена, излизай, има работа.

В центъра на басейна водата закипя и сред пръските се появи момиченце. Не изплува, а като че ли се изправи до кръста. Изведнъж Коля разбра, че момиченцето язди огромна риба. Рибата бързо заплува в кръг, показвайки над водата гладък блестящ гръб. А когато стигна края на басейна, където стояха Коля и Джавад, се оказа, че това не е риба, а делфин. Той застана неподвижно в края на водата, като гледаше с весело малко оченце, и Коля му подаде банан.

— Не се прави на луд — хвана му ръката Джавад. — Ти ли след това ще го лекуваш от диария? Нима делфините ядат банани?

— В Конотоп делфините се хранят само с банани — оправда се Коля.

Момиченцето, което скочи от делфина, беше по-малко от Коля, то нямаше повече от десет години.

— Здравейте — каза то. — Джавад, ти ли ме викаше?

— Слушай, Лена — рече Джавад, — това момче се казва Коля. Сигурно е избягал от маскарада. И ми се струва, че е гладен. Имаш ли нещо вкусно?

— Аз не съм гладен — отрече Коля.

Делфинът стоеше неподвижно в края на басейна и си подаваше чипоносата муцуна. Като че ли подслушваше.

— В лабораторията на масата има мангопъпеша — отговори Лена. — Алиса вчера ги откъсна. Да си оближеш пръстите. Не си ли виждал Алиса?

— Не. Тя искаше ли да дойде?

— Обеща да донесе миелефона. Ние с Гришка и Машка работим.

Лена махна към басейна и Коля видя, че до делфина доплува втори и застана и той да слуша за какво говорят. Ясно — това бяха Гришка и Машка.

— А откъде вземате морска вода? — попита Коля, за да се намира на работа.

— Синтетична е — отговори Лена. — Нима в Конотоп не е така?

— В Конотоп делфините са сладководни — каза Коля.

— Ти не го слушай — каза Джавад. — Да вървим. И аз с удоволствие ще опитам мангопъпеша. Изключителен хибрид!

Оттатък басейна имаше бяла къщичка, пак такава аеродинамична и почти безформена като Института на времето. Когато се доближиха, Коля видя, че цялата стена е на малки пори, като че ли от пяна. Баща му е строител, затова той винаги се интересува от строителни материали и ги познава. Миналата година искаше да стане строител, но тази година се отказа, заинтересува го космосът.

— Пенобетон ли е? — попита Коля Джавад.

— Какъв пенобетон? — учуди се Джавад. — Просто съм изумен от твоята изостаналост! Ако не спазвах твърдия принцип да не задавам излишни въпроси на хора, които не искат да отговарят на тях, бих те попитал за някои неща.

— Недей — рече Коля. — Да се въздържим, както казват у нас в Конотоп.

Те влязоха вътре и се озоваха в просторна стая, покрай стените на която бяха наредени маси с прибори, а в средата — кръгла маса, на която във фруктиера имаше три плода. Те бяха колкото малък пъпеш, но с неправилна форма и оранжеви.

Добре — каза Джавад, — ще закусим с мангопъпеш. Ако искаш, можеш да ми задаваш въпроси. Нямам какво да крия.

Джавад намери нож и разряза мангопъпеша. Вътре имаше голяма костилка, която свободно падна във фруктиерата.

— На обикновеното манго — обясни Джавад — костилката трудно се отделя от плода.

— Знам — каза Коля. — Опитвали сме. Целият се измазваш със сок, докато се справиш с костилката.

Джавад нарязва мангопъпеша на резенчета и започнаха да ядат. Беше чудесен — сладък, сочен и мек. Какво имаше от вкуса на пъпеша и какво от мангото, Коля не усещаше. Той изпитваше удоволствие.

— Чия е тази лаборатория? — попита той.

— Училищна е. На кого другото може да бъде?

— А делфините също ли са на училището?

— Да. И маймуните, и питонът Архимед.

— А къде е питонът?

— Там, спи на липата. Ще ти го покажа после.

— Дълъг ли е? — попита Коля.

— Среден. Около пет метра. А в групата на геофизиците има голям. Почти девет метра. Съвсем див. Хранят го с хормони. Искаш ли след това да флипнем да го видим?

— Не — възрази Коля, — нямам време да флипам с тебе. А ти защо се занимаваш с банани? Нямах ли какво друго да правиш?

— Бананите са храната на бъдещето — отговори Джавад. — Само че трябва да се обогатят. Аз не вярвам в победата на изкуствените белтъчини. А ти?

— Не съм мислил по този въпрос — каза Коля.

— А не ти ли е горещо с твоята хламида?

— Като ми стане горещо, ще се съблека.

— Къде отиваш сега?

— На космодрума.

— Защо?

— Ще видя. Може да отида до Луната.

— На Луната сега не можеш да отидеш. Няма билети, защото има фестивал. Аз пробвах.

— Съжалявам — каза Коля. — Е, тогава ще се опитам да отида до Марс.

— Нас, младежите, рядко ни взимат там. Само на екскурзия.

— Все едно, ще отида до космодрума.

— Не си ли виждал космодруми?

— В Конотоп няма.

— Съмнявам се, че казваш истината. Добре, иди. Качи се на тройката пред паметника на Гогол. Аз ще те изпратя малко.

Минаха покрай лехите с цветя, където младежи, повечето от тях хлапаци, се занимаваха с плевене и с други градински работи.

— Искаш ли да погледаш? Сигурно в Конотоп нямате такова нещо — каза Джавад, като го водеше към младежа, който беше приклеknал около малка леха. — Миналата година го донесоха от Алдебаран. Аклиматизираме го. Покажи му, Аркаша.

Аркаша каза:

— С удоволствие.

Извади от прозрачен чувал две семенца, по-дребни от грахови зърна, направи в земята ямка, сложи ги, след това придърпа към себе си края на маркуча и хубаво ги поля.

— И кога да се върна? — попита Коля. — През юни?

— Чакай. Колко си див! — възмути се Джавад. — Гледай.

И изведнъж Коля със собствените си очи видя как от земята бавно изникват две зелени стръкчета. Аркаша отново ги поля и те започнаха да растат още по-бързо. След минута бяха високи по двадесет сантиметра и започнаха да се разклоняват.

— Тичай за тор! — извика Аркаша. — Имам в лабораторията, на масата.

Джавад с все сила се затича към лабораторията. Заприиждаха други ботаници и естественици. Коля видя, че сред листака на големия клен в края на поляната се показва главата на грамаден питон, който любопитно наблюдава тълпата. Но никой не му обръщаше внимание и Коля също си даде вид, че е свикнал до него да висят питони. Едно момиченце, което приличаше на първокласничка, дойде със странен звяр на рамото. Нещо като папагал, но с две глави. С едната си глава птицата гледаше зелените филизи, а с другата — питона.

Когато Джавад се върна с пакет тор, филизите бяха достигнали вече метър височина и на клончетата им имаше пъпки. Джавад сипа тор и кранчетата на коренчетата се показаха навън и започнаха хищно-хищно да загребват тор към себе си. Коля чак се отдръпна встрани. За всеки случай.

На клончетата се появиха жълти цветчета и когато филизите стигнаха три метра, цветчетата окапаха и от плодниците започнаха да се развиват плодове. Коля не можеше да се откъсне от това зрелище. Изминаха още две-три минути и плодовете, които отначало приличаха на зелени кръгчета, пораснаха и пожълтяха. Те му напомняха нещо, но той не можеше да се сети какво.

Изведнъж един от плодовете се откъсна от клончето и падна на земята. Птицата с двете глави скочи от рамото на момиченцето и подхвана плода с двата си клюна, но не можеше да го повдигне от земята, защото главите си пречеха една на друга.

Всички се разсмяха, а момиченцето, сякаш за да се оправдае, каза на Коля:

— Не се смейте. Той е изработен отскоро и още не е свикнал.

Останалите плодове един след друг падаха на тревата.

Джавад вдигна три по-големи и ги подаде на Коля:

— Вземи, на път за Луната ще ти потрябват.

— Ядат ли се?

— Опитай.

Коля отхапа от плода и се оказа, че това е най-обикновен геврек, студен, без мак, но много пресен.

— Ама че работа! — възхити се той. — На Алдебаран по всички дървета ли растат гевреци?

— Брей, че го каза! — удиви се Аркаша, който събра останалите гевреци в кошница. — От алдебаранските растения използвах само бързината на растежа. До другото достигнах посредством пшеницата и хлебното дърво.

Когато Коля и Джавад се отдалечиха на такова разстояние, че другите да не ги чуват, Джавад каза:

— Това е бъдещ, гений на генетиката. Има си мечта. Хубаво е, когато човек има мечта.

— Каква мечта?

— Да отглежда растения-закуски за космическия флот. Да са комплектувани с варена кокошка, ориз и черен хайвер. Бива си я задачата, нали?

— Не е лошо — отговори Коля, като дъвчеше геврека. — Може ли да го помоля за една семчица?

— За тебе не мога да го моля — каза Джавад. — Не че лошо се отнасям към тебе, а защото си потаен. И за Конотоп излъга.

— Добре, ще минем и без това — каза Коля. — За пъпеша благодаря.

— Довиждане. Сигурно ще се видим пак. Съжалявам, че не изчака Алиса, би ти помогнала да отлетиш в космоса. Тя има големи връзки в Далечния флот. Може би вече е била на двадесет планети.

- На колко години е? — попита Коля. — Кога е успял?
— На колкото сме и ние. Единадесет.
— Аз съм на дванадесет. Поздрави Алиса. Хайде.

ГЛАВА VI

КАК СЕ ОТГЛЕЖДА СГРАДА

До паметника на Гогол Коля не стигна бързо. Още веднъж трябваше да отклони вниманието си към нещо друго.

Заобикаляйки гъстите храсталаци, той излезе чак в края на булеварда и видя как съвсем наблизко строят сгради.

Не се сети изведнъж какво става. На пътя, там, където свършваше тревата на булеварда, стоеше младеж с голяма черна брада и гледаше нагоре, през улицата, където се издигаше недостроена сграда.

Зданието беше изградено от същия шуплест материал, както Института на времето и училищната лаборатория. Също като тях имаше неправилна форма. Беше на два етажа, но понеже цялото бе заоблено като козунак от пясък, не се разбираше ще го издигат ли още, или ще спрат дотук. Входът беше полукръгъл, прозорците различни: малки и големи, овални и квадратни. Входът беше сводест и над него растеше пухкаво дърво.

Върху сградата, стърчейки до кръста над стената, стояха двама души и държаха пръти и извити пръчки. Младежът с черната брада ги гледаше отдолу и командуваше:

— По-надясно слагай!... Още по-надясно! И по-бързо, докато не се е втвърдило!

Хората горе набучваха в стената пръчки, някои прави, а други под ъгъл.

Скоро цялата стена горе беше набучена с пръти и пръчки.

— Готово! — викна мъжът с черната брада. — Започвайте. Само че от твоята страна ти, Вениамин, слагай по-малко стимулатор. Искам страната на Льова да стане по-силна.

Хората на стената се наведоха, извадиха нещо като пожарогасител и разпръснаха на стената прах. След това в ръцете им се появиха маркучи и те започнаха да поливат. Строителите напомнях на Коля за Арката с неговия гевречен хибрид. Коля даже чакаше да

види как от стената ще плъзнат зелени клонки, но нищо подобно не стана. Затова пък започна да расте самата стена.

Тя не се издигаше равномерно, а сякаш се източваше по дължината на пръчките.

— Вениамин, не жали хранителния разтвор! — суетеше се долу брадатият. — Линията излиза незавършена!

Стената постепенно запълваше промеждутъците между прътите, но там, където те бяха извити напред, и те се издуваха. Вениамин, с риск да падне, се наклони и бързо започна да набучва нов ред пръчици. И тогава Коля видя, че се получава кръгъл балкон. Вторият строител, Льова, започна бързо да извива пръчките зад гърба на Вениамин и строителното вещество послушно потече по тях, като образуваше отвор за врата.

— Е, харесва ли ти? — попита брадатият Коля.

— Харесва ми — отговори Коля, — макар че, простете, архитектурата не е много подходяща.

— Защо?

— Свикнал съм сградите да имат ъгли и прави стени — рече Коля. — Като при старинните сгради.

— Та това не е от добро — отвърна брадатият.

— Кое?

— Слушай, млади човече, ти, както виждам, обичаш историята, дори из града се разхождаш в исторически дрехи.

— Аз заради маскарада.

— Няма значение. За маскарада можеше да се облечеш като пригригъл. Или да си сложиш сафови банбари. За по-голяма яснота ще ти кажа: от какво по-рано строяха сградите?

— От тухли, дърво, бетон, блокове...

— Браво, момче! Я какъв е образован! Това не всеки възрастен го знае.

— Още от керамзитови плочи, от бетонни панели, от камъни, а в тропическите страни от тръстика, ескимосите от сняг, индианците и ненците от еленови кожи.

— Потресен съм от твоята начетеност. Дидро!

— Не съм Дидро. Казвам се Коля.

— Но Дидро също е бил енциклопедист. Значи така, всеки строителен материал е диктувал на хората формата на сградите. Кое е

по-лесно да се построи от тухлите куб или кълбо?

— Разбира се, че куб.

— А от плочите, от блоковете?

— Пак куб. А от бетона може каквото си искаш.

— Разбира се. Но е много скъпо. Хората рядко са могли да си позволят строеж на необичайни форми от монолитен бетон. Но ето че когато се научихме да отглеждаме сгради...

— Как така?

— Е, ти ме разочароваш. За старинните материали знаеш всичко, а за нашите си забравил.

— Забравих — каза Коля и разпери ръце. — Нали съм историк.

— Историкът трябва преди всичко да познава много добре днешния ден — каза брататият нравоучително. — Историята е затова — да обяснява защо днес живеем така, а не иначе.

— А вие на колко сте години? — попита Коля.

— Аз ли? Скоро ще навърша деветнадесет. Какво значение има моята възраст?

— Това, че разликата между мене и вас е незначителна — отговори Коля. — Само седем години.

— Но е принципиална — отговори брататият.

— Ей, Валечка! — викна отгоре Вениамин. — Стената се втвърди! Не се отвличай, че до довечера няма да построим сградата.

— Да, те са прави — каза брататият. — Този строеж ми е дипломната работа. Утре ще трябва да защитавам проекта, а още не съм го измислил.

— Вие още учите, но ви разрешават да строите в центъра на града?

— А защо не? Това е мое призвание. После, аз не строя сам. Аз проектирам външния вид, тоест аз съм архитект. Ваня е конструктор — той прави всички подпори, стълбища и тъй нататък. А Льова е водопроводчик. Знаеш ли какво е санитарна техника?

— Санитарните възли и баните — каза Коля.

— Правилно. Но ти забрави тръбите за смет, анихилаторите, инсталациите за продукти, пощенските тръби, телевизионната мрежа и така нататък. Така че да се построи сграда в наше време не е проста работа. Само наивните хора смятат, че един ден е твърде много за

четириетажна сграда. Понякога дори с двуетажна така се изморяваш, че две седмици не ти се поглежда коралът.

— Кое?

— Коралът. Това, разбира се, не е съвсем точното наименование, но така е тръгнало. Чел ли си за кораловите рифове?

— Чел съм.

— А виждал ли си ги?

— Не, все не ми стига времето.

— Бива си те, да не ти стига времето да отлетиш до Тихия океан! И това ми било романтик! Аз на твоята възраст всяка неделя летях до кораловите острови.

— Всеки си има интереси — възрази Коля.

— Извинявай, прав си. Та, кораловите рифове, колкото и да са огромни, са изградени от много дребни коралови полипи. Всеки полип си строи варовито скривалище и живее в него. Когато умре, върху неговото скривалище друг си издига къщичка и така нататък. Тоест кораловите рифове се състоят от милиарди коралови къщи и коралови скелети. Само че коралите строят споите рифове милиони години, а хората изнамериха бактерия, която се труди на принципа на корала, но расте и се размножава много бързо. Ако се разпръснат порите от кораловите бактерии и се полаят с хранителен разтвор, ще порасне стена, кълбо, къща, всичко, каквото поискаш. И къщата от корали расте нататък, накъдето я насочиш с арматурата. Постепенно тя става все по-твърда. Нали е излята изцяло — нито земетресение, нито пожар, нито студ са страшни за нея. А най-важното — можеш да я построиш в каквато си искаш форма. Откакто коралът навлезе в строителството, всичко се измени. Сега архитектът е истински художник. Ние строим така, както художниците рисуват картини. Ако не ти хареса сградата — поливаш я с разтворител, а след това измиташ праха. Ама признай си, че и без мене знаеш всичко!

— Знам, но не всичко — призна си Коля. — Мога ли да поработя там горе?

— Вървя, защо пък не. Веня, пращам ти помощник!

Коля влезе в недовършената сграда. Вътре почти всичко беше готово. Само различни отвори в стените подсказваха, че после и те ще бъдат използвани, за да живеят хората удобно.

Коля се качи по стълбището на втория етаж, а след това по движещи се пластмасови скели — на самия връх. Веня му даде снопче пръти и брадатият Валечка ги изкомандува отдолу едновременно и тримата:

— Веня, извивай прътите към себе си! Льова, по-бързо, ти изоставаш! Коля, забрави ли, че строим — града, а не цветна леха!

Когато издигнаха третия етаж, Коля върна прътите, които му бяха останали, на Веня, взе си довиждане и студентите казаха, че много им е помогнал. Искаше му се да си вземе малко коралов прах, но нямаше буркан за хранителния разтвор, а без него стимулаторът все едно е обикновен пясък.

— Стани строител след завършване на училище — посъветва го Валечка. — Невероятен простор за фантазията и абсолютна творческа свобода.

— Благодаря — отговори Коля, — ще помисля.

ГЛАВА VI! АВТОБУСЪТ НИКЪДЕ НЕ ОТИВА

Беше почти дванадесет часът, когато Коля стигна до паметника на Гогол. Наистина това не беше оня, който по-рано се издигаше тук. Паметникът в края на булевард „Гогол“ беше старият, които по-рано стоеше на другия край на площада. Баща му беше разказвал, че Арбатският площад е единственото място в света, където има две статуи на един и същ писател: едната на булеварда, а другата пред къщата, където е живял Гогол. Коля реши, че за изминалите сто години паметниците си бяха разменили местата.

Пред паметника се намираше Арбатският площад, само че Коля никога не би могъл да го познае. Дори на мястото на ресторант „Прага“ се издигаше колосален паралелепипед от бетон, а не от корали. Сигурно беше построен много отдавна. Зад него се виждаха върховете на небостъргачите на булевард „Калинин“. Това беше познато. А отдясно, зад палмовата горичка, надничаше разкошна къща, цялата в миди. Но тя не беше от корали, а просто стара. Тогава модата е била такава, построил я прогресивният богаташ Морозов още преди революцията.

Коля видя автобуса веднага. Сред площада, покрит с разноцветни плочки, имаше възвишение. Около него бяха спрели три автобуса. Коля се досети, че това са автобуси, тъй като над всеки във въздуха висеше балон с надпис „Автобус 1“ „Автобус 2“, „Автобус 3“.

И трите автобуса току-що бяха пристигнали. От тях едни пътници слизаха, други се качваха. Някои излизаха изпод земята, сигурно от метро, а други дохвърчаха на криле, които свиваха, щом приближаваха вратите, трети излизаха от мехури и празните мехури сами отлитаха, отстъпвайки място на нови.

Коля се изплаши, че автобусът ще тръгне, и препусна през площада. Беше свикнал да тича след автобуси и трамваи, защото мразеше губенето на време по спирките.

Тичаше и мислеше какво да прави, ако трябва да плаща за билет, той даже не знаеше какви пари вървят тук. Имаше една надежда, че

след сто години в автобусите се пътува безплатно.

Тичаше бързо, но тъй като никой не хвърчеше направо през площада, едва не стана катастрофа. Мехурите и другите превозни средства удряха спирачки, излитаха нагоре, извъртаха се. Едните — за да не блъснат Коля, другите — за да не се сблъснат с онези, които не искаха да налетят върху Коля. Той с крайчеца на окото си видя какво става и препусна още по-бързо. Неизвестно беше как щеше да свърши това, ако някакъв мъж с крила не се спусна до земята, за да издърпа Коля от центъра на суматохата и да го вдигне във въздуха.

— Къде, лудетино? — попита той не много вежливо. — Защо да загиваш толкова млад и да погубваш и другите?

— Пуснете ме! — викаше Коля, който се люлееше във въздуха два метра над улицата. — Бързам за автобуса. Сега ще тръгне!

Разбира се, ако разполагаше с време, той щеше да измисли по-добра версия. Но когато много бързаш, се налага да говориш истината.

— На всичко отгоре се и шегува! — възмути се мъжът с крилата.

Но все пак пренесе момчето по въздуха до възвишението пред автобусите и го пусна. Коля падна, но си пречупи подметките.

— Можех да се пребия! — каза той на мъжа, който висеше във въздуха над него и размахваше крила, подобни на крилете на водно конче.

— Не мислех, че на Земята децата са толкова нежни — отвърна мъжът.

И едва сега Коля забеляза, че мъжът беше облечен в тъмносин, прилепнал по тялото комбинезон, на гърдите му бе извезан със злато Сатурн с пръстена, а на ръкава му — четири звезди.

Сигурно това е милиционерът на бъдещето, изплаши се Коля. Сега ще го попита къде живее...

Но мъжът не беше милиционер.

— Не се сърдете, космонавте — раздаде се познат глас и Коля видя, че в края на улицата стои, като прикрепя велосипеда с едно колело, връстникът на Коля — дядо Павел. — Аз познавам това момче. То е малко разсеяно, защото се готви за маскарада.

— Не мога да не му се сърдя — рече космонавтът, — защото тичаше, без да мисли за другите. По-лошо от това няма. За къде бързаш?

— За космодрума — отговори Коля. Пътешествията в космоса са моята мечта.

— За такива лекомислени в космоса място няма — отсеке космонавтът.

— Аз ще се поправа — обеща Коля, — ще направя всичко възможно.

— Ще се поправи — дядо Павел подкрепи Коля.

— Тогава именно ще се срещнем — отговори космонавтът.

— Не! — извика Коля. — Почакайте малко, не отлитайте! Дайте ми автограф.

Коля бръкна в джобовете си, но те бяха абсолютно празни. В единия имаше само две копейки, а в другия — гума.

— Не търси — засмя се космонавтът. — Вземи за спомен.

Той свали от ръката си една златна звездичка, хвърли я на Коля и се стрелна нагоре.

— Благодаря — викна след него Коля.

— Знаеш ли — рече дядо Павел, — завиждам ти: самият капитан от Далечния космос, капитанът на „Пегас“ Полосков, ти подари звездичка. Знаеш ли каква е тази звезда?

— Не — отвърна Коля.

— Всяка звезда означава звездна експедиция. Когато бях момче, не можех и да мечтая за такова нещо.

— В наше време също имаше космонавти.

— Но нямаше звездни експедиции.

— Ще се заемем с това — обеща Коля и закачи звездата на ръкава си.

Дядо Павел махна на Коля, отблъсна се с крак и завъртя педалите на неустойчивия си велосипед.

Коля мислеше, че автобусът отдавна е заминал, но за негово щастие той го чакаше. Автобусът беше с аеродинамична форма, блестящ, но без прозорци и затова Коля реши, че е много бърз.

Над входа имаше надпис: „Булевард «Мир»“.

„Да става каквото ще“ — реши Коля и влезе вътре след възрастна, със спортна фигура, почерняла жена, облечена в жълт хитон като гръцка богиня. Смяташе точно да повтаря движенията ѝ, за да не се изложи.

В автобуса беше светло, но нямаше къде да се седне. Всички вървяха напред. Коля се нареди зад жената и закрачи след нея. Минаха половината автобус и Коля видя пред себе си завеса. А над нея надпис: „Изход. Булевард «Мир»“. Жената влезе зад завесата и изчезна. Коля почака секунда, направи същото и видя, че жената вече слиза към друга врата, която води навън.

Намери се на друг площад пред непозната градина. Жената стъпи на ескалатор, който слизаше надолу. От вратите на автобуса вече излизаха нови пътници. Коля съвсем се обърка, затова се доближи до девойка с бял комбинезон с избродирана на рамото голяма роза и попита:

— Моля ви, коя е тази спирка?

— Спирка ли?

— Е, как се казва това място.

— Булевард „Мир“. Нима не виждаш?

— Благодаря — отвърна Коля, но, все едно, нищо не разбира.

Той се върна при автобуса и над вратата прочете: „Вход. До Арбатския площад“.

Какво излиза тогава? Че автобусът за никъде не пътува? Качваш се на една спирка и слизаш на друга? Щом е тъй, кой те вози?

Тогавя Коля се доближи до съседния автобус. Над задната му врата имаше надпис: „Вход. До Новодевическия манастир“. А, ето сега няма да му е трудно да провери. Новодевическият манастир му е познат. Вече спокойно се качи в автобуса, мина през него, през завесата и слезе. Стоеше на брега на Москва-река, а съвсем наблизо се издигаха розовите стени на Новодевическия манастир, иззад тях се показваха кубетата на катедралата и камбанарията. Коля се върна на булевард „Мир“. Няма що, удобен градски транспорт. В някакъв фантастичен роман беше чел за нула-транспортирането. Там космически кораб прескача пространството. Сигурно това тук е същото. При удобен случай трябва да го уточни.

ГЛАВА VIII

ШАМПИОН ПО СЛАДОЛЕД

Сега трябваше да флипне до космодрума. Така каза археологът Рррр.

Никога не беше флипал и не беше виждал как другите правят това. Затова се дръпна настрана и реши да погледа.

Някои хора вървяха пеша, други се качваха в прозрачни балони, а един човек се приближи до редица колонки и взе нещо. Коля реши да ги разгледа. Винаги е интересно да знаеш къде какво дават.

Колонките бяха различни по цвят. На бялата пишеше „Сладолед“, на жълтата — „Лимонада“, на зелената „Ябълки“, на синята — „Сандвичи“, на кафявата — „Квас“. Имаше около тридесет колонки и Коля не ги изследва докрай, за да не помислят, че по-рано не ги бе виждал. Мина един човек, натисна с пръст клавиша над колонката и се показа чаша с лимонада. Човекът изпи лимонадата, върна чашата на мястото ѝ и тя хлътна вътре. Ясно, каза си Коля и отиде при бялата колонка. Сладоледът се оказа шоколадов, не бе много сладък, но можеше да се яде. След това се приближи до жълтата колонка и след сладоледа си пийна лимонада. После опита сандвич с кашкавал и масло. След сандвича му се допи квас и в този миг на оранжевата колонка видя надпис: „Банани“. Нека бъде банан. Изяде банан, а корите върна в колонката и те хлътнаха вътре. Такъв живот му харесваше и затова се върна при сладоледа. Първия път бе натиснал крайния ляв клавиш, а сега следващия. Правилно. Сладоледът беше ябълков. Яденето вървеше много по-бавно, отколкото първия път и за да си почине, Коля отиде на спирката да види какво правят хората, които се качваха в прозрачни мехури.

Когато някой се приближаваше до мехура, отваряше се кръгъл люк. Човекът седнаше в едно кресло, люкът се покриваше с прозрачна ципа и пътникът натискаше някое от копчетата. И веднага мехурът едва-едва се издигаше над земята и отлиташе.

Учудващо беше и нещо друго: щом мехурът с пътника напуснеше спирката, веднага на негово място долиташе празен мехур и

се спускаше на земята.

Коля приближи до един празен мехур, но не влезе, а надникна да види какво пише на копчетата. Пред креслото имаше наклонено табло с няколко реда копчета. Под всяко — надпис, само че със ситни букви и отвън не се четеше.

Може би именно тук флипат, реши Коля. Но преди да тръгне на пътешествие, трябваше да разбере какъв сладолед излиза, като натиснеш третия клавиш. Той се върна при колонката и натисна клавиша. Излезе ягодов сладолед, много вкусен, по-вкусен от ябълковия. Само че вече му беше тежко да го изяде и затова с него изпи още една чаша лимонада. Искаше му се да седне и да поспи малко — изведнъж усети, че е изморен. Нали почти цял час работи на строежа, да не броим другите неща и ходенето. Би заминал по-нататък, но на колонката оставаше един ненатиснат клавиш. Ами ако той е за особен сладолед, който в наши дни още не са изобретили?

С големи усилия Коля дояде ягодовия сладолед. Не мислете, че беше слабак. При обикновени условия спокойно би изял и десет порции, но нали бързаше, освен това беше уморен и през цялото време след сладоледа пиеше и ядеше и други неща.

— Последен, повече няма — каза той гласно, глътна останалия ягодов сладолед и се запъти към колонката-автомат.

Но тъкмо протегна ръка към четвъртия клавиш, когато от колонката се раздаде глас:

— Опомни се! Каниш се да изядеш четвърта порция, но при температура на въздуха петнадесет градуса това може да се отрази зле на твоето крехко здраве.

— Ама че работа! — отговори Коля на колонката, без ни най-малко да се изненада, защото се беше уморил да се учудва. Сигурно в колонката имаше фотоклетка. — Бих могъл десет порции да изям. Даже ако температурата е под нулата.

След тези думи Коля натисна четвъртия клавиш, но не получи сладолед.

— Безобразие! — възмути се той.

— Какво има? — попита слаб мъж с дълги до коленете виолетови гащета и със златна наметка. — Кой те обиди?

— Ето — посочи Коля. — Отказва да ми дава сладолед.

— Това е унизително — съгласи се разноцветният мъж. — А колко си изял вече?

— Само три — отговори Коля.

— По мое време — каза мъжът — ние ходехме от автомат на автомат и не вземахме повече от два сладоледа от всеки. Но от миналата година по молба на детската поликлиника всички автомати са съединени с общо запомнящо устройство. И всеки от тях знае днес колко сладоледа си изял.

— Какво да правя? — попита Коля. — Нима ще се унизим пред един автомат?

— В никакъв случай — подкрепи го слабият мъж. — Аз, като председател на районния съюз за връщане към естествен живот, съм изцяло на твоя страна.

С тези думи мъжът се доближи до автомата и натисна клавиша. Излезе шоколадов сладолед.

— А — въздъхна Коля, — днес вече ядох от него! — А какъв искаш? — попита слабият мъж, докато му подаваше сладоледа.

— Не съм натискал още най-десния клавиш.

Слабият мъж го натисна и подаде чашката на Коля.

— А аз какъв да си взема? — попита той.

— Препоръчвам ви шоколадов — отговори Коля.

— Не го понасям — каза мъжът и си натисна за ябълков.

Шоколадовият сладолед никак не му се ядеше, но той реши, че не бива да се показва слабак пред чуждия човек.

Стояха наред площада, слънцето грееше и те ядяха сладолед. Коля започна от шоколадовия, защото се страхуваше, че ако го остави накрая, няма да може да го изяде. Сладоледът вече не му беше вкусен. Мъжът беше добре — той ядеше още първия.

— Ти по принцип ли ходиш в старинни дрехи? — попита той Коля.

— Не, заради маскарада — отговори Коля.

— Съжалявам. Мислех, че сме съюзници. Нали виждаш, че съм облечен така, както са се обличали преди петдесет години?

— Да.

— А знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото смятам, че трябва да се ограничи господството на машините. Те ни лишават от индивидуалност и възпитават сред младото поколение жалки нищожества, свикнали да живеят наготово. Защо ти помогнах? Защото притежаваш качества на истински мъж. Днешните момчета ядат не повече от два сладоледа наведнъж. Слушат машината. А ти се разбунтува.

То се знае, приятно му беше да слуша комплименти, но да дояде шоколадовия сладолед не можеше. Мечтаеше този борец против машините да се обърне, за да върне на колонката неизядения сладолед. Но онзи и не мислеше да си отива. Той с удоволствие ядеше своя и продължаваше:

— В славните древни времена в началото на двадесет и първия век хората не са флипали, не са спали на гравитационни дюшеци и са строили сгради от твърд камък. Не можете да си представите какви силни мускули са имали! А през двадесетия век? Юначаги! Всичко са правили със собствените си ръце! Не, наистина светът отива към упадък, бавно, но сигурно. Кажи ми, млади човече, необходима ли ти е антигравитацията? Подарък от Алдебаран. Това е излишно разточителство.

— Не знам — каза Коля. — Не ги разбирам тези неща. Но, общо взето, ми харесва. Само дето сградите са криви. Макар че човек свиква. Днес построихме една сграда, интересна работа по принцип.

— Криви! Ето истината, произнесена от едно дете! Къде е строгостта и стройността на линиите от миналото? Къде са простите и благородни сглобяеми панелни сгради?

— Електрон Степанович — извика девойката, която Коля вече беше виждал в автобуса с бял костюм с избродирана роза на гърдите. — Търся ви навсякъде. А вие произнасяте реч!

— Какво се е случило? — попита виолетовият мъж със златната наметка. — Нещо с вивариума?

— Гравиекранът хвъркна. Спунсите са много претоварени. Вие сте единственият човек, който е в състояние бързо да поправи чуждопланетната техника.

— Спунсите! Това е ужасно. Тичам. Следващия път, момче, когато ти се прияде сладолед, тичай веднага при мене в Космозо, търси майстора по нова техника Електрон Степанович и ние с тебе до насита ще си похапнем.

— Ще флипнем ли? — попита девойката, посочвайки мехурите.

— Нали знаеш, Хенриета, че не понасям съвременната техника — отговори Електрон и от голямата чанта, която висеше през рамото му, извади прозрачен пакет, а от него сгънати криле на водно конче и като ги разгъна, ги прикрепи към раменете си. — Ние пътуваме както едно време — каза той на Коля. — Бавно, но сигурно. — И бързо се извиси във въздуха.

Коля разбра, че между другото се бе справил със сладоледа. Оставаше му последната чашка. Нямаше да бъде изследовател, ако не я опиташе. Наистина надяваше се, че сладоледът няма да е вкусен. Като за проклетия сладоледът беше ананасов-ментов. Грехота е да се откажеш от такъв.

И стана така, че когато Коля се дотътри до мехура, за да флипне до космодрума, се чувствуваше тежък като боа, която е глътнала прасенце. Отпусна се в креслото и като задържаше с голям труд очите си отворени, погледна към пулта с копчета. Всичко беше правилно. Под всяко бе написана някаква улица или място: „Университет“, „Червения площад“, „Соконики“ и така нататък. Някои надписи не значеха нищо за Коля: „Първи Костул“, „Градина Оки“. „Сидоровски уровень“. Ето и онова, което му трябваше. Дори повече, отколкото трябваше: „1 космодрум“, „2 космодрум“, „Разпределителен космодрум“ и дори „Учебен космодрум“. Ще опитам „1 космодрум“, реши Коля. Натисна копчето и неговият мехур не по-зле от другите се издигна над земята, бързо набра скорост и се понесе над улицата в потока от същите такива мехури. Коля разбра, че движението се подчинявана строги правила: мехурите не си пречеха, на кръстовищата тези, които летяха над главна улица, се издигаха по-високо и като по невидим мост прелитаха над онези, които долитаха от страни. Някои от мехурите се рееха високо в небето като детски въздушни балони, а сред тях понякога се мяркаха водни кончета — хора с криле. Още по-високо бързо преминаваха големи кораби, дискове, кръгове, балони...

ГЛАВА IX

ДА ФЛИПНЕМ ДО КОСМОДРУМА

Креслото беше удобно, меко и Коля едва не заспа. По-точно заспа, но не забеляза, забеляза само, че се събужда. Същото се случва в първия учебен час: седиш, пишеш, мислиш, бориш се със съня, а след това изведнъж се събуждаш и виждаш, че ръката ти се е изместила от реда и е написала невъобразими криволици.

Коля беше спал навярно само минута или две, но се изплаши, когато разбра това. Можеше да се случи какво ли не. Автоматиката си е автоматика, но Електрон Степанович например не ѝ се доверява много. Ами ако някой мехур стане неуправляем? Скоростта не е малка — около сто километра.

Отгоре бързо се спускаше голям мехур. Той се настани до него и Коля видя, че пътникът дръпна ръката си от арматурното табло и се облегна в креслото. Аха, помисли си Коля, мехурът сигурно има ръчно управление. Нали може да се наложи да се доближи до някоя сграда, тогава какво ще правят?

Прав беше. Под копчетата имаше ръчки, а над тях общ надпис: „Ръчно управление“.

„Добре — реши Коля, — сега за сега няма да се ползвам от него. Нямам време.“ Той погледна часовника над пулта. Минаваше един часът. Невероятно как бързо лети времето в бъдещето! Сигурно на Луната вече не ще успее да отиде — довечера трябва да си бъде в къщи. Ако баща му и майка му се върнат и него го няма, ще вдигнат такъв шум, че по-добре изобщо да не се връща. Лошо е да си единствено дете. Ако бяха петима, никой нямаше да се вълнува — един повече, един по-малко...

Коля правилно прецени, че не трябва да пипа ръчното управление. Но разсъжденията са полезни тогава, когато се спазват. А той невинаги се ослушваше в собствените си разсъждения. Минаха две минути и си помисли: „Ако превключа мехура ни ръчно управление, ще мога да се издиша и да погледна Москва от високо. Ще се издигна

не много нависоко, а ако се случи нещо, отново ще превключа на автоматично управление. Техниката не е сложна, иначе не биха разрешавали на всеки да се качва в мехурите. В тях летят и бабички, и даже малки деца.“

Да се разсъждава така беше рисковано. Но поставете се на мястото на Коля. Летите в нов вид транспорт, който притежава какви ли не възможности. Нима няма да ги изпробвате? Ако се откажете, значи ви липсва научна жилка. А Коля имаше такава.

Той реши, че ако продължава да пътува както всички, може да заспи. И за да не се случи това, трябва да се заеме с нещо.

Той превключи ръчката на ръчно управление и внимателно завъртя нагоре другата с надпис „Издигане“. Много внимателно. Така, че мехурът се издигна само на няколко метра над земята и едва не се сблъска с друг, който се косеше в насрещния поток. Не, така няма да стане. Като правиш нещо, нрави го както трябва! И Коля завъртя ръчката почти докрай.

То се знае, до този момент той не беше летял в мехури и не знаеше колко бързо те се подчиняват на заповедите. Мехурът се устреми към небето, чак към слънцето, с такава скорост, че земята пропадна надолу и ушите му заглъхнаха. Коля се обърка и дръпна дръжката надолу. Мехурът замръзна неподвижно. Дори се сплеска малко от това, че пътникът се държеше жестоко с него. Изведнъж от пулта се чу глас, който приличаше на гласа от автомата за сладолед:

— Пътнико, вие нарушавате правилата за управление. Ако не прекратите да издевателствувате над летателния флип, ние принудително ще го превключим на автоматично управление.

— Извинявайте — каза Коля. — Няма вече. Мехурът продължаваше да пада и Коля този път много внимателно завъртя ръчката на неутрално положение. Успокоен, мехурът полетя напред на височината на стоетажна сграда.

Коля се обърка и погледна Москва. Отгоре градът изглеждаше безкраен и много зелен. Но да се познае кое какво е, не беше лесно. Коля видя телевизионната Останкинска кула, но до нея имаше още три кули, двойно по-високи, които обкръжаваха старата кула, както снажни синове старата си майка.

Около центъра Москва образуваше плетеница от зелени и жълти петна. За да види Кремъл, трябваше да се издигне по-високо.

Коля дръпна ръчката нагоре. С удоволствие усещаше, че мехурът го слуша и са издига по наклонена плоскост. Дори си помисли, че си струва да остане тук още два-три дни, за да се повози до пасата в мехурите. Дърпаше ръчката и гледаше назад. Москва остана далече долу, но той ме се страхуваше. Стори му се, че вижда кремълските кули, но в този момент нещо леко изтреця и всичко изчезна. Около него се простираше непроницаема сива мъгла. Коля чу глас:

— Що за хулиганство във въздуха? Кой пуска в небето слепи котета? Престанете да късате мрежата. Спрете машината!

Коля се подчини. Мехурът увисна сред сивата мъгла и колкото и да си въртеше главата, нищо не виждаше.

— Вие спите ли? — отново се раздаде глас. Беше познат и много сърдит.

— Какво да правя? — попита Коля.

— Как какво да правите? Падайте надолу.

— Заповядайте ми да завъртя ръчката на „Стоп“

— Правилно постъпихте. Отново щяхте да разкъсате мрежата, а след това щяхте да се блъснете в мен. Падайте, ви казвам!

Коля послушно завъртя ръчката надолу и мехурът започна да пада като бърз асансьор. Не бе успял да преброи до двадесет, когато отново блесна слънцето. Вдигна глава и видя, че над него виси голям кръгъл облак, в който той случайно беше влязъл, но като се вгледа, забеляза, че облакът не е обикновен. Беше обвит с блестяща на слънцето мрежа, която се събираше към голям мехур с пътник. Големият мехур влачеше след себе си облака.

— Я се издигнете — каза гласът. — Искам да видя въздушния хулиган. Заради вас половината облак ще загубя.

Коля видя, че оттам, откъдето се измъква неговият мехур, излизате облачна мъгла като пара от чайник.

— Извинете — рече Коля. — Аз случайно.

— Все пак се изкачете.

Нищо не му оставате, освен да се издигне. Вече се беше научил да управлява мехура. И щом се приближи до мехура-буксир, му олекна. Там седеше старият му познат, връстникът Павел.

— А, ето кой лети както си иска! — каза старецът, който го позна. — Защо така, Коля?

— Загледах се в Кремъл — оправда се Коля — и не ви забелязах. Не сте ли уморен? Цяла сутрин с велосипеда...

— Нима мислиш, че щях да живея толкова години, ако не работех? С велосипеда се закалявам, а облаци тегля, защото работя в метеорологично управление.

— Вие ли предсказвате времето?

— Предсказвах го едно време. Сега го правим. Виждаш ли колко сме много?

Коля забеляза, че по цялото небе мехури влачеха облаци — може да бяха сто мехура, може би повече.

— В Рязан искат дъжд. Обещахме привечер да им направим малко. Искаш ли да отлетиш с нас?

— Благодаря, бързам за космодрума.

— Нещо не забелязвам да бързаш. Съветвам те да превключиш флипа на автоматично управление, защото твоите маневри сигурно са забелязани от централния пулт. Намрази го сам, докато не са го направили те. Срамота е. Все пак възрастни хора сме.

Коля искаше да изпълни съвета, но не успя. Изведнъж ръчката без негова помощ превключи на автоматично управление и върху целия пулт светна надпис:

ПРИНУДИТЕЛНА АВТОМАТИКА

Мехурът бързо се устреми надолу и след три минути вече се носеше в потока от мехури ниско над земята, полетял към космодрума.

ГЛАВА X

ПЪТНИК ДО КОЯТО И ДА Е ПЛАНЕТА

Коля се измъкна от мехура на спирката до космодрума. Тук се бяха струпали много празни мехури и сигурно от диспечерската ги повикаха, за да не заемат напрасно място на спирката, защото изведнъж близо двеста мехура се извисиха едновременно във въздуха, заприличаха на гроздове или жабешки хайвер и се понесоха на рояк обратно към града.

Космодрумът, може да се каже, беше скромнен. Дългото, сигурно не по-малко от километър коралово здание беше високо не повече от три етажа. Коля се надяваше веднага да види подобните на копия носове на космическите кораби. Но кораби нямаше.

Освен това сред хората, които излизаха от мехурите, крито се разхождаха или стояха до сградата, излизаха изпод земята и се спускаха отгоре, нямаше, или по-точно почти нямаше, космонавти в униформа, хора в скафандри, пришълци от други планети, роботи и тъй нататък — тоест всички онези, които би трябвало да бъдат на космодрума. Коля се приближи към един от входовете на сградата. Над него имаше надпис:

„МОСКОВСКИ КОСМОДРУМ-1“

„МЕЖДУПЛАНЕТНИ СЪОБЩЕНИЯ“

Ясно, помисли си Коля. Оттук не се излита към звездите. Големите кораби ги сглобяват на орбитите или на външните планети. Беше го чел във фантастичната литература. Понякога тя му помагаше да се досети какво ще види или да обясни какво вижда, но понякога му пречеше. Тези фантасти по-добре веднъж да бяха дошли тука, тогава нямаше да бъркат. И това ми било литература за бъдещето: пишат, а не познават това, за което пишат!

Отвътре космодрумът се оказа много по-голям, отколкото изглеждаше отвън. Миналата година, тоест преди повече от сто години, Коля с баба си пътуваше със самолет до Сухуми. Внуковската аерогара по нещо приличаше на космодрума. И там зала, и тук зали. Там хората бързат за някъде, закъсняват, или, напротив, за никъде не

бързат, защото до излитането остават два часа, а те са избързали да пристигнат, защото са се страхували да не закъснеят. Или рейсът е отложен поради лошо време. Интересно, отлагат ли космическите рейсове поради лошо време?

Коля бавно вървеше покрай безкрайно много гишета, където пътниците заверяваха билетите си или предаваха багажа си, и четеше наименованията на рейсовете, държеше се като човек, който пътува транзит и който е останал в аерогарата да прекара свободното си време. Някои рейсове му харесаха. Например: №234 „Меркурий—2“, №45—6 „Ганимед“, №7—67 „Кратер Циолковски“.

Коля приближи екрана на информацията и попита: — Останаха ли билети за най-близкия рейс до Луната?

— Последният рейс до Луната замина преди петнадесет минути — отговориха му от информацията.

— За къде има билети? — попита Коля.

— Извинете, не е разбран въпросът — казаха от информацията. — За къде искате?

— За Уран — отговори Коля, макар че на Уран не бе имал намерение да ходи.

— С каква цел отивате? — попитаха от информацията.

„Добре, че е автомат, а не жив човек — помисли Коля. — Биха се вгледали в мене...“ Затова не отговори на този нетактичен въпрос и отмина по-нататък, за да си изясни откъде се отива за стартовата площадка.

Но изходите, макар че ги имаше, не бяха пригодени за самостоятелен пътешественик. Над едни беше написано „Медицински контрол“, до други имаше контрольори, при трети трябваше да се дадат жетони, за да те пусне фотоклетката. „Какво се получава — ядосваше се Коля. — Идваш на космодрума и не само че не можеш да заминеш за която и да е планета, а не можеш даже да видиш как другите отлитат!“

С ескалатора Коля слезе няколко нива по-надолу, където се движеха товарни линии и имаше съвсем, малко хора. Но не остана дълго там: страхуваше се да не се изгуби. С цялото си тяло чувствуваше как минава времето, тече, бяга, изчезва. Толкова много е загубено, че за полет до Луната не може и да мечтае. Поне отблизо да погледа някой кораб!

Излезе от космодрума и реши да обиколи сградата. Може пък да му провърви. Тя все някъде трябваше да свършва. Вървя покрай зданието около десетина минути. Най-после сви зад един ъгъл и пред погледа му се откри огромно чак до хоризонта поле.

Там нямаше нито един истински космически кораб, а само дискове като тези, които хвърлят дискохвъргачите. Бяха по-плътни, по-изпъкнали и големи колкото футболно поле. Това бяха космически летящи чинии.

Беше тихо, в далечината се чуваха човешки гласове. Служебните коли, които сновяха до дисковете и обратно, също се движеха съвсем безшумно. Пътници не се виждаха. Сигурно отиваха до дисковете в закрити автобуси или през някакви потайни ходове.

Изведнъж Коля видя, че един от дисковете излита. Той се издигаше бавно, като че ли нищо не го движеше, а сякаш бе по-лек и от въздуха. Като се извиси на около сто метра, дискът започна бавно да се наклонява, сякаш го управляваше ръка на спортист. Неочаквано полетя като хвърлен с ръка, врязвайки се във въздуха с острия си край. Коля го проследи с очи, докато не се превърна в лещено зърно, а след това само бялата следа по небето показваше накъде бе отлетял.

Той много искаше да се доближи до корабите. Бавно и внимателно тръгна покрай стената към полето, но не измина и двайсетина крачки, когато се натъкна на невидима стена. Нещо твърдо и прозрачно не го пускаше по-нататък. Той опипа преградата с ръка — беше гладка и се издигаше нагоре, докъдето му стигаха ръцете.

Ама че хитреци, помисли си Коля. Но в същия миг реши, че тази стена не може да бъде безкрайна. Все някъде трябваше да се минава през нея.

Отново излезе на пътеката и тръгна от гарата към постройките, които се виждаха отпред.

Ако го попитат какво прави тук, мислеше да каже „Разхождам се и гледам корабите“. Нищо лошо няма в това. Но никой за нищо не го попита.

Той стигна до постройките и се спря пред тази, която беше по-малка от другите. Оттам се чуваха гласове.

Надникна вътре. В голяма стая с изпъкнал таван стояха няколко момчета и момичета, едни по-големи, други на неговите години. Те се трупяха около ниска маса, на която имаше нещо. Ако никога не си

виждал дадена вещь и тя има необикновена форма, по-добре е да я наречен: „нещо“ и някога няма да сбъркаш. Никой не забеляза кога влезе Коля и кога се присъедини към младежите. Стоеше и гледаше няма ли изход за стартовата площадка. Най-после видя врата и вече искаше незабелязано да мине през нея, когато невисоко момче, много къдрокосо, като че ли накъдрено, го забеляза и го попита:

— Къде? Следва вакуум.

— Искан да изляза на стартовата площадка — каза Коля.

— А защо?

— Просто така. — И за да не му задава повече въпроси къдрокосият, попита: — А вие какво правите тук?

— Нима не виждаш? — учуди се момчето. — Работим. — Ясно, че се трудите. А над какво?

— Над спътник. Не прилича ли?

— Прилича — отговори Коля. — Модел ли е?

— Да не сме малки? Обикновен спътник за свръзка, по училищната програма. Нима във вашето училище не правят?

— Аз уча в Конотоп — отговори Коля. — Историк съм.

— Странно — каза къдрокосият. — Какво едностранчиво образование! Кажете, Милена Митина нали е от Конотоп? — Този път обаче Коля не се обърка.

— Тя е от Кострома — отговори той.

— Извинявай — рече къдрокосият. — Харесва ли ти нашият спътник?

— Да.

— Ние поддържаме връзка с едно училище в Австралия. Те имат добри естественици. Развъждаме ягодови култури, които да могат да растат във вакуум с помощта на слънчева енергия. Представяш ли си колко е нужно това за астероидите!

— Много — съгласи се Коля.

— Като го пуснем, ще имаме постоянен канал за свръзка с Австралия. По всяко време ще можем да говорим, да обменяме опит, да покажем постиженията си.

— Кога ще го пуснете?

— Чакаме да дойде роботът-колнчка. Днес много хора заминаха за Лунния фестивал и затова пускането се забави.

— И вие ли ще отидете из площадката? — поанта Коля.

— Разбира се. Нали трябва спътникът да се монтира на гравитационен изхвърлял, за да го изведе в орбита.

— Къде ви е учителят?

— Чака на площадката.

Коля разбра, че му се отдава добра възможност да отиде на площадката. Но не биваше да бърза.

— Слушай — каза той, — каква е тази стена около космодрума? Струва ми се, че миналата година я нямаше.

— Вярно. Миналата година беше обикновена, коралова, но разваляше вида на космодрума. Сега поставиха силово поле.

— Защо?

— Как защо? Заради такива като нас с тебе. Да не мислиш, че са малко по света глупачетата, които искат непременно да отидат на Марс? Но какво ще прави на Марс едно необразовано дете? А се опитваха.

— На тебе никога ли не ти се е искало да отидеш на Марс? — попита Коля.

— На мене? Аз ще отида тогава, когато ще мога да бъда полезен — отговори къдрокосият. — За това и уча.

— Не му вярвай — каза друго момче, по-голямо. Не само че искаше да отиде на Марс, но се и качи в един товарен кораб. Добре, че навреме го измъкнаха, иначе щеше да замръзне в космоса.

— Първо, аз тогава бях малък — обиди се къдрокосият, — това беше преди повече от две години. И второ, не съм толкова глупав да се навирам в товарен. Промъкнах се в пощенския.

— А с пощенски може ли да се отиде до Марс? — попита Коля, забравил предпазливостта.

Къдрокосият го погледна подозрително и попита:

— Ти всъщност защо си дошъл тук?

— Ей така. Да разгледам спътника. Ще разкажа на децата в Конотоп.

Къдрокосият, изглежда, не му повярва и беше готов да задава нови нескромни въпроси, но стената се отдръпна встрани и в стаята се появи товарна робот-количка. Просто количка, платформа, която се плъзгаше над земята. Но когато стигна до масата, от нея се показаха металически пипалца, които за секунда внимателно обхванаха спътника и го пренесоха на платформата. Количката се отправи към

площадката и всички деца забързаха след нея. И забравиха за гостенина си. Той излезе след тях.

Коля вървя с тях дотогава, докато не видя, че им пресича пътя друга такава количка, на която имаше красива ваза, висока колкото два човешки ръста. Беше покрита с полупрозрачна калъфка.

Срещата беше тъкмо навреме, Коля малко изостана от другите и когато количката с вазата се изравни с него, той се скри зад нея и тръгна успоредно с вазата, като че ли беше негова собствена и той я изпращаше подарък на баба си на Юпитер.

Никой не забеляза изчезването на Коля.

Сега трябваше да се промъкне по-близо до някакъв кораб. В този момент Коля не предполагаше, че ще отлети на друга планета. Той все още си мислеше, че ще успее да се върне в къщи до довечера. Но след като е попаднал на стартовата площадка, която така зорко се охранява от космически гратисчии, трябва поне да докосне истински космически кораб.

Количката с вазата зави към диска, който се намираше по-встрани. Това беше добре дошло за Коля. Сигурно ще товарят вазата, а щом ще я товарят, то ще бъде на кораб. И като ще е на кораб, значи ще може да стигне до него.

Така и стана.

ГЛАВА XI

ГРАТИСЧИИ ВЪВ ВАЗА

Количката внимателно забави ход пред отворения люк. Отблизо дискът се оказа невероятно огромен. Долу се чернееше люк с размери на футболна врата, под края на диска и от него към земята водеше мостик, широк колкото обикновено шосе, покрит с ръбеста пластмаса, за да не се плъзга.

Пред мостика количката забави ход. Коля клекна зад нея, за да не го видят хората, които ще приемат товара. Но от кораба не излезе никой. Количката, сякаш получила заповед, внимателно тръгна нагоре по мостика, като крепеше с пипалата си вазата.

Беше непростимо да се изпусне такъв шанс. Щом досега не го бяха забелязали и спрели, нима няма да надникне вътре? Поне с едно око, поне за минутка. И след това — веднага в къщи.

Когато Коля стъпи на мостика, той видя пръчка на три крачета с надпис „Москва — Марсогара. Пощенско-колетен №986—2“.

Веднага си спомни какво му бе казало къркочето момче — че с пощенските може да се лети, защото в тях е топло. Това не значеше, че той се канеше да пътува. Просто си спомни.

Количката се качи по мостика и се олюля, когато, претъркулвайки се, влизаше в кораба. В обратна посока мина друга, празна. Коля реши, че ще се върне, щом тя остане вазата.

Количката се спря в невисока, обширна, слабо осветена зала. Тъкмо Коля искаше да продължи, когато от нея се чу глас. Гласът бе механически, скучен:

— Товар-колет-номер-дванадесет-три-робот-количка-четиридесет-четири-къде-да-поставя-товара-чакам-информация.

И веднага отгоре отговориха:

— Робот-количка-четиридесет-четири-нямам-информация-за-нашия-товар-чакайте-укавания-във-втория-товарен-отсек.

Количката отново тръгна. Сега за сега Коля не виждаше нищо интересно. Дори никого не срещна. От голямата зала количката

премина в друга, по-малка, където вече имаше някакви сандъци. Осветлението беше по-силно и отнякъде духаше прохладен сух вятър.

Коля се огледа. Уж от любопитство, а всъщност очите му търсеха място да се скрие. И затова, когато погледът му откри голяма тъмна ниша между сандъците, краката му, без да го питат, се насочиха натам, а главата му се правеше, че нищо не забелязва. Затова можеше да се каже, че Коля се намери в тъмното празно пространство между сандъците не по своя воля. Той застана том и заспори със себе си. Едната му половинка настояваше да си тръгне веднага, щем количката стовари вазата, а другата не искате и да чуе за такова нещо. Даже местните момчета не бяха се промъквали на кораб, а той успя. Пък ако в къщи разкаже на някое от момчетата, че е бил на космически кораб за Марс и си е тръгнал само защото майка му би се безпокоила, момчетата биха се пръснали от смях. „Такъв шанс повече няма да имаш. Но нали не се знае колко време се лети до Марс — спореше първата половинка. — Може да е цял месец. И ще си умреш от глад.“ А втората половина отговаряше: „Нищо подобно. Като огладнея, ще изляза отука, ще отида на капитанския мостик и всичко ще си призная. Ще кажа, че съм от Конотоп, че искам да отида на Марс. Че съм сираче и няма кой да се безпокои за мене. Няма заради мене да връщат целия кораб, я. Е, пък и да го върнат, аз все едно, ще съм бил вече в космоса. Пръв от училището.“

Докато спореше със себе си, Коля видя удивителна картина.

От широкото гърло на вазата се показва кръгла човешка глава. Беше съвсем кръгла и съвсем гола.

Главата се огледа и изчезна. За пръв път в този ден Коля се изплаши.

Главата отново се появи, после дебели пръсти се хванаха за края на вазата и с голям труд от нея се измъкна човек, който беше направен от няколко кълба.

Главата му — кълбо, коремът — кълбо, дори ръцете му бяха от кълбо. Много приличаше на прехранено малко дете. Беше облечен с черен пуловер, жълти гащи до коленете и обут със солидни обувки.

Шишкото се прехвърли през вазата и се изпързала по корем по закръглената ѝ степа. Количката леко се олюля и попита:

— Какво-е-това-какво-е-това?

А гласът от тавана отговори:

— Всичко-наред-очаквайте-указания-чакам-информация.

Шишкото почука с пръстите си по вазата и веднага от нея се показа втора глава, много слаба, на тънка шия и мъничка, като на първокласник отличник.

Шишкото вдигна ръце и помогна на слабия човек да скочи долу.

Всичко това приличаше на илюстрация към приказката „Али баба и четиридесетте разбойника“. И там разбойниците се криеха в делви, само че след това биваха унищожени.

Дебелият и слабият постояха малко на количката, скочиха от нея и побягнаха именно към онова тъмно пространство между сандъците, където се криеше Коля.

Той бързо изпълзя назад и намери малка пролука между сандъците и стената. Напъха се там и замря, като се стараеше да диша безшумно.

Ама че се хвана! Докато не излязат те, и той не може да мръдне. Ясно е, че са гратисчии и също искат да отидат на Марс незабелязано. Но когато така постъпва човек, който е на дванадесет години, постъпката му все още може да се обясни, още повече ако е от друго време. Но когато гратисчиите са възрастни хора, по-трудно е да се обясни. Освен това Коля се боеше от тези хора — те не му харесваха.

Отгоре се раздаде глас:

— Робот-количка-четиридесет-четири-товара-доставен-тук-погрешно-вазата-предназначена-за-подарък-алдебаран-върнете-товара-главния-склад-как-разбра-прием.

— Разбрах-добре — отговори количката. — Товарът-се-измени-тегло-минус-сто-деветдесет-три-килограма-шестстотин-осемдесет-два-грама-възможна-загуба-по-пътя-моля-проверка.

Коля си представи как количката лази с пипалата по пода и търси не е ли паднало нещо, а наоколо няма нищо. Сто деветдесет и три килограма тежаха гратисчиите.

— Разбрах — отговори гласът отгоре. — Долагам-диспечера-не-се-местете.

Съвсем близо до Коля в тъмнината се размърдаха съседите му. Те си шепнеха на някакъв неразбираем език, който се състоеше само от съгласни. Получаваше се нещо подобно на:

— Кх-мшшш-фрк-пш-крр — шепнеше единият глас, висок и тънък.

— Шшшшш-впрррр-ктттт-цу — отговаряше друг, дълбок.

„Аха — помисли си Коля, — разтревожихте се, милички! Сега ще ви хванат.“ Беше забравил за себе си, кой знае защо, много искаше тези, другите, да не заминат за Марс.

Отвън се чува безброй бързи крачки, като че ли в склада дотича цял отряд джуджета. Аха, нашите са — помисли си Коля. Дебелият и слабият замълчаха, притаи ха се.

Крачките се разпръснаха из целия склад и изведнъж пространството между сандъците бе ярко осветено. Коля внимателно надникна в процепа между горния и долния сандък и видя как в нишата, където се криеха гратисчиите, се втурнаха малки многокраки и многоръки роботи. Гратисчиите отскочиха до самата стена, а шишкото даже се опита да се напъха в цепнатината, където се криеше Коля, по не успя. Когато Коля отново надникна, видя, че съседите му отчаяно се бият, като се мъчеха да се откачат от роботите, но те се бяха вкопчили яко в тях и ги теглеха на открито място.

След минута се разнесе механическият глас на количката:

— Намерени-двама-човека-между-контейнерите-не-искаха-да излизат.

Гласът отгоре каза:

— Претеглетете-тези-които-се-укриваха-съобщете.

И Коля видя как малките роботи вдигнаха хората във въздуха.

Един глас каза:

— Теглото-моя-човек-четиридесет-килограма-шестстотин-осемдесет-два-грама.

Друг глас каза:

— Теглото-моя-човек-сто-петдесет-три-килограма-точно.

Трети глас каза:

— Сумата-от-теглата-сто-деветдесет-три-килограма-шестстотин-осемдесет-два-грама-точно.

Количката се обади:

— Теглото-отговаря-на-загубата.

Гласът отгоре каза:

— Задръжете-хората-до-идването-на-дежурния.

Никой не обръщаше внимание на Коля. Той не се беше возил на колички. Малките роботи продължаваха да държат дебелия и слабия над пода, както Херкулес Атлас, оня гръцки герой, който е подпирал

небето. Гратисчиите се възмущаваха и си подвикваха на своя език: „Кхрр! Пшшшвш!“

В помещението влезе дежурният. Той беше в син комбинезон с комета, избродирана на ръкава точно над същата звездичка, каквато имаше и Коля.

— Пуснете хората — каза той.

Шишкото седна на пода, но слабият се задържа на краката си.

— Това е безобразие! — рече шишкото. — Дори е издевателство! Какво право имате да насъскате срещу нас тези изроди?

— По-добре аз да ви попитам какво правехте в товарния склад? — отговори дежурният. — И как попаднахте тук?

— Влязохме — рече слабият — да се порадваме на кораба.

„Лъже!“ — едва не извика Коля, но се въздържа бива си го — да попадне в такава компания!

— И по-конкретно как? — попита дежурният.

— Просто влязохме — отговори слабият.

— Мисля, че сте влезли скрити във вазата — каза дежурният.

— Е, и какво от това? — възмути се шишкото. — Всеки пътува както си иска.

— И къде отивате?

— Разрешете да ви обясня всичко — каза слабият, — за да нямаме недоразумения. Майката на моя приятел живее на Плутон. Потвърди го де!

Шишкото веднага омекна, изхълца и изстена:

— Да, на Плутон ме чака майка ми. Тя има рожден ден. Навършва деветдесет години. Извика ме там, защото е немислимо да празнува рождения ден без любимия си син.

— Ето, виждате ли — каза слабият — как се вълнува!

— Продължавайте — рече дежурният.

„Нима им вярва?“ — удиви се Коля.

— Ето защо се пъгнахме във вазата — каза шишкото. — Защото във вашия кораб няма места.

— А къде мислите, че отива нашият кораб?

— На Плутон.

— Сбъркали сте. Това е пощенски кораб до Марс.

— О, ужас! — възкликна шишкото. — Нима все още са възможни такива грешки на Земята? Да ни изпратят на Марс!

— Никъде нямаше да ви изпратим — възрази дежурният. — А засега ще останете на Земята. Не е чудно, ако на кораба се качи някое дете, но когато възрастни хора се занимават с такива работи, това е най-малкото неразбираемо. Впрочем, какво прави на Плутон старата ви майка? Плутон е научна станция, а не санаториум.

— Майка му — отговори слабият — не е никаква пенсионерка. Тя е специалист по получаването на вода от вакуум.

— Е, щом сте сбъркали кораба, ще помоля роботите да ви придружат до диспечера на космическата гара и той ще ви помогне да си купите билет за истински кораб и ще се погрижи повече никога да не лъжете. Довиждане. И смятайте, че ви е провървяло: по време на полета този склад се затваря херметически и тук и през трите дни температурата е нула градуса.

— О, как сме ви благодарни за спасението! — извикаха в хор гратисчиите. — Цял живот няма да забравим добрината ви. И не безпокойте роботите, те имат работа. Сами ще се върнем на гарата.

— Не, моля ви се! — засмя се дежурният. — С роботите няма да се загубите. А пък аз ще бъда по-спокоен.

От своето скривалище Коля видя как дежурният изпрати шишкото и слабия до изхода и оттам наблюдаваше как се спускат по мостика.

— Какво се е случило? — чу Коля друг глас.

Към дежурния се приближаваше висок космонавт същият оня капитан Полосков, който подари на Коля звездичката.

— Странна история, капитане — отговори дежурният. — Виждате ли как бързат през полето двама души?

— Онези ли?

— Тези хора се промъкнаха на кораба, скрити в една ваза, която по погрешка попадна при нас на борда. — По погрешка ли?

— Да. Трябваше да я натоварят за Плутон. За почивния дом на учените. Тези хора се канеха да пътуват за Плутон. Казаха, че майката на единия, която навършвала деветдесет години, живеела там.

— Глупости! — рече капитан Полосков.

— И аз така мисля.

— Като че ли са ми познати и някъде съм ги виждал. Но не мога да си спомня къде. Да не би да има някой друг гратисчия? Провери ли трюмовете?

— Не се безпокойте, капитане. Преди отлитането ще мина по всички трюмове с биотърсача и нито една мишка няма да се скрие от мене.

— Добре — каза капитанът. — Тогава да отидем на капитанския мостик и да съобщим всичко на диспечера.

Космонавтите си отидоха и Коля разбра, че не бива да остава на кораба нито минута повече. Изобщо време е за в къщи.

Той внимателно се измъкна от своето скривалище и изтича по мостика. Притаи се в сянката на един диск, изчака робот-количка и като се криеше зад нея като зад щит, бързо стигна до гарата.

Провървя му отново. На гюлето пред гарата имаше тълпа от хора, които посрещаха някого. Свиреше оркестър и над тълпата се вееха плакати.

„Добре дошла, Милена Митина!“

Откъм голям син диск долетя мехур и от него излезе красива, малко чипоноса жена и всички завикаха:

— Ура! Добре дошла!

Коля също викаше „ура“, за да не се отличава от другите.

Жената дойде до тълпата и започна да се здрависва с посрещачите. Стигна до Коля и му протегна ръка.

Беше облечена в дълга като гръцка туника рокля, която леко искреше.

— Да живее нашата велика певица! — извика някой от тълпата.

— Харесва ли ти моето пеене, момче? — попита тя.

— Много — отговори Коля. — Аз дойдох от родния ви Конотоп, за да ви посрещна.

— Но аз никога не съм ходила в Конотоп — удиви се Милена Митина. — Родена съм в Кострома.

— Правилно — каза Коля. — Аз съм историк и съм много разсеян. Дойдох от Кострома.

Другите хора вече протягаха ръце към Милена.

— Дайте ми автограф — помоли Коля, който съвсем се успокои и беше радостен, че се измъкна от космическия кораб.

— Нямам нищо за писане — отговори Милена. — Но вземи това за спомен.

Тя подаде на Коля красиво шлифовано, кръгло, плоско камъче.

— Този камък намерих на брега на океана на планетата Бруск, където изнасях концерт.

— Благодаря.

Тълпата подхвана Милена Митина и я повлече към гарата. Коля вървеше отзад, като криеше в джоба си сувенира от планетата Бруск, намираща се в неизвестно за него съзвездие.

— Младежо — една девойка в кимоно с жерави спря Коля, — хайде да се сменим. Аз събирам всичко, което е свързано с живота на Милена Митина. Какво искате за този камък?

— Нищо, това е подарък — отговори Коля.

— Ще ви дам звезден часовник, колекция от марсиански марки, жив зигъл...

— Не — отсече Коля, — подаръците не се сменят.

Той влезе в гарата и след три минути се озова на спирката на мехурите.

ГЛАВА XII

ПИРАТСКИ НЕУСПЕХИ

Ако си пристигнал за малко време в чужд град, за един ден можеш да видиш улиците му, даже да се запознаеш с някого, да отидеш в музея и тъй нататък. Но едва ли ще разбереш как живеят хората му, какви грижи, беди и радости имат. Можеш да получиш неправилна информация за всичко.

Така е, ако пристигнеш в друг град. Ами ако си пристигнал в съвсем друг свят, като Коля?

Момчето вървеше по улиците, виждаше най-различни неща, срещаше се с хора и веднага се разделяше с тях. Все пак разбра — не всичко се изменя за сто години. Много неща обаче Коля не видя и не разбра. Струваше му се, че след сто години хората би трябвало да живеят безгрижно и весело. Да вършат това, което им е интересно, да ходят на маскаради, да летят с криле или да пътуват до други планети. Но не видя нито трудностите, нито сложностите в живота на бъдещите хора. Така се случи. А сложности и трудности, разбира се, е имало. И по-различни от нашите, и съвсем същите. Разбира се, никой не го лъжеше, не криеше нищо от него — нали го мислеха за техен съвременник. Но за един ден може да добие само най-повърхностна представа.

И няма нищо чудно в това, че когато Коля видя в кораба дебелия и слабия, които се криеха зад сандъците, не разбра що за хора са. Наистина и младият дежурен началник на кораба не се досети. А капитан Полосков се разтревожи, едва не ги позна, но те вече бяха отишли надалече.

Капитан Полосков ги беше виждал само преди две години, когато с експедицията на Московската зоологическа градина ходи с кораба „Пегас“ на други планети да събира редки зверове и птици. В тази експедиция участвуваше и момиченцето Алиса, което баща ѝ, директор на зоологическата градина, беше взел със себе си.

Пътешествениците изживяха много приключения и се сблъскаха с една неприятна компания — космическите пирати. Какво толкова

чудно? Някога, когато корабите бяха с платна, по моретата и океаните плаваха морски пирати. След време на Земята се появиха телефоните, радиото, бързоходните кораби и самолети и пиратите нямаше къде да се крият от преследвачите си и бяха унищожени. Друго нещо е космосът. Галактиката може да се сравни с океан, само че милиони пъти по-голям. Като острови по нея са разпръснати планетите, като архипелази — съзвездията. А всичко останало е пустиня, из която плуват космически кораби. Различни народи, живеят в Галактиката. Както някога на Земята, така и тук има и напреднали народи, изостанали, и дори диваци. В Галактиката има дори и такива планети, жителите на които още не могат да си представят живот без война.

Това използват космическите пирати. Трябват им пари и скъпоценности, разкош и развлечения. Но най-много — власт над света. Някога такива пирати представляваха истинска напасть, но в един прекрасен ден това омръзна на Галактиката. Жителите ѝ се заеха сериозно с тази работа.

Всички планети от Галактическият съюз обединиха усилията си, построиха специални бързоходни крайцери и започнаха война с пиратството. След няколко месеца изловиха почти всички пирати, откриха базите им и даже върнаха на собствениците част от откраданото. Но неколцина ловки и хитри космически разбойници се укриха. И сред тях бяха двама известни бандити. Единият се казваше Веселчак У. Беше дебел, като че ли направен от тлъсти топки. На пръв поглед можеше да се вземе за добър и приказлив шишко, но това би било фатална грешка. Никой, даже най-близките приятели нямаха доверие на Веселчак У. Той даже родната си майка беше продал робиня на една изостанала планета. Наистина това беше още в началото на кариерата му и после, когато забогатя, той си спомни за майка си и замина да я откупи. Но се оказа, че през това време майка му сама се е откупила, станала е кралица на княжество Мравешки хълм и посрещнала любимия си син така, че той и корабът му едва се отървали.

Веселчак У се смяташе за голям хитрец. А когато нямаше кого да надхитря, седнаше да играе карти сам със себе си и сам се побеждаваше, като шмекеруваше безбожно.

Съвсем друг беше приятелят му Плъс от мъртвата планета Плаплъс. Плаплъсите винаги воюваха и не познаваха друго занимание.

Воюваха дотогава, докато не се избиха взаимно, а последните от тях се скриха в тъмни подземия. На Плъс му омръзнало да тича по подземия и той станал пират. Станал най-студеният и жесток негодник в Галактиката.

Плъс от Плаплъс винаги е в пластмасова обвивка. Най-много обича да се представя за дребен, слабичък, тъжен човек. Но под тази обвивка се крие насекомо с окосмени крака, закръглено телце и остри тънки щипки. На гърба си има малки криле, но лети лошо. Крилете са необходими на плъсите, за да бръмчат и заглушават противника. Освен това Плъс има опашка с отровно жило накрая. Вярно е, че тази отрова действа само на други плъси.

Когато изловиха почти всички пирати, тези двама бандити обединиха усилията си, макар че преди това враждуваха. Оттогава вече пет години заедно скитосват из Галактиката. Налага им се да се крият. Доскоро имаха собствен кораб и няколко помощници, но когато експедицията на „Пегас“ с усилията на трима капитани ги победи, пиратите съвсем обедняха. Успяха да избягнат правосъдието, но трябваше две години да се крият на далечни планети. Отчаяни, те се хвърлиха за помощ към майката на Веселчак У, но тя нямаше нужда от син несретник и ги изгони.

И стана така, че Коля, озовал се в бъдещето за един ден, се срещна именно с Веселчак У и Плъс, без да подозира, че те имат такава бурна биография.

Пиратите бяха пристигнали на Земята сутринта и не мислеха за дълго да остават тук. Страхуваха се да не ги хванат веднага, а трябваше да намерят някакъв кораб, който да ги откара на Плутон. На Плутон работеше малка експедиция и оттам скоро щеше да се отпрати към Земята кораб, натоварен със злато. Известно е, че на Плутон златото е повече от гранита.

Успяха всичко да свършат и ако не беше грешката на изчислителната машина, щяха да заминат за Плутон, да завладеят кораба и да избягат в космоса със златото. А може би нямаше да успеят. Не се знаеше. Но когато влязоха във вазата, количката предаде теглото ѝ в диспечерския пункт. А теглото се оказа със сто деветдесет и три килограма над нормата. Диспечерският провери по списъците и откри, че толкова тежи контейнерът, който трябва да бъде отправен на

Марс, и изпрати количката на марсианския кораб. Пиратите не взеха под внимание тази подробност и загубиха.

Разобличените гратисчии успяха да потънат в тълпата от поклонници на великата певица Милена Митина. Те решиха да се скрият в града до утре, а след това, когато всичко утихне, да се върнат на космодрума. Но първо трябваше да се замаскират.

Още щом влязоха в сградата, Веселчак У даде условен сигнал и пиратите се скриха зад автоматите, поднасящи бонбончета на онези, на които им прилошава в космоса.

Всички наоколо си гледаха работата. Пиратите малко си отдъхнаха — нали само преди две минути мислеха, че песента им е изпята. След това Плъс измъкна от джоба си малка пръчка. Щом натисна единия ѝ край, от нея изскочи дълга, около тридесет метра, почти невидима тел, с ноктенца накрая. Всъщност това не беше тел, а валапаски смок — странно създание, живеещо в хрусталаците на една безименна планета. Обикновено се крие в дупка под земята, по ако наблизо мине някакво животно, смокът моментално излиза и като стрела се впива в него. Много не му трябва. Задоволява се с малко — ще отскубне кичур вълна или перо, самият той се храни с комари. Останалото е нужно за гнездото, в което спи другарката му. А другарките на валапаските смокове са дебели змии, големи колкото анаконда, на тях им е нужна мека постеля. Затова смокът краде от минувачите — грижи се за семейството. Такъв един смок Плъс отдавна беше приспособил на дребни кражби и винаги го мъкнеше със себе си. Ето и сега валапаският смок дотрябва. Група туристи бяха заобиколили екскурзовода си, чуваше се смях. И никой не забеляза как тънкият полупрозрачен конец се насочи към вещите им. Отначало ноктенцата сграбчиха широка и тънка небесносиня пелерина и тя като скат^[1] по дъното на залив се понесе към автоматите. Разсеяният доцент Спусива-пус-ва-пас-ва-пос, който приличаше на син кон в аквариум и който направо от стадиона беше побързал да дойде на космодрума, за да не закъснее за рейса си, видя как по пода се пързала небесносиня пелерина. Той реши, че това не е пелерина, а някакъв гост от друга планета, само че подобен на небесносиня пелерина. Затова доцент Спусива-пус-ва-пас-ва-пос се извини и когато подскочи, за да не настъпи непознатия, водата от неговия аквариум се разлюля и разля на пода. Доцентът каза:

— Извинете, опръсках ви.

Но пелерината вече се беше скрила зад автоматите.

— Ех ти, синя кобила — изруга доцента навъсенният Плъс. — Ще трябва ти, Веселчак У, да се наметнеш с тази пелерина. Аз не мога, ще се простудя, ставите ми са слаби.

— А аз да не би да искам да настивам? — удиви се Веселчак У. — Освен това пелерината ми е малка. Отмъкни ми сомбрерото.

Сомбрерото принадлежеше на мексикански турист, то висеше на гърба му на връзчици, завързани под брадата.

Плъс отново пусна валапаския смок и тоя се хвана за сомбрерото с мъртва хватка. Плъс дръпна смока за опашката, а смокът дръпна туриста за шапката. Връзчицата се развърза, туристът не успя да се задържи на краката си и плъсна на пода. Сомбрерото бързо запълзя към автоматите, а през това време доцент Спуси-ва-пус-ва-пас-ва-пос се връщаше. Той видя, че към него бързо пълзи някакъв друг, кръгъл пришелец. Подскочи, за да не го настъпи, изпръска го с вода от аквариума си и каза:

— Извинявайте, толкова съм разсеян!

А в отговор зад автоматите се чу страшно проклетие на космически жаргон. Толкова страшно, че синият кон в аквариума си запуши ушите и се изчерви. Доцентът не знаеше, че пиратите ужасно се боят от простуда.

Мексиканският турист скочи, затърси си сомбрерото, но от него нямаше и следа. Туристът заяви в бюрото за изгубени вещи, че сомбрерото му е избягало. А през това време иззад автоматите излезе дебел човек със сомбреро, нахлупено до очите, след него бързаше друг човек, така завит в мокра небесносиня пелерина, че навън стърчеше само острият му нос. Човекът с пелерината кихаше силно.

Пиратите се измъкнаха на спирката на мехурите малко след Коля, бързо се качиха в двуместен мехур и се понесоха по-надалеч от космодрума.

— Къде ще изчакаме? — попита Веселчак У. — Добре ги метнахме! — И се разсмя.

— Шшт! — отговори Плъс — Диспечерският може да подслушва.

— На Земята диспечерският не подслушва разговорите. Още повече, че говорим на пиратски език.

— Все едно, моля те, говори шепнешком.

— Сега накъде?

Плъс изучаваше надписите под копчетата. Имаше повече от сто, но нито един не им вършеше работа.

— Ето! — изсъска Плъс. — Ето накъде ще се запътим. Може и някаква полза да извлечем. Никой няма да се сети да ни търси там.

Тънкият му синтетичен пръст, който скриваше нокътя, натисна копчето, под което пишеше:

„КОСМОЗО“

А през това време Коля вече летеше към Москва. Той отиваше към булевард „Мир“, откъдето с автобус №3 мислеше да се върне на булевард „Гогол“ и оттам да стигне до Института на времето.

Всичко беше много хубаво, даже с Милена Митина се запозна, само да не му се спеше толкова. Сигурно все още беше под влиянието на сладоледа с лимонадата и сандвичите. А може би просто се бе уморил.

Пътешествуваше спокойно, не нарушаваше правилата. Извади от джоба си камъка, подарен от великата певица. Камъкът красиво блестеше на слънцето. Беше топло и приятно. Коля пак пусна камъка в джоба си и реши, че за малко ще затвори очи, и ще си помисли за различни неща. Затвори очи, но не можа да помисли за нищо, защото заспа.

В съня си се наведе напред, сложи глава на ръцете си, а с лакът, без да иска, натисна копчето с надпис „Космозо“.

[1] Скат — голяма и хищна морска риба. ↑

ГЛАВА XIII

ПОСЕТИТЕЛ НА КОСМОЗО

Мехурът долетя до кръстопътя, сви по една странична улица и се понесе встрани от булевард „Мир“ към центъра, там, където по времето на Коля бе зоологическата градина. По-късно зоологическата градина бе преместена на друго място, по-просторно за зверовете и птиците място, а на старото направиха градина за разходки. Когато хората започнаха да летят на друга планети и да донасят оттам необикновени животни, беше решено да се създаде специален космически зверилник. И за него избрах старото място, с което бяха свикнали.

Това Коля не знаеше. Той кротко си спеше, като се надяваше, че приближава края на пътешествието му.

Но не беше така.

— Млади човече! — чу Коля силен глас. — За пръв път виждам мехур да се използва за спалня!

Коля веднага се събуди, скочи и си удари главата в горната част на мехура.

— Какво има? — попита той, забравил къде се намира. Пред мехура стоеше Електрон Степанович, врагът на съвременната техника, привърженик на връщането към природата и по съвместителство — майстор по новата техника в Космическата зоологическа градина.

— Нищо не съм направил — каза Коля. — Сега ще си отида в къщи.

— Пък аз мислех, че си дошъл да ядем сладолед — рече Електрон Степанович.

Той се бе преоблякъл и сега беше в зелен работен комбинезон с нарисувани по него брези. Дърветата бяха нарисувани толкова хубаво, че вместо крака Електрон Степанович сякаш имаше брезови стъбла. Коля седеше и мигаше; тогава Електрон Степанович бързо изтича до колонката-автомат, получи два сладоледа и ги донесе до мехура.

— Вземи — каза той, — изяж го и всичко ще се оправи. Опитай тоя от моркови и лимони. Такъв сладолед в цяла Москва няма да

намериш.

Коля вече беше разбрал, че нещо се бе случило, излезе от мехура и макар, честно казано, да не му се ядеше сладолед, взе едната от чашките, за да не обижда стария човек.

И тогава Коля разбра, че не се намира на булевард „Мир“. Отзад и отстрани се издигаха високи коралови и най-обикновени сгради, а точно пред него имаше врата във вид на естествена скала с пещера. Зад скалата се виждаха покривни кубета на някакви постройки, дървета, а в пещерата непрекъснато влизаха хора на различна възраст.

— Какво е това? — попита Коля, докато преглъщаше неохотно сладоледа.

— Не знаеш ли?

Електрод Степанович толкова се учуди, че се задави със сладоледа от моркови и лимон. Трябваше Коля да се повдигне на пръсти и здравата да потупа майстора по гърба.

— Аз съм от Конотоп — отговори Коля. — Тук не съм идвал.

— Не може да бъде! — възкликна Електрон Степанович. — Ти си първият човек на Земята, който задава такъв въпрос.

— И все пак? — Коля не се страхуваше от Електрон, който хич не се перчеше с възрастта си или с опита си. — Все пак това е Космозо.

— Какво?

— Ко-смо-зо. Космическа зоологическа градина. И в този момент над скалата светнаха червени букви:

„КОСМОЗО“

И изгаснаха.

— Ама че работа! — рече Коля и едва не си изпусна сладоледа.

Беше тръгнал за булевард „Мир“, а се озова в Космическа зоологическа градина! И ако не беше случайността, щеше да си заmine, без да я види. Не, явно му вървеше.

— Тогава аз тръгвам — каза Коля.

— Къде?

— В Космозо. Вие да не мислите, че ще си простя, ако си замина, без да съм разгледал Космозо?

— Не, няма да си простиш — съгласи се Електрон. — Аз, да си призная, мислех да се прибирам в къщи, но щом е такава работата, ще

се разходим заедно. Дори ми е интересно да погледам човек, който никога не е бил тук.

— Ама не се безпокойте — каза Коля.

— Не спори. Това ще бъде двоен Космозо. Ти ще разгледаш животните, а аз — тебе, как ти ги разглеждаш.

И те заедно влязоха в пещерата, която беше вход на Козмозо.

Входът не беше направен така случайно. Точно такава пещера намериха веднъж в открития космос пилотите от кораба „Стожари“. Пещерата се носеше сред звездите и в нея, като разноцветни светулчици, лудуваха най-дребните птици във вселената. Дължината им заедно с опашката бе половин сантиметър, но бяха удивително оцветени и не можеха да се намерят две птици, които да си приличат. Домъкнаха пещерата, така както си беше, на Земята и я поставиха в Космозо. А тъй като птиците живееха само във вакуум, вътре в пещерата прокараха за посетителите прозрачен тунел.

В тунела беше почти тъмно и Коля отначало дори не разбра какво става зад стъклените стени: там като че ли се рояха хиляди разноцветни искри, подреждаха се в странни рисунки, разхвърчаваха се като при взривове, образуваха вериги, кръгове и дори триъгълници. На Земята птиците се чувстваха добре и се размножаваха с удоволствие. Разнесоха ги по всички зоологически градини на света, а някои любители ги имат и в домовете си във вакуумни колби.

След като се полюбува на птиците, Коля със своя спътник отмина към една широка площадка. Отляво имаше голямо изкуствено езеро. Там плуваха птици, които могат да живеят на открито. На някои крилата бяха подрязани, за да не отлетят.

— Обърни внимание — каза Електрон Степанович. — Виждаш ли ония, сивите птици там, до брега?

— Патици ли са?

— Колко си ненаблюдателен. Вгледай се.

Имат клюн, имат криле, опашка. Нищо особена. И изведнъж една от птиците се преобърна и се оката, че отдолу вместо крака има още едно тяло с крила и глава.

— Това пък какво е? — не разбра Коля.

— Разумно изобретение на еволюцията — отговори Електрон. — Едната половина си почива, диша, а другата през това време търси във водата червеи и малки рибки. След това си сменят ролите.

Отглеждането им е много изгодно за рибни стопанства. Дават месо и яйца два пъти повече, отколкото обикновените патици.

Сред езерото изплува нещо голямо, черно и блестящо. После пред това туловище се показва малка глава на змийска шия, дълга десетина метра. Това беше истински изкопаем динозавър.

— Та нали отдавна са измрели! — възкликна Коля.

— По принцип да. Но преди няколко години учените намериха във вечната замръзнала почва яйце и от него успяха да отгледат бронтозавърче. То порасна и стана питомно.

— А защо го държат в Космозо, след като със земно?

— В обикновена зоологическа градина е трудно да се гледа, нали вече милиони години, откакто динозаврите са изчезнали от Земята.

— Сигурно му е скучно тук — отбеляза Коля. — Абсолютна самота.

— Как да ти кажа... Бронтя има приятели. Ето виж.

Коля видя, че на отсрещния бряг на езерото се показва момиче в червен работен комбинезон. То беше светлокосо, късо подстригано и едва ли много по-голямо от Коля. Момичето вдигна ръка и извика нещо.

— Как са я пуснали там? — попита Коля.

— Това е Алиса. Тя е стар приятел на Бронтя. Запознали са се още когато Бронтя е бил малък.

— Все едно, опасно е — каза Коля, като гледеше как бронтозавърът протяга невъзмутимо дългата си шия към момичето на брега и то с нещо го храни. — Той може, без да иска, да я глътне.

— Няма да я глътне — рече Електрон Степанович. — Той е питомен.

Коля, затаил дъх, гледеше как динозавърът бавно доплува до самия бряг, сложи си главата в краката на момичето, а тя клекна и започна да го чеше там, където се полагаше да бъдат ушите на животните. Имаше ли уши динозавърът, Коля не знаеше, а отдалече не се виждаше.

— Да вървим, да вървим — подкани го Електрон. — Ако искаш, след това ще те запозная с Алиса.

„Алиса... Алиса“ — помисли Коля. Името му беше познато. Може би тази Алиса чакаха момчетата на булевард „Гогол“?

— А тя летяла ли е в Космоса? — попита Коля.

— Да. И неведнъж. Малко или много тя вече е известен космобиолог.

— Ама, че го казахте! — не повярва Коля. — Та тя е дете.

— Ти си дете! Не е ли все едно на колко години е човек, ако си разбира от работата.

По-рано Коля с две ръце би се подписал под тези мъдри думи. Неведнъж беше доказвал на родителите си и даже на учителите, не възрастта няма значение и възрастните нямат право да се перчат с белите си коси. Но възрастните в най-добрия случай се подсмиваха, а в най-лошия — появяха да се възмуцават и да смятат Коля за нахален. Но сега в Коля бушуваше чувство за противоречие. Такова нещо му се беше случвало.

— Рано ѝ е да се занимава с биология — промърмори той. — Ще порасне и току-виж поискала да стане пожарникар. Или да играе на кукли.

— Значи не желаеш да се запознаваш?

— И не мисля.

— Е, както искаш — каза Електрон. — Ще видиш ли бърбреца?

— Какъв бърбрец?

— Алиса го донесе. Той запомня всичко, което се приказва пред него. Има изключителна памет. Знае осемнадесет космически езика.

Коля вдигна рамене. Общо взето, това е интересно, но той не искаше да го показва, още повече, че бърбреца е донесла Алиса. И какво от това? Ако му беше провървяло и се бе родил след сто години, и той би донасял от космоса бърбреци. Всичко тепърва му предстои. Той ще строи кораби, с която ще полети Алиса. Той, когато порасне, пръв ще стъпи на земята на далечна планета. Ако имаше свободно време, поне два-три дена, Коля нямаше да ги пожали, за да открие самия себе си. Не е изключено още да е жив — нали е жив връстникът му, дядо Павел.

— Ти какво се замисли? — попита Електрон Степанович.

— Нищо — отговори Коля. — Е, къде е вашият бърбрец?

Бърбрецът беше под стъклен похлупак, висок колкото къща. Вратата в похлупака беше разтворена, за да може да излиза.

Приличаше на голям бял папагал. На главата му имаше корона и два клюна вместо уши и едно ухо вместо клюн.

Пред бърбовеца стоеше тълпа от зрители, които разговаряха с него.

— Разкажи нещо за тримата капитани — го помоли бабичка с малко внуче, което се държеше за ръката ѝ и смучеше много дълъг бонбон.

— Бъди прост с хората, но не безцеремонен — отговори бърбовецът.

*В сърцето си със скоби от стомана
приятеля изпитан приковавай,
но дланите недей да си протриваш
от ръкостискания с още голи,
недоизлюпили се запознанства... [1]*

— Как ви харесва такава постановка на въпроса, госпожо? Аз много мислих за това напоследък.

— Не, той днес не е в настроение — отвърна бабичката. — Да отидем, Ванечка, да се повозим на склис.

— Не искам на склис! — зарева изведнъж малкото дете, като изплю бонбона на земята. — Искам да видя марсианската богомолка.

— Не вдигайте шум — каза вторият клюн на бърбовеца. — Могат да ни чуят пиратите.

А първият клюн със съвсем друг глас произнесе:

— Кхрр, ппшш, брш, пршшврх.

Къде беше чул този глас Коля? Съвсем скоро.

Вторият клюн се разсмя.

Разбира се, на марсианския пощенски кораб. Така разговаряха гратисчиите.

— Какво е това? — Коля попита Електрон. — Кого имитира?

— Космическите пирати — отговори бабичката, като отвеждаше ревящото дете. — Аз често го слушам.

— Не — възрази Електрон, — това е гласът на кледианския бухал. Аз работя тук и често го чувам.

Коля си имаше свое мнение по този въпрос, но не го сподели.

Бърбовецът задряма. Електрон поведе Коля нататък.

— Да изядем по един сладолед, а? — попита Електрон, когато видя колонките-автомати. Сладоледът беше слабото място на този иначе напълно възрастен човек.

— Ако ви се иска, хапнете си — каза Коля. — Аз съм сит.

„Сигурно две години няма да ям сладолед“ — помисли си Коля.

— Тогава седни на пейката и ме почакай.

Той седна на мекия диван. Електрон поврачува над колонката, за да избере някакъв екзотичен сладолед, а Коля зяпаше наоколо. Срещу него растеше палма, а на нея се люлееше небесносиня мечка с шест лапи. По-нататък се виждаше аквариум, в който бързо плуваха една зад друга оранжеви змии. Отзад гърба му, в храстите, се чу шумолене. Обърна се. Нямаше никой.

Електрон се върна и седна до него.

— Изключителен сладолед — рече той, — от брезови пъпки. Поне да го беше помирилсал.

Коля послушно помириша. Сладоледът миришеше на брезови пъпки. Но този мирис не възбуди апетита му. А когато се помести, за да може Електрон да се заеме с лакомството си, зад гърба му отново се чу шумолене и изведнъж над рамото на Коля се протегна зелена рошава ръка, която сграбчи чашката със сладолед и се опита да я отнеме.

Нервите на Коля не издържаха. Той извика и отскочи на тричетири метра от пейката. Това беше ръката на хищно растение. Показа се, че единият от храстите зад пейката е оживял.

Електрон спокойно отмести зеленото клонче и когато след него се протегна и второ, строго каза:

— Престани да хулиганствуваш! Ще настинеш. Иначе ще ти откърша всичките клони. А ти, Коля, ела и не се плаши. Това са храстчета. Съвсем безобидни, само че лакоми. Тук, в градината, ги разглезиа. Алиса и Полосков ги докараха от космоса с „Пегас“. На собствената си планета, когато има суша, те скитат от извор на извор.

Коля се върна на пейката с известен страх. Разбира се, един мъж няма право да показва, че се страхува даже от храсти, които искат да му откраднат сладоледа. Но все пак...

Електрон вдигна от пейката паднало листенце от храстчето и каза на Коля:

— Вземи си го за спомен. Да има какво да си спомняш в къщи.

Стараяйки се да не гледа храстите, които не му вдъхваха доверие, Коля скри листенцето в джоба си.

— Електрон Степанович! — каза висок, попрегърбен мъж с оредяла светла коса. — Бях сигурен, че сте си отишли.

— Аз си бях тръгнал — обясни Електрон, — но се върнах да разведа из парка младия човек, който досега не е бил в нашия Космозо.

— Надявам се, че младият ви приятел няма да се обиди, ако дойдете с мене до хранителния пункт и проверите защо системата е изпратила в драконовото градче целия запас от конопено семе. Или драконите предпочитат конопа пред почтеното говеждо месо.

— Не може да бъде! — възкликна Електрон, като се повдигаше на брезовите си стъбла. — Вчера проверявах цялата система. Конопът се насочваше към малкия птичарник, а говеждото — при драконите. Коля, почакай ме, разходи се.

— Някак си глупаво излиза — каза мъжът. — Тъкмо инсталирахме новата система, проверихме я, даже мислех днес с чиста съвест да замина на конференцията...

— Ето, виждате ли, професор Селезньов! — викна Електрон. — Аз винаги се отнасям критично към новата техника. Да бяха раздавали храната както едно време, в древните времена, с помощта на роботи, нямаше да има никакви куриози. И какво, драконите ядат ли конопеното семе? Изгладнели са и го ядат.

Коля искаше да поправи Електрон и да му каже, че в древните времена не роботи, а живи служители са хранели животните, но Електрон вече продължаваше:

— Ти, Коля, се разходи сам, а ние с директора ще прегледаме системата. Тя може би не се е счупила, а смята, че е по-икономично, ако направи драконите вегетарианци.

Електрон и професор Селезньов свиха настрана и Коля чу как директорът на зоологическата градина попита:

— Не сте ли виждали Алиса? Не успях дори да си взема довиждане с нея.

— Вашата дъщеря преди малко беше до езерото — отговори специалистът по нова техника. — Разговаряше с Бронтя...

„Интересно, на колко ли планети е бил този професор? — помисли си Коля. — Може на стотина или на още повече. Щастливец!

Не е изключено да стана не космонавт, а космически зоолог. Такива хора също ще бъдат нужни.“

Щом професорът и майсторът се скриха от погледа му, Коля стана от пейката. Не му се седеше повече сам в компанията на лакомите хрустчета.

Постоя пред аквариума, загледан в ято космически костури, които се различаваха от обикновените само по това, че очите им се намираха на опашката и затова като плуваха, си въртяха главата. После излезе на една зелена поляна, на която пасяха крави. До една от тях стоеше бабичка с малко дете. Тя качи детето на кравата и на Коля му се видя странно подобно развлечение. Но в този миг кравата разпери неголеми крила като на прилеп и тромаво полетя ниско над земята. Другите крави вдигнаха глави, за да я наблюдават, а след това се обърнаха. На поляната имаше табелка с надпис: „Склиси. Торбести чифтокопитни от планетата на Шешинер“.

Бабичката тичаше успоредно с кравата и крепеше детето, което най-после се разсмя.

След това Коля спря пред площадката, на която се разхождаха насекоми, дълги около метър, подобни на богомолки. Насекомите понякога се срещаха, вдигаха предни лапички и дълго се опипваха.

Покрай тях мина Алиса, облечена в червен костюм. На рамото ѝ висеше черна чанта. Една от богомолките, като я видя, се изправи на тънките си задни лапички и протегна предните си нагоре, сякаш се молеше. Алиса му махна с ръка, но не се спря. Коля тръгна след нея.

[1] Шекспир, „Хамлет“. Тези думи принадлежат на Полоний и ги е изрекъл като наставление към сина си Лаерт. Превод на стиховете Валери Петров. Б.р. ↑

ГЛАВА XIV

ПАЗИ МИЕЛЕФОНА

Ако в този момент някой кажеше на Коля, че той завижда на Алиса, момчето идеите да се възмути. За какво да ѝ завижда? Тя просто се е родила късно. Ето, той се е родил навреме и освен това е бил и в бъдещето. Той е като разузнавач из дълъг поход. Долетял е преди другите, видял е как вървят работите, след това ще се върне и заедно с всички ще продължи да върви по пътя си. Това е. И все пак той завиждаше малко на Алиса. Тя бе успяла да види много интересни неща. И приключенията ѝ не бяха като обикновените. Изобщо, когато я разгледа по-отблизо, тя му хареса. Като личност. И Коля тръгна след Алиса. Интересно беше да види какво ще прави тя. Дали не я чака още един динозавър?

Но се оказа, че Алиса отива към сградата, на която пишеше: „Изчислителен център“. Тя обаче не успя да влезе в нея. Оттам излезе директорът на зоологическата градина, професор Селезньов. Бащата и дъщерята се срещнаха на десетина крачки от Коля и затова той чуваше всяка дума от разговора им, но за да не помислят, че ги подслушва, Коля се обърна към клетката, в която тичаше в кръг мрачен рогат вълк, целият в железни люспи.

— Едва те открих, татко — каза Алиса. — Всичко е наред. Заминаваш ли?

— Да. Ще се върна след две седмици.

— Ако видиш там мама, кажи ѝ, че прочетох всичките книжки, които ми остави. Като се върне, ще поспорим.

— Защо, не ти ли харесаха?

— И да, и не. Жал ми е да си губя времето с белетристика.

— Знаеш ли, не съм съгласен с тебе — каза професор Селезньов. — Страхувам се, че ще израснеш сух и скучен човек. Струва ми се, че преди две години беше много по-весела и твоята любима книга бе „Тримата мускетари“.

— Също и „Космическа зоология“.

— Добре. Не забравяй да закусиш.

— Щях да забравям, но роботът Гришка никога няма да ми позволи. А когато искам, ще ходя на обяд при баба и дядо. При тях няма да гладувам.

— Да, впрочем ти ли пак си вземала миелефона? Нали знаеш, че това не е играчка. Ами ако се разболее някое от животните?

— Нима аз си играя?

— Алиса, разбери ме правилно. На цялата Земя има само двадесет миелефона. Те са разпределени между най-големите институти и медицински центрове. Кристалът в ядрото на миелефона се среща толкова рядко, че през последните години осем експедиции претърсиха астероида Власта и намериха само двадесет и шест...

— Татко, лекция ли ми четеш? — учуди се Алиса. Аз това го зная. И ти обещавам: още днес, щом свърша опита си с кухотела, ще го върна в клиниката. Нали знаеш, че си държа на думата. Ами ако все пак кухотелите мислят? Точно когато цъфтят?

— Може би си права. Добре, аз тръгвам. И да не забравяш баба си и дядо си, че им е скучно без теб.

Алиса и баща и се разцелуваха и се разделиха.

Коля се канеше да тръгне след Алиса, когато изведнъж видя двама души, които седяха в сянката на една мека пейка. Единият от тях сякаш дремеше, нахлупил широкополо сомбреро чак до очите си. Другият, два пъти по-нисък и три пъти по-слаб, загърнат в небесносиня пелерина така, че отвън се виждаха само носът и очите му, почувствува погледа на Коля и се извърна.

Момчето можеше да се закълне, че това са същите хора, които изпълзяха от вазата на марсианския кораб. Наистина той не беше стопроцентово сигурен, защото бяха маскирани, а на марсианския кораб бе много тъмно, но ако това бяха те — какво правят тук?

Дребният бутна едрия в хълбока и му каза нещо. Веднага станаха и бързо закрачиха. В същата посока, в която тръгна и Алиса.

Коля си помисли, че тези хора също са чули разговора между Алиса и баща й, но този факт не го безпокоеше. Какво от това, че те не му харесват? Ами ако дребният наистина има майка на Плутон, която го чака за рождения си ден, а той не може да си купи билет? Ами ако бърбивецът наистина имитираше крясъка на кледианския бухал, а не на пиратите? С подобни мисли Коля тръгна след тези хора, защото те не му харесваха. Не му харесваха, и толкоз.

В далечината Коля видя червения костюм на Алиса. Тя влезе във висока коралова сграда, а след минута двамата „гратисчии“, със сомбрерото и пелерината, също се скриха там.

Коля не му мисли много. Той забърза към сградата и се втурна вътре.

Зданието се оказа терариум. През висок тесен коридор се минаваше край стъклени стени, зад които се виждаха най-различни гадина. Но Коля не им обръщаше внимание. Той даже не отскочи, когато една змия се насочи към стъклото и се опита да го счупи. Тя се удари в него с рогатата си блестяща муцуна, блесна с отровните си зъби и мътна отрова потече по стъклото.

В терариума беше пусто. Изведнъж Коля се вцепени. Пред него се мернаха дебелият и слабият. Коля се притисна до стената, която на това място леко се издаваше в коридора. Шишкото се обърна, но не го забеляза. И двамата свиха зад ъгъла.

Коридорът прерастваше в голяма зала.

Коля дотича на пръсти до нея и като се притискаше до стената, надникна вътре.

Залата беше голяма, кръгла, сводеста. Сред нея се издигаше хълм. Онова, което се намираще на хълма, по-скоро приличаше на парче бетонна тръба с диаметър около три метра и с дебели стени. От такива тръби, само че по-тънки, сглобяват газопроводите.

Отвън тръбата беше покрита със зелен мъх, по който растяха малки цветчета, подобни на незабравки. Отвътре стените бяха гладки и лъскави.

Алиса стоеше вътре в тръбата, черната чанта беше отворена и от нея се проточваше жичка към ухото на Алиса.

— Слушай, кухотеле — говореше Алиса и гласът ѝ ехтеше в тръбата, — тъй или иначе, те подозирам, че мислиш. Само че не знам на каква честота. Подскажи ми де!

Алиса се наведе към чантичката и започна да настройва нещо.

Коля се огледа, но не разбра къде се дянаха дебелият и слабият. Отначало не ги видя, но след това забеляза дебелия — издаваше го периферията на сомбрерото. Бяха се притаили зад хълма.

Той не се съмняваше, че опасност застрашава Алиса. Видя как шапката бавно се надига, как още някой на пръсти изтича покрай

хълма и главата му, скрита в пелерината, се показа в отвъдния край на кухотела.

И тогава Коля не издържа и изкрещя:

— Алиса! Обърни се!

Главата с пелерината изчезна. Шишкото хукна към задния изход на залата и си загуби шапката.

— Какво има? — попита Алиса.

Тя се обърна и не видя никого. Пъргаво изскочи от тръбата. На пода се търкаляше мексиканско сомбреро.

А Коля вече летеше по коридора към изхода. Главното беше, че ги изплаши. Но не искаше Алиса да го вили и да го разпитва защо бе извикал. Просто така. Прииска му се и извика.

Коля мислеше, че Алиса ще тича след него и за това с няколко скока пресече площадката пред терариума и побягна по тясната алея.

— Къде отиваш?

Той се опита да отмине човека, който му препречваше пътя, но онзи го хвана здраво. Момчето видя две брезови стъбла, вдигна глава и позна Електрон.

— Търся те из цялото Космозо, а ти?

— Какво аз? И аз ви търсих.

— Да не си се изплашил от нещо?

— Аз да съм се изплашил? Просто време е да си вървя в къщи.

— А не искаш ли още по един сладолед?

— Не, благодаря.

— Далеч ли живееш?

— На разстояние повече от час — отговори Коля.

— Хайде да поседнем. Да си поемеш дъх, че на нищо не приличаш.

Коля не възрази. Той се зарадва на стария си познат. Само попита:

— Колко е часът?

— Минава пет.

— Колко бързо лети времето! — възкликна момчето.

Седнаха един до друг и Коля реши, че може нещичко да научи от Електрон.

— Как е хранителната ви система? — попита Коля. — Престана ли да подава конопено семе на драконите?

Той през цялото време се вглеждаше в ивицата светлина между бамбуковите храсти, за да разбере какво става на площадката пред терариума. Но там, ако не се смятаха редките минувачи, нямаше нищо особено. Не се виждаха нито дебелият и слабият, нито Алиса.

— Такава глупост — каза Електрон. — И най-простият робот не би направил такова нещо, да не говорим за човека. За машината и месото, и конопа не са нищо друго освен съчетание от знаци. Не, подобен произвол трябва да бъде ограничаван...

— А каква е тази машина — миелефон? — попита Коля. — И тя ли е от новите?

— Миелефон? Не, вече няколко години, откакто са я изобрели. Но миелефоните сигурно скоро ще се свършат.

— Защо? Нима се случват такива неща?

— Това е изключителен случай. Самият апарат не е допринесъл с нищо за развитието на техниката. Той е просто един електронен усилвател с приемник. Главното в него е кристалът. А сега за сега такива кристали са намерени само на астероида Власта; това е съвсем малък астероид, долетял отнякъде от друга галактика преди милиони години, попаднал в орбитата на Слънцето и оттогава се върти. Засега са намерени двадесетина или малко повече такива кристали. Някои мислят, че те са изработени от жителите на планетата, от която някога се е откъснала Власта, други пък подозират, че тези кристали са живи същества, само че се развиват толкова бавно, че са необходими десетки хиляди години, за да се забележи това. Ядрото на миелефона представлява подобен кристал. И никой не може да направи миелефони повече от кристалите по света. Ясно ли ти е?

— Не ми е ясно — отвърна Коля. — За какво се използва той?

— Странно, не си ли чувал за миелефона?

— Пропуснал съм — отговори Коля.

Електрон Степанович погледна печално Коля, въздъхна, но продължи:

— Когато докараха първите кристали на Земята и започнаха да ги изследват, един от учените обърна внимание на това, че щом до тях се приближат хора, в структурата им нещо се променя. Учените си заблъскаха главите и най-сетне разбраха, че кристалите могат да хващат вълни, които излъчва човешкият мозък. Тогава се досетиха да

свържат кристалите, с усилватели и в един прекрасен ден чуха мисли. Представяш ли си каква бъркотия настъпи в света на учените!

— Няма и съмнение — каза Коля.

— И ти за това нищо не си чул? Не го ли знаеш?

— Може би съм бил малък тогава. Значи миелефонът може да чете мисли от разстояние?

— Разбира се. Мали това ти обяснявам! Представяш ли си колко желаещи имаше да получат миелефон?

— Да, представям си — отговори Коля. — Всички фокусници веднага са дотичали.

— Кои? Фокусниците ли? Каква връзка имат с това фокусниците?

— Е, тези де, които отгатват мислите.

Електрон погледна Коля като луд и дори увисналите му мустаци се повдигаха със сантиметър. Но се овладя и каза:

— Разбира се, че не бяха фокусниците. Първо дотичаха лекарите. Когато болният сам разказва или диагностичните машини определят диагнозата, е добре. Но при някои болести, например при нервните, е важно да се знае какво всъщност мисли човек. Или в детските клиники. Когато детето още не знае да говори, не може да обясни къде и какво го боли.

— Тогава защо са дали такъв прибор на зоологическата градина?

— Не на зоологическата градина, а на Космозо. Ние имаме космически животни, някои от тях са изключително уникални и не винаги хората могат правилно да разберат как да ги хранят, топло или студено обичат и изобщо какви нужди имат. Затова ни отпуснаха един от двадесетте миелефона, които има на Земята, и ние го пазим повече от зеницата на окото си.

— Разбира се, че го пазите! — каза Коля. — Аз сам видях как Алиса го мъкнеше в терариума. Едва не го загуби.

По природа Коля не беше доносник. Просто го беше яд на Алиса, която подлагаше на риск такъв ценен прибор. Само двадесет такива има по цялата Земя, в болниците те се броят на пръсти, а тя бяга из Космозо и слуша мислите на някаква си тръба!

— Щом го е мъкнала — отвърна Електрон, — значи лично професор Селезньов ѝ е разрешил.

— Има си хас — каза Коля, — нали ѝ е баща!

— Гледам те и от време на време ти се чудя — рече Електрон. — Като че ли у теб няма нищо странно освен дрехите. Момче като момче. Ама като изтърсиш изведнъж нещо, сякаш си от Средновековието.

— Че какво казах?

— Каза, че професор Селезньов може да рискува ценния прибор, за да достави удоволствие на глупавата си дъщеря. Поне така прозвучаха думите ти. Първо, Алиса е човек с достатъчно високо чувство за отговорност и ако миелефонът ѝ е потрябвал, то е за работа...

— Да слуша мислите на някакъв си кухотел — каза Коля. Той не искаше да се предава.

— Правилно. И аз подозирам, че кухотелът е мислещ. Още повече, че той сега цъфти и могат да се появят нови емоции. Щях да се радвам, ако главата ти работеше макар и пет пъти по-слабо от тази на Алиса.

— Благодаря за комплимента — отвърна Коля.

Разбира се, след тези думи той промени отношението си към Алиса. Дори у него се породило чувство за отмъщение: нека онези простаци ѝ задигнат миелефона. Да видим тогава какво ще прави, като е толкова способна.

— Добре — каза Електрон Степанович. — Трябва да вървя. Приятно ми беше да се запознаем. Може би пак ще се срещнем.

По тона му се разбираше, че той вече съжалява за запознанството. Голяма работа, помисли си Коля.

— Ти няма ли да тръгваш? — попита Електрон.

— Не, ще остана още малко.

— Ако нещо ти потрябва, винаги ще ме намериш тук.

— Благодаря. Ще го имам предвид.

Коля остана на меката като диван пейка. Слънцето вече се скриваше зад дърветата, по небето пълзяха оцветени от близкия залез облаци. Трябва да изчака, докато Електрон си отиде в къщи. Не му се искаше пак да го среща. Още повече, че Електрон вече го подозира, а ако се срещнат, може и да се досети — тогава не се знае кога Коля ще се върне в къщи. А вече му се искаше да си отиде. Беше се изморил — не толкова краката, колкото главата. Спомни си, че днес по телевизията има забавно предаване „Тринадесетте стола“ и си помисли, че не би било лошо, ако успее да се върне за него. Разбира се, трябва да вземе и

още нещо за спомен, защото сувенирите му са малко, но наблизно нямаше нищо подходящо. Дори картички не продаваха. Жалко, че сутринта не си купи вестник. Ех, ако го покажеше на момчетата! Но тогава той още не мислеше, че този ден така бързо ще свърши.

Коля извади джобното си ножче — то беше хубаво ножче, даде му го Фима Корольов срещу две серии марки от Бурунди — и реши да остави спомен след себе си. Седалката на пейката беше мека, по нея нищо не можеше да се изреже, но облегалката приличаше на дървена. По алеята нямаше никой, посетителите на Космозо се бяха разотишли. По широката пътека зад бамбуковите храсти мина количка, натоварена с тенджери, гърнета и термоси. Вероятно започваха да хранят животните. Да не вземат пак да сбъркат на кого какво да дадат. Ех, да имаше една чиния супа. Общо взето, той не обичаше супа, кой я обича? Тя се яде само по настояване на родителите. Но ако цял ден си бил само на сладолед, гевреци и лимонада, ще ти се прииска и супа.

Той се извърна и започна да изписва по облегалката на пейката визитната си картичка. Неведнъж си беше патил заради тази си страст. Един път, когато изряза инициалите си на чина, извикаха баща му в училище. Но нали не бива да изчезнеш, без да оставиш някаква следа. След сто години ще трябва непременно да надникне тук и да види собственото си творчество.

Облегалката на пейката се оказа мека и се режеше лесно. Сигурно не беше дърво, а някаква пластмаса, която приличаше на дърво.

Никой не му пречеше. По едно време покрай него мина някакво семейство, но той прикри ножчето с длан и се престори, че разглежда храстите. Коля изряза на облегалката с големи печатни букви:

КОЛЯ, VI „Б“ КЛАС, 26-ТО УЧИЛИЩЕ

От ясно по-ясно, а никой няма да се досети. Ще го търсят в тяхното 26-то училище. Електрон сигурно вече си бе отишъл. Време е и той да си върви. Нали ще трябва да флипа през половината град, а в осем часа започва предаването „Тринадесетте стола“.

Той прибра ножчето в джоба си и тръгна към изхода. Мина през поляната, на която дремеха склисите — крави като крави, — и зави на главната алея, водеща към изхода. Бързаше, но се озърташе и си мислеше, че ако вади Електрон, веднага ще се шумугне в храстите. Само да не е в тези, които обичат сладолед. Коля стигна изкуственото

езеро и видя, че динозавърът Бронтя е излязъл от водата и е опрял предните си лапи на брега. Ето я и Алиса. Тя бе закачила черната си чанта на оградата на езерото, прескочила оградата и се бе оказала на брега. Бронтя като дресиран слон подгъна предните си лапи, за да може Алиса по-лесно да го възседне. Коля чак се втрещи от учудване. Бива си я!

Алиса вече яздеше динозавъра и той, като влезе внимателно във водата, за не да изпръска приятелката си, заплува из езерото, а патиците-преметачи, розовите гъски, птиците с бодли като на таралежи и другите странни създания, за да му сторят път, се разпръснаха на различни страни като лодки пред пътнически параход.

Приятелите доплуваха до средата на езерото и динозавърът извишия като лебед. Зрелището беше красиво и малкото последни посетители на Космозо се спряха да видят тази картина. Пък и Коля, и той така се загледа, че забеляза дебелият без шапка и слабият да тичат по пътеката едва когато те вече приближаваха изхода. Дебелият притискаше към гърдите си черната чанта. Само един поглед и Коля знаеше, че това е чантата с миелефона, оставена така лекомислено на брега от Алиса.

— Ех — каза Коля гласно, — аз предупреждавах!

И той с всички сили хукна след крадците. Трябваше да се развика, та всички да ги подгонят, но се досети за това едва когато бандитите вече се бяха скрили в пещерата с искрящите микроптици.

— Дръжте ги! — викна Коля, но от тичането дъхът му секна, дори и Алиса да го чуеше и се обърнесе, истинските крадци едва ли щеше да види.

Той изскочи на опустелия площад пред Космозо. Крадците вече стигаха до автобуса номер 6 „Космозо — Соколники“. До него имаше още два автобуса.

Трябва да се отбележи, че Коля тичаше къде по-бързо от космическите пирати. Те бяха прекарали много години на космическите кораби в пиянство и гуляи, не бяха спортували, а цялата черна работа бяха възлагали на други. Затова той влетя в автобус №6 почти едновременно с крадците. Пък му и провървя, защото точно пред пиратите вървяха две жени, които оживено разговаряха и заемаха цялата пътека към завесата, зад която се намираще Соколники. Слабият пират, който тичаше пръв, трябваше да спре, а дебелият

връхлетя върху него и вдигна нависоко ръката си с чантата, за да не повреди миелефона. В този момент ги настигна Коля.

Жените, без да разберат какво става зад тях, се скриха зад екрана.

След тях изчезна и слабият пират Плъс.

Дебелият се обърна и позна Коля, когото беше забелязал още в терариума. Той извади някакво оръжие и заканително изръмжа, но не посмя нищо да направи, а само забърза към завесата.

Понякога вземаш единственото правилно решение за миг, а ако започнеш да обмисляш, никога не би се сетил за него. Дебелият все още държеше чантата с миелефона над главата си и вече влизаше в екрана, когато Коля подскочи и дръпна чантата към себе си. Дебелият не очакваше такова нещо и пръстите му се разхлабиха, той самият вече беше от другата страна на екрана, в Соколники, може би на двайсет километра от Коля.

Момчето грабна чантата, хукна обратно и на площада изскочи от автобуса. Той беше голям и съвсем пуст. Като че ли нарочно наблизко нямаше нито един човек. И Алиса я нямаше. Тя какво, не го ли чу? Коля забрави, че когато хукна след пиратите, Алиса беше на гърба на Бронтя сред езерото. Оттам до изхода бързо не можеше да се стигне.

Коля се закова пред автобуса. Разбираше, че на крадците им бяха достатъчни няколко секунди, за да заобиколят автобуса, да влязат отново в него и да се върнат тука. Какво да прави? Той не посмя да изтича през площада към Космозо, защото видя в ръката на дебелия оръжие — докато бяга, пиратите спокойно могат да го пречукат. И прощавайте тогава, „Тринадесет стола“. Но пред Коля бяха спрели още два автобуса. На по-близкия пишеше:

№ 8 „КОСМОЗО — БУЛЕВАРД «МИР»“

Без да се колебае нито миг, Коля скочи в този автобус, претича през салона, прелетя като стрела през екрана и се намери на спирка „Булевард «Мир»“. Там видя автобус:

№ 3 „БУЛЕВАРД «МИР» — БУЛЕВАРД «ГОГОЛ»“

Като че нарочно там влизаха няколко души едновременно. Трябваше да изчака реда си. Хората не бързаха за никъде, разговаряха помежду си и Коля изгуби цяла минута, докато се качи на автобуса. Когато влизаше, се обърна и видя, че от съседния излиза слабият бандит. Върти главата, търси го. Коля разбра, че не бе успял да

надхитри крадците: те се бяха разделили — единият бе хукнал към автобус №8, а другият го причакваше кой знае къде.

Отчаян, той се провря измежду краката на пътниците и като куршум прелетя през екрана.

Не знаеше дали крадецът го беше забелязал, но реши да не губи време. Хукна през площада, като едва не събори една жена. Страхуваше се да се обърне, да види пиратите, да чуе вик или дори изстрел. Чак когато дотича до първите дървета и се скри зад дебелото стъбло на клена, той си пое дъх.

Сигурно трябваше още на булевард „Мир“ да се обърне за помощ към хората, които заедно с него се качваха в автобуса, но разумната мисъл идва само в спокойна глава. Гонят ли те престъпници, нямаш време за размисъл. Особено ако са зли като отвързани вълци — нали той им отне толкова ценен трофей.

Докато стоеше зад дървото, Коля се замисли. Реши, че няма да се връща в Космозо: щом Алиса е такава нахалница, че изпусна миелефона, нека сега си поплаче. Знаем ги ние тези отличници — умници, мислеше си Коля. Той никога не е бил отличник и не смяташе да става. Но Коля не беше лош човек и вече измисли как ще върне миелефона. Ще го даде на Джавад или на някой друг от естествениците в училищната станция. Те май познават Алиса и ще ѝ върнат миелефона. А той ще си отиде в къщи.

Беше обмислил всичко и смяташе да тръгва. Изведнъж видя, че от автобуса слиза дебелият. Розовата му плешивина блестеше на лъчите на залязващото слънце като балон. Дебелият се оглеждаше. Коля замря зад клена.

Не, дебелият няма да го види, реши Коля, но в този момент оня се приближи до жената, която Коля едва не събори, когато слизаше от автобуса. Жената стоеше на автобусната спирка и чакаше да долети флип — мехур.

Дебелият вежливо я поздрави и я попита нещо... Коля не чуваше думите, но не беше трудно да се досети, че я питаше дали тук ей сега не е претичало едно момче. И той с ужас видя, че жената кимна с глава и показа как Коля прелетял край нея, после посочи с ръка към булеварда и му се стори, че нейният пръст сякаш го прободде. Той се сви зад дървото. Какво да прави?

Видя как дебелият извади от джоба си нещо черно, сигурно радиостанция. Вика приятеля си. Не бива да губи нито секунда.
И Коля хукна да бяга.

ГЛАВА XV

БЕГОМ КЪМ МАШИНАТА НА ВРЕМЕТО

Ако беше размислил както трябва, Коля не би побягнал. От спирката пиратите не го виждаха, но веднага щом хукна, дебелият забеляза, че храстите се размърдаха и разлюляха, и без да дочака съучастника си, се спусна след Коля. Да, на къси разстояния момчето можеше да надбяга който и да е пират, защото те не са спортували и са си позволявали по-охолен живот. Но ако трябваше да бяга по-дълго време, пиратите бяха по-силни от него. Те отдавна бяха сменили старите си сърца с механически, още повече, че нямаха нужда от сърдечност, а с електронни сърца с автоматични батерии смятаха да живеят до хиляда години.

Когато Коля пробяга по алеята стотина метра и се обърна, видя, че дебелият излиза от храстите. Разбра, че до училищната биологична станция няма да може да стигне, сви от пътеката, прескочи през храстите и с два скока се намери на улицата. Реши да се скрие в сградата, на чийто строеж бе работил сутринта. Строителите ги нямаше. За съжаление бяха си отишли. Дали нарочно, дали по недоглеждане на строителите входът беше обрасъл с корали, а прозорците бяха много високо, за да се вмъкне през тях. Пък и страшно бе: ако крадците го забележат, ще се окаже в клопка. Напреко се спусна към булеварда и се понесе към биологичната станция. Дано да стигне до момчетата! Пред тях бандитите няма да посмеят да го нападнат. А ако се осмелят, Джавад и Аркаша ще спасят миелефона.

Коля изскочи на площадката, претича покрай лехите с цветята и полянката, където сутринта го бяха нахранили с растителни гевреци, но и там нямаше никого. В басейна спокойно плуваха делфини и един от тях, като го видя, подскочи във водата, сякаш се зарадва на стар познат.

— Къде е Джавад? — викна Коля, без да престава да тича.

Разбира се, делфинът нищо не отговори. От дървото тупна маймуна и заподскача на земята до него.

Нямаше нито един биолог. Нито една жива душа. Всички си бяха отишли. Коля чу далечно тежко диша не.

— Стой! — чу се вик.

Бяха го забелязали!

Той сви от пътечката и се спусна към лабораторията. Но кораловата къщичка беше заключена.

Даже нямаше къде да остави миелефона, за да не го видят бандитите.

И той самият нямаше къде да се скрие.

Оставаше му един път — по „Сивцев Вражек“ към Института на времето.

Коля летеше по улицата и криволичеше като заек. Някъде беше чел, че ако тичаш така, е по-трудно да те застрелят.

До пейката, на която беше седял с дядо Павел, Коля спря. Беше разбрал, че не може да направи нито крачка повече. Наблизо прелетя мехур. В него имаше някой. Коля отчаяно замаха с ръка, но човекът в мехура не го разбра. Ток му махаше в отговор и полетя нататък.

Момчето отново чу проклетото пъшкане. Дебелият свиваше в Сивцев Вражек. Наложил се пек да тича. Коля чакаше да му мине кризата, но тя не минаваше.

Ето го и Института на времето. Все такъв спокоен, грамаден и величествен, както и сутринта. И все така пуст. Пристигна в бъдещето в празник, когато по-голямата част от московчаните бяха отишли на Лунния фестивал или на юг към морето, да си починат и пекат.

Както се беше засилил, Коля се удари в прозрачната степа — входа на института. Но стената не се отвори, както сутринта, когато бе излязъл. В института не могат да влизат външни лица, защото към времето трябва да се подхожда внимателно. Само онези, които специално изучават това, се допускат в сградата.

Коля се блъскаше в прозрачната врата като муха в стъкло. Ето я стълбата за втория етаж, съвсем близко, а след нея — кабината на времето, вратата към миналото.

Всеки момент ще изскочат преследвачите. Отчаян, Коля затича покрай стената с надеждата да намери някакъв резервен изход, който са забравили да затворят.

Още не беше се скрил, когато пред Института на времето се показаха пиратите. Отдалече бяха видели, че Коля приближава сградата,

и бяха решили, че той вече е вътре. Скрит зад ъгъла, Коля видя как те се спряха пред входа. Беше започнало да се стъмва и мястото, където се беше скрил, бе потънало в дебела синя сянка. Изведнъж го овладя надеждата, че пиратите ще потропат-потропат на вратата и след това ще си отидат. Или някой ще мине наблизо и ще ги подплаши.

Но не е толкова лесно да измамиш пирати. Те веднага разбраха, че прозрачната преграда не отстъпва пред ударите им, и се досетиха, че момчето, което гонеха, не би могло да влезе там, щом няма електронен ключ. Разделиха се и тръгнаха в различни посоки около сградата.

Дебелият мина на една крачка от Коля, който лежеше в тревата, и ако самият той не пъшкеше толкова шумно, сигурно би чул колко силно тупти сърцето на момчето. На ъгъла срещна съучастника си и двамата започнаха да се съвещават. До Коля достигнаха приглушени гласове:

— Шпппш-грxxx-вппр.

— Гппрр-кхж-дппнр.

Той не разбираше пиратски език и, скрит, следеше какво ще правят. А пиратите решиха, че Коля по някакъв начин е влязъл вътре.

Дебелият извади от мантията си нещо лъскаво, което Коля в автобуса помисли за пистолет. Слабият отстъпи няколко крачки назад. Дебелият се прицели в затворения прозорец на първия етаж и блестящ лъч се вряза в стъклото. Това стъкло не можеше да се счупи с юмрук или с камък, но нали никой при строежа на Института на времето не би предположил, че спрямо него ще бъде използван космически бластер.

Коля чу как стъклото засъска и разтопени ручейчета, червени на вечерната светлина, потекоха по кораловата стена, като се втвърдяваха.

Пиратите стояха, чакаха корала да изстине, за да не се изгорят.

След това слабият хвърли на перваза небесносинята пелерина, а дебелият започна да се прозира през тясното прозорче. След минута навън стърчаха само краката му в обувки с извити отпред муцуни. Чу се как дебелият тежко пльосна и после настъпи тишина.

Слабият попита:

— Пхрфшк?

Отвътре се чу:

— Фртт-трттф.

Слабият се дръпна от прозореца и побърза да отиде зад ъгъла да пази входа, да не би Коля да излезе оттам.

За Коля най-добре беше да си полежи във високата трева, докато дебелият не се върне и бандитите не отидат да си търсят щастието другаде. Но сега момчето само за едно мислеше: по-скоро да стигне до кабината на времето и — в къщи, в къщи, в къщи...

Като преброи до петдесет, той се изправи и притича до прозореца. Шишкото можеше да се е скрил там и да чака. Затова Коля отначало клекна под прозореца, послуша се и след като не чу нищо, се надигна и погледна вътре. Стаята беше празна, покрай стените имаше работи-чистачи. Вратата за коридора беше отворена. Коля се повдигна на ръце. Долната част на прозореца му стигаше до брадичката и той не успя отведнъж да се вмъкне вътре: уморените му крака се пързалиха по кораловата стена, ръцете му бяха меки като памук. Изведнъж зад него се чу тънък глас:

— А, падна ли ми!

И Коля разбра, че всичко е загубено. Слабият бандит бе чул, че някой се катери, и бе побързал да дойде. И тогава се случи чудо на чудесата: краката му намериха някаква издатина в стената, ръцете като стоманени издигнаха тялото нагоре и момчето за миг се преметна през перваза. Бандитът обаче успя да го хване за единия крак и го задърпа към себе си. Коля го ритна, и то така силно, че обувката му остана в ръката на бандита, а Коля падна на пода в стаята.

Веднага скочи и като придържаше чантата с миелефона, хукна да излиза от стаята. Бандитът крещеше нещо и се катереше след него.

Коля тичаше по коридора и търсеше стълбата за нагоре. Ето я и нея. Изкачи се бързо по нея и влетя в залата, насред която стоеше дебелият, послушвайки, се в шума.

— Стой! — изкрещя той, като видя Коля.

Но момчето вече беше изскочило на стълбището и се бе качило един етаж по-нагоре — едва тук му мина кризата, — слезе отново надолу по друга стълба и видя при открената врата, до която блестяха петте копейки. Нали така беше отбелязал вратата, за да не се обърка на връщане.

Той влетя в залата, затръшна вратата след себе и се промъкна между приборите и инструментите в задната стая — в същата, като на

съседа им Николай Николаевич. Кабината беше като спасителна лодка по време на буря.

Ослуша се. Навън нищо не се чуваше. Може би преследвачите му загубиха следите?

Той пое дълбоко въздух и влезе в будката.

Същото табло, както и в оная, която беше от неговото време. Само надписите под лостовете бяха други. Там, в миналото: „Междинна спирка“ и „Крайна спирка“. Тук: „Начална спирка“ и „Крайна спирка“.

Коля включи системата и с удоволствие чу познатото бръмчене. Машината работеше.

Сега трябваше да натисне лоста „Вкл“. А след това? Сигурно „Начална спирка“. Само да го пренесат в неговото време, а не някъде при Пушкин или при бронтозаврите!

Ръката му замръзна над пулта.

Той чу как някой отваря вратата на стаята.

Натисна копчето „Начална спирка“ и обърна лостчето „Пуск“.

И веднага започна да потъва в безкрайността, в нищото, където няма нито начало, нито край, ни горе, ни долу — само въртяща пустота.

Коля се носеше през времето.

ВТОРА ЧАСТ
ТРИТЕ „К“

ГЛАВА I

ТЯ НЕ ПОМНИ

Младият, но дебел и мустакат дежурен лекар Алик Борисович беше най-веселият човек в болницата. Сякаш хората постъпваха в болницата за развлечение. Е, и, разбира се, за да чуят как Алик хванал щука в Дон или как имитира славей.

Този ден дойде в отделението следобед и престорено тъжно каза:
— Как ще преживея раздялата с вас? Какво ще правя тук?

Юлия Грибкова рече:

— По-скоро ме изписвайте. Че имаме екскурзия.

Алиса, чиято фамилия никой не знаеше, си премълча, като че ли тези думи не я засягаха.

— Как е някогашният ти апендикс? — Алик Борисович попита Юлия.

— Сутринта малко ме боля — отговори момичето.

— Нали ти обещах, че след седмица ще забравяш всичко.

Юлия искаше да му отговори, че на него сигурно никога не са му изрязвали апендикса и той не знае какво значи точка, но нямаше желание да споря:

— Ти как си, Алиса бащинска? — попита Алик.

— Добре.

— Нещо ново ще ни разкажеш ли?

— Не.

Юлия гледаше Алиса и я съжеляваше. Случва се да не му провърви на човек. Преди няколко дни Алиса претичала през улицата и налетяла на тролейбус. Ударила си главата и получила сътресение на мозъка. Но това не бе най-лошото. Когато я докарали в болницата, се оказало, че е забравила абсолютно всичко. Алик Борисович каза, че тази болест се нарича „амнезия“ и в повечето случаи се лекува. Ама представете си: да забравиш фамилното си име, къде живееш, къде учиш, да забравиш дори кои са родителите ти! И което е най-чудно — в момента на катастрофата Алиса била с шорти, яке и пантофки. Не носела в себе си нищо — нито никакъв документ, пари, нищо. А

майката на Юлка, Наташа, разказа, че следователят от милицията, който вчера идвал да разпитва Алиса (не може човек да изчезне незабелязано), е заявил в коридора на завеждащ отделението, че милицията е разпитала живеещите във всички околни къщи до мястото, където Алиса се блъснала в тролейбуса, но никой нищо не знаел. И нито един родител не е звънял в милицията или в болницата да търси дъщеря си. „Ние — казал следователят на завеждащата — вече изпратихме снимката ѝ в домовете за деца и писахме и в други градове.“ Стана така, че Алиса хем изчезнала, хем не е, и тук се криеше загадката. Юлия помисли, че ако тя беше изчезнала, макар и за един ден, майка ѝ и баба ѝ щяха да преобърнат цяла Москва наопаки.

А на вид Алиса беше най-обикновено дванадесетгодишно момиче, със светла, късо подстригана коса, сини ечи, дълги крака — всичко, както у всички хора, даже имаше лек тен, макар че през април беше още рано за слънчеви бани.

Юлка знаеше още една тайна за Алиса, но не я каза никому. Макар че още не ѝ бяха разрешили да става, снощи Алиса се опита да избяга от болницата. Когато всичко утихна, тя тихичко стана от леглото и по пижама тръгна към вратата. В стаята бяха двете с Юлия — третото момиче оня ден го бяха изписали. Юлия още не беше заспала. Тя я попита:

— Къде отиваш, Алиса?

— Сега ще се върна.

Но Юлия почувствува, че нещо не е в ред, и каза:

— Но на теб ти е забранено да ставаш.

— Аз ще се върна — отговори Алиса.

— Слушай — каза Юлия, която се отличаваше с проникателност.

— Ако си решила да бягаш, непременно ще се простудиш. Навън вали и е около нулата.

— Нямам и намерение да бягам — рече Алиса и излезе в коридора.

Но в коридора веднага се натъкна на дежурната сестра. Юлия чуваше, че разговарят. След това Алиса се върна и си легна.

— Не успя ли? — попита Юлка.

— Не успях.

— Нали ти казвах. Пък и къде щеше да отидеш? — Аз си знам.

— Нищо не знаеш. Нали си си загубила паметта.

Щеше да настинеш и да лежиш тук цял месец.

— Аз не настивам — отговори Алиса.

— Чудесен Робин Худ! — засмя се Юлка. — Всички хора, кои го се разкарват по улицата по пижами при нула градуса, непременно настиват. Това е закон на законите. Но аз знаех, че вратата на болницата е заключена и затова не се вълнувах особено за здравето ти.

— Благодаря ти — каза Алиса. Тя беше разстроена и вече не отговаряше на никакви Юлкини въпроси.

А Юлка още тогава си помисли, че около Алиса има повече тайни от допустимото. Дали тя наистина нищо не помни?

Ето и сега, докато слушаше как доктор Алик надълго и нашироко философствува и си мърда мустаците като добър котарак, тя през цялото време се вглеждаше в Алиса. Човек, когато е в болница и научи някоя тайна, много лесно става Шерлок Холмс.

— Миналото лято — каза Алик Борисович — с приятели ходихме на Дон за риба. Ти, Алиса, била ли си някога на Дон?

— Не знам — рече Алиса.

— Е, няма значение.

Ох, какъв хитрец е, помисли си Юлия. Весел-весел, но не си забравя и работата. Майката на Юлия ѝ беше казала, че в случаи като Алисиния е важно да се намери някакъв детайл, нишка и тогава вече се разплита.

— И тъй, пристигнахме в селото — продължаваше Алик Борисович. — Близко до Азовско море. Жега страшна, а дините още зелени. Останахме на квартира при един казак, един такъв интересен дядка, с перчем, със синя фуражка...

— Милиционер ли беше? — попита Юлия.

— Не, просто по-рано казаците са имали такава униформа и затова дядовците носят сини фуражки.

Алиса се беше обърнала към прозореца и гледаше как по стъклото се стичат капки.

— И ето дядото ви казва: ще ви закарам на Азовско море... Ти, Алиса, не си ли била на Азовско море?

— Не.

— Защо така мислиш?

— Не съм била и толкова.

— А на Черно?

— На Черно съм била.

— И какво прави там. На курорт ли беше?

— Не, работих. Съставях речник на делфините.

Алик Борисович се засмя и каза:

— Ясно е, че ще се разберем. Сама ли беше на Черно море, или с родителите си?

— Не помня...

„Не, помисли си Юлка, лекарите можеш да излъжеш, защото те съжаляват. И изобщо знаят много. Мене няма да минеш. Не знам защо, но искаш да покажеш, че помниш по-малко, отколкото е всъщност.“

— Та, значи — каза Алик Борисович. — сядаме ние в лодката...

В този момент в стаята надникна сестра Шурочка и каза:

— Алик Борисович, търсят ви по телефона.

Когато докторът излезе, Юлка попита:

— Отказа ли се да бягаш?

— Отказах се.

— Защо?

— Страхувам се да не настина.

— А в действителност?

— В действителност с тази пижама веднага ще ме върнат обратно.

— Охо! Вече има прогрес — каза Юлия. — Виждаш ли колко е полезно да се слушат по-възрастните.

— Кой е по-възрастният?

— Аз.

— На колко си години?

— На дванадесет.

— Аз съм на единадесет — каза Алиса. — Мислех, че и ти си на толкова.

— Ти в кой клас си? — попита я Юлия.

— Трудно е да се каже. Няма да разбереш.

— Как да не разбера! Аз съм в шести, ти сигурно си в пети. Вие какво учите по литература?

— Ние имаме други класове — каза Алиса. — Аз сега стажувам по приложна генетика. Това говори ли ти нещо?

— Говори ми — каза Юлия. — А аз уча в английско училище. Само че мисля, че още ти е рано да се занимаваш с генетика.

— Никога не е рано — възрази Алиса. — Аз ще стана космобиолог като татко. А без приложна генетика нямаш работа в биологията.

— Ох! — възкликна Юлка. — Да те беше чул Алик!

— Че какво?

— Нали нищо не помниш! Даже как ти е фамилното име. А се оказва, че баща ти е космобиолог.

— Случайно си ги спомних...

— Е, тогава ще ти помогна — каза Юлка. — Щом баща ти е космобиолог, значи той не работи в Москва. Затова още не са те и открили. Той работи или в Байконур на космодрума, или в Звездното градче.

— Не — отвърна Алиса, — той работи в Москва, в Космозо...

— Къде?

— В една организация. Само че сега замина на конференция. И ще се върне след две седмици. Ще се върне... а аз вече пропилях почти цяла седмица.

— А майка ти?

— Майка ми е ка...

И тук Алиса се запъна като нелегална, която едва не преговаря при разпита.

— Спомни ли си? — попита Юлия.

— Спомних си и забравих.

— Ох, че си трудна! — възкликна Юлия.

В този момент в стаята влезе сестра Шурочка с термометрите и лекарството за Алиса. Шурочка скоро беше завършила училище, готвеше се да кандидатствува в медицински институт и към медицината се отнасяше много сериозно, много по-сериозно от доктор Алик. Но иначе беше добра.

Докато Алиса гълташе лекарството, Шурочка каза:

— Ох, момичета, днес заслужавам да ми отсекаат главата!

— Защо? — учуди се Алиса.

— Защото ще пропусна лекцията. Какво ще стане, какво!...

— Сигурно ще ходите на кино? — попита Юлия.

— Отгатна! Алик Борисович взел билети. Просто не разбирам защо мене ме покани. Мислех, че изобщо не ме забелязва. Той е такъв учен, момичета!

— А какво ще гледате? — попита Юлия, която с удоволствие би отишла на кино с когото и да е. Даже и сама.

— Някаква френска комедия, забравих как се казваше. Луи дьо Финес играе. Нали знаете, той е ей такъв. — И Шурочка направи гримаса, за да покаже какво представлява Луи дьо Финес.

— Аз го знам — отговори Юлка. — Той е смешен. Алиса, ти помниш ли го?

— Не — отговори Алиса. — Никога не съм го виждала.

— Горкото момиче! — каза Шурочка. — Ама че работа, да забравиш всичко! Чак и Луи дьо Финес. Но Алик Борисович обеща, че непременно всичко ще си спомниш.

— Ама тя нарочно нищо не си спомня — каза Юлия и погледна Алиса с крайчеца на окото си. — Иска да изгледа отново всички стари филми. На нас, Шурочка, не ни е интересно, а на нея сега ѝ предстоят двойно повече удоволствия.

— Как не те е срам, Юлия! — възмути се Шурочка. — Алиса страда, а ти се шегуваш! Представяш ли си какво изживяват родителите ѝ? Ти никога не си имала деца, не можеш да разбереш...

— А вие много ли сте ги имали? — попита Юлия.

— Не говори глупости! — Шурочка почервеня като домати. — Рано ти е да мислиш за такива работи.

— И на вас също ви е рано.

Юлия Грибкова, както е известно, бе упорит човек и винаги искаше последната дума да е нейна.

Шурочка си отиде разстроена: тя смяташе, че сега децата много бързо растат и затова не са особено вежливи.

— Какво не бих дала, за да отида сега на кино! — въздъхна Юлия.

— Например? — попита Алиса.

— Ами например вечерята.

— Ти така и така не вечеряш — каза Алиса. — Шкафчето ти е пълно с най-различни вкусни неща, които донесе майка ти. И в хладилника в коридора имаш.

— Това не се брои — отговори Юлия. — Ако нещо ти се прииска, вземи си. Че баба ми се разстройва дето никой не идва на посещение при тебе.

— Благодаря. Баничките на баба ти са вкусни. Само че сега-засега не ти разрешават да ги ядеш.

— След една седмица всичко ще мога да ям.

— Едно нещо обаче никога не си опитвала — рече Алиса. — Брамбулет.

— Такова ядене няма — отговори Юлия.

— Вие нямате, но ние имаме.

— И от какво го правят твоя брамрулет?

— Не брамрулет, а брамбулет. Аз сама мога да го приготвя. Вземаш обикновен мангустин и го пържиш в петеярово олио пет минути.

— Значи в петеярово?

— Да, именно в петеярово.

— Ами ако искам в краве масло?

— Тогава няма да стане.

— А от какво се прави петеяровото олио?

— От ангелдински петеяр, нима не е ясно?

— Съвършено ясно. Обожавам ангелдинските петеяри. А обикновените мангустини откъде ги вземаш?

— Как откъде? От Индия.

— Значи ти си майстор кулинар.

— Какво да приказвам с тебе, ти и без друго няма да повярваш! — каза Алиса.

— Знаеш ли, струва ми се, че вече на всичко ще повярвам.

Юлия почувствува, че Алиса още малко и ще издаде тайната си, но Алиса замълча. Взе предоставеното ѝ от Юлия списание „Млад естественик“ и го зачете, като че нищо не се бе случило.

Юлия я остави на мира. Щом не иска, не иска. И тя взе книжка. Така четеха близо час. После Алиса остави списанието и каза възмутена:

— Какви мерзавци!

— Кои?

— Тук пише за едни ловци. Ранили еленче и си отишли.

— Нали в списанието пише как едно момче прибрало еленчето и го отгледало. Никой не защитава ловците.

— Изобщо всички ловци са мерзавци — повтори Алиса. — И тези, и другите. Няма никаква разлика.

— Защо се сърдиш? — попита Юлка. — Аз не съм ловец.

— Като не си ловец, значи си добра, макар че ти е все едно какво правят другите, така ли?

— Ако ловците спазват законите и не браконьерствуват, никой не може да им забрани да ловуват.

— Наистина ли мислиш така?

— А ти не си ли съгласна?

Странни отношения се създаваха между Юлия и тази Алиса. Уж не се караха, а през цялото време бяха готови да се сдърпат. Никак не можеха да се разберат.

— Изобщо не виждам разлика между убиването на животно и човек — рече Алиса злобно.

ГЛАВА II

В КЛАСА НИ ИМА ТРИМА КОЛЕВЦИ

Юлка се преструваше, че чете, даже обръщаше страниците. Ако обаче я попитаха какво е прочела, не би могла да каже, но не искаше да заговори първа Алиса. Измина, изглежда, цял час и изведнъж Алиса попита:

— Значи ти си в шести клас?

— Да, в шести.

— А в кой шести?

— Шести „Б“.

— Правилно — сети се Алиса. — В шести „Б“. Точно това ми трябва. Двадесет и шесто училище?

— Как позна?

— Исках да учиш в 26-о училище. Все пак трябва да ми провърви.

— Няма нищо чудно, че съм от 26-о. И училището ми е близко. И болницата е районна. Чудно би бяло, ако учех в Соколники. За какво ти е потрябвало нашето училище?

— Училището не ми трябва. Трябва ми Коля от твоя клас. Как е фамилното му име? Къде живее?

— Кой Коля? Ние имаме трима: Сулима, Садовски и Наумов.

— Как така трима? Мислех, че е един. Така става много сложно.

— Кое става сложно? Ти не си човек, а истинска загадка! И не ти вярвам, че си загубила паметта си. Преструваш се, а защо — не разбирам.

— Трябва да намеря Коля, който учи в шести „В“ клас. Просто истината е толкова невероятна, че няма да ми повярваш.

— Ще повярвам.

— Всичко ще ти разкажа. Само не ме препирай. Но ми помогни да намеря Коля.

— Как да ти помогна? Нали не знаеш фамилното му име. Ако искаш нещо от него, ела в училище и сама го попитай.

— Никога не съм го виждала.

— Господи! Тогава попитай и тримата.

— Ами ако не отговори? И сигурно няма да отговори.

Вратата се отвори и влезе Юлkinата майка Наташа, която почти всеки ден идваше след работа. Трябваше да прекъснат разговора. Юлия чак се огорчи, че майка ѝ дойде точно сега.

Наташа донесе букет цветя, нови списания, писмо за Юлка от училище, от съучениците ѝ, а за Алиса — цял куп вестници и кутия шоколадови бонбони. Юлка още не биваше да яде бонбони.

— Само че недей да четеш много, забранено ти е — каза Наташа.
— Все пак имаш сътресение на мозъка, не е шега работа.

— Аз не се шегувам — отговори Алиса. — Много благодаря.

— Отбих се в павилиона — каза Наташа — и купих от провинциалните вестници. Знаеш ли, помислих си, че щом не си живяла в Москва и изведнъж видиш вашия вестник, ще си спомниш...

— Не — отвърна Алиса, — няма да го видя. Той е съвсем друг.

— Какъв? — учуди се Наташа.

— Не помня.

Когато Наташа си отиде и донесоха вечерята, Алиса каза:

— Майка ти е много млада и красива.

— Знам — отговори Юлка. — Не си ти единствената, която мисли така. А твоята майка стара ли е?

— Не — каза Алиса. — Не мога да си представя как ще я излъжа, просто не мога да си представя. Изобщо не обичам лъжата...

— Че кой я обича? — удиви се Юлка. — Но понякога се налага. За да не ги огорчаваме. Нали родителите ужасно се огорчават заради нас.

Вече се стъмни, навести ги Алик Борисович, каза им довиждане, но за киното нищо не спомена. После надникна Шурочка и тя си взе довиждане и рече:

— Удивително нещо! Така се радвам, момичета, така се радвам! Само че никому нито дума.

— Кълнем се! — извикаха Алиса и Юлка.

Когато Шурочка избяга, те се разкикотиха и дълго не спряха.

— Възрастните имат тайни, които са ти смешни само като помислиш дори за тях — каза с усмивка Юлка.

— Така наречените възрастни — поправи я Алиса. — Тя е само шест-седем години по-голяма от нас. Дребна работа.

— Дребна работа — съгласи се Юлка.
— Разкажи ми за класа си — помоли я Алиса.
— Какво да ти разкажа?
— Какво учите, често ли ходите на училище, какви специалности имате — всичко ми разкажи.
— Просто се чудя откъде да започна. Нали ти и без друго всичко знаеш.
— Забравила съм го. Смятай, че нищо не знам. Абсолютно нищо.
— Не зная кога да ти вярвам и кога не.
— Честна дума, почти нищо не знам за твоето училище. Какво учите, как ходите на училище...
— А до кой клас учим, помниш ли?
— Струва ми се, до десети. Така ли е?
— Виждаш ли, спомни си. А на колко години се тръгва на училище?
— На пет?
— Ех, Алиса, на седем! Ти или си велика преструвана, или наистина в главата ти е каша. Чакай, ти може би не си от Москва, а даже не си и от Съветския съюз?
— Как си го представяш това? — попита Алиса строго.
— Ами може да си туристка, пристигнала си с родителите си от чужбина и си се загубила.
— Нима говоря лошо руски?
— Не, добре говориш.
— Много добре?
— Много.
— Благодаря. Значи на училище тръгват едва на седем години? А дотогава какво правят?
— Ходят на детска градина, играят, правят сладки от пясък... Какво могат да правят малки деца?
— Странно — учуди се Алиса. — На пет години аз вече... — И млъкна.
— Какво ти на пет години?
Някой вървеше по коридора, спря се до вратата, но не влезе, а като че ли подслушваше. Вратата беше остъклена, матирана и на нея се открояваше силуетът на човек.
— Кой може да бъде? — попита Алиса.

— Кой знае? Не ти ли е все едно? Чакаш ли някого?

— Не.

— И все пак мисля, че чакаш. На твое място аз през цялото време щях да треперя в очакване. Ами ако изведнъж се отвори вратата и влезе майка ти?

— Няма да влезе — въздъхна Алиса, — тук аз съм сама.

— Ами ако влезе?

— По-добре да не влиза.

Лошо ли се отнасяше към тебе? Да не би да си избягала от къщи? Може би имаш не майка, а мащеха? Лоша ли е?

— Не говори глупости — отговори Алиса. — Имам чудесна, изключителна майка, не по-лоша от своята.

— Ами ако изведнъж влезе и ти не я познаеш? Нали имаш амнезия?

— Може би — каза Алиса и се обърна към стената. Или заспа, или тихичко заплака. Юлия не знаеше със сигурност, макар че се вслушваше.

ГЛАВА III

АЗ СЪМ ТВОЕТО ТАТЕНЦЕ!

Минаха два-три часа. В болницата всичко утихна, много от болните заспаха, Алиса все така лежеше с лице към стената, а Юлка четеше. Парниковите рози, които донесе Наташа, бяха на нощното шкафче до леглото на Юлка и тя чувствуваше свежия им и приятен аромат.

Изведнъж в коридора отново се чува стъпки. Същите като преди малко. Някой внимателно, но тежко пристъпи до вратата и се спря.

— Алиса — пошепна Юлка, — виж, пак същият.

Алиса седна на леглото и допря пръст до устните си.

Силуетът на човека постоя малко на вратата и отново изчезна.

— Тая работа не ми харесва — каза Юлка. — Ще позвъня на дежурната сестра.

— Почакай — помоли я Алиса.

И в този момент чува, че навън някой разговаря. Няколко души вървяха по коридора. Спряха пред вратата. Тя бавно се отвори.

Но нищо особено не се случи. Влезе дежурната сестра Мария Павловна, Тя беше възрастна и строга сестра, болните твърде не я обичаха, защото винаги говореше за правилника и за това, че трябва да се спазва. А кой спазва правилника, особено когато вече оздравява?

— Не спите ли, момичета? — попита тя.

— Но.

— Алиса, Александър Борисович иска да говори с тебе — каза тя.

Алиса много се учуди.

— Алик Борисович? А няма той...

Но Алик Борисович вече влизаше в стаята.

— Как се чувствувате, момичета? — попита той, като че ли не си беше взел довиждане преди два или три часа.

Дали не се е върнал вече от кино, помисли си Юлка. Но какво би могло да се случи? Да не са се скарали с Шурочка?

— Надявам се, че всичко е наред — каза Алик Борисович. — Аз имам изненада за Алиска. Изключителна изненада! Бих те накарал да танцуваш, но още не бива. Можеш да си отиваш в къщи.

— Как? (Юлка видя, че Алиса побледня). Това е невъзможно!

— Възможно е, възможно! — Алик така се радваше и сякаш той ей сега щеше да затанцува. — Краят увенчава делото! Дойде баща ти. Така че стягай се за в къщи.

— Моят баща не може да дойде — отговори Алиса.

— Миличка, не се съпротивявай — рече Алик Борисович. После той се обърна към Мария Павловна и каза строго: — Моля ви да пригответе нещата на момичето и документите за изписването ѝ.

— Как така, Александър Борисович? — учуди се Мария Павловна. — Сега, толкова късно? Не, аз възразявам.

— Ще ви помоля да не възразявате! — каза Алик със съвсем друг тон. Юлия никога не ба и допуснала, че той може да разговаря с такъв тон. — Изпълнявайте указанията ми.

— Утре сутринта — отговори Мария Павловна. — Съгласно правилника. С разрешение на завеждащ отделениято. Няма да нарушавам правилника. Още повече, че Вие, Александър Борисович, вече предадохте дежурството си, а дежурния лекар го няма.

— Не съм виновен, че нощният дежурен лекар е отишъл някъде — каза Алик. — Той ще си отговаря за това. Но ние не можем насилствено да откъсваме детето от семейството. Баща ѝ специално е пристигнал от друг град, преживява, вълнува се. Чуйте.

Алик млъкна и всички чуха как отвън някой тежко пъшка, а може, би плаче.

— Ето — каза Алик Борисович. — Искате да травмирате и детето, и семейството му заради някакъв глупав правилник. Вървете и пригответе документите, аз ще се подпиша, където трябва и толкова. Проявете най-сетне и човешки чувства.

— Но детето още не бива да се движи. То имаше сътресение на мозъка.

— Имаше, но сега няма — отговори Алик. — Днес я преглеждах. Нищо няма да ѝ стане.

— Александър Борисович, днес не мога да ви позная! — възкликна Мария Павловна. — Държите се някак странно.

— Вървете — каза Алик. — И ни чакайте на работното си място. И ако не направите това, което ви наредих, ще се оплача от вас.

— Какво? — Мария Павловна толкова се учуди, че за малко не припадна. — Вие... срещу мене... оплакване?

Точно тогава Алик Борисович буквално изтика Мария Павловна в коридора и каза на оня, който чакаше отвън:

— Влезте, татенце. Дъщеря ви ви чака с нетърпение.

След като отблъсна Мария Павловна, в стаята се вмъкна пухкав целият тресящ се от тлъстини дебелак с тъмни очила и нахлупена до очите шапка. Той беше толкова дебел и така странно облечен, като маскиран, че Юлия чак отворя уста от учудване.

— Къде е дъщеря ми? — каза дебелият с тънък глас. — Къде е съкровището ми? — И широко разперил дебелиите си ръчища, тръгна право към Алиса. — Да си вървим, да си вървим в къщи, при татко и мама — говореше шишкото, придвижвайки се към Алиса като локомотив.

— Не! — извика изведнъж Алиса. — Да не сте посмели да се доближите до мен! — Тя седеше в леглото, притиснала гръб до стената, завита с одеялото чак до брадичката. — Да не сте посмели! Вие не сте ми никакъв баща! Аз съм ви виждала някъде, но вие не сте ми баща!

— Чакайте! — викна Юлка, която веднага повярва на Алиса. — Иначе ще викам, а вие още не знаете как мога да викам.

— Чакайте — спря Алик Борисович шишкото. — Не трябва да нервирате децата. Дъщеря ви имаше сътресение на мозъка и травма. Тя е загубила паметта си. Забравила ви е и в това няма нищо чудно. И ти, момиченце, не се тревожи. Сега заедно ще си спомним всичко и ти ще си идеш в къщи, и всичко ще бъде наред. А ти, Юлия, не викай. Защо ще викаш, когато в съседните стаи спят болни деца. Защо да ги будим?

— Алиса, нима си забравила скъпия си татко? — каза дебелият с плачлив глас — Забрави ли как те люлеех на ръце? Забравяли как летяхме на...

При тези думи доктор Алик, който знае защо, хвана дебелия за ръкава и изсъска като змия.

— Правилно — викна Юлка. — Тепърва трябва да разберем що за баща ѝ е този. Има ли някакви документи?

— Имам документи — каза дебелят. — Всички документи. — И той извади от джоба на много широките си панталони някакви хартийки и ги размаха под носа на Юлия.

— Момиченце, не се бъркай в работата на големите — каза Алик на Юлка. — Тебе никой не те е молил. То не те засяга.

— И още как ме засяга! — рече Юлка. — Мен абсолютно всичко ме засяга. Вие даже не си представяте колко много работи ме засягат.

Юлка беше в състояние, когато по-добре е човек да не я доближава, особено ако си спомни, че тя можеше да драска като котка, макар че от първи клас не бе пускала в ход своето опасно оръжие.

— Ставай, Алиса — заповяда Алик — Побързай. Убедихме се, че този гражданин е твоят баща. Ще си идеш с него в къщи и там всичко ще си спомниш и ще оздравееш.

Алик кимна на дебеля да прибира дъщеря си и оня посегна към нея. Но тя скочи, изправи се и се притисна до стената. Ръцете на дебелака като щипци на рак се затвориха в празното пространство.

— По-бързо де! — викна Алик. — Сега ще дойдат!

— Те са заедно! — извика Юлка. — Те са заедно!

— Разбира се — отговори Алиса, изплъзвайки се от ръцете на дебеля и на Алик, който заобиколи кревата, за да помогне на лъжебащата. — Виж му обувките!

— На кого?

— На Алик.

Юлка, която също стоеше на леглото, погледна надолу и веднага разбра каква е работата: двете обувки на Алик Борисович бяха десни. Десни.

— Какво има? Какво има? — попита Алик, който също гледаше обувките си.

И Юлка видя нещо абсолютно фантастично: пред очите ѝ дясната обувка, която беше обува на левия крак, си мръдна носа, изви се и се превърна в нормална лява обувка.

— Ах! — възкликна Юлия.

— Не обръщай внимание — рече Алик Борисович. — Обикновената ми разсеяност.

Изведнъж се чу викът на Алиса:

— Юлка!

Докато Юлка гледаше обувките, шишкото се беше изхитрил да хване Алиса, и то така, че тя се оказа притисната към хълбока му и не можеше да се съпротивява.

Тя махаше с крака, удряше го с юмруци по мекия хълбок, но дебелият не обръщаше никакво внимание. Той бутна шкафчето — цветята паднаха, водата се разля на пода — и побърза към вратата.

Край, помисли си Юлка. Но тя си спомни славните древни времена, когато на вилата беше вожд на червенокожите и водеше своето сурово племе в смели набези, срещу бледоликите съседи.

Тя нададе бойния вик на ирокезите, скочи като пантера и впи нокти в бузата на дебелия.

От вика стъклата зазвънтяха и едното даже падна навън. Всички, които спяха в болницата, се събудиха. Вrabците изпопадаха от клоните, враните литнаха чак до облаците, един шофьор влезе в канавката, защото помисли, че го задминава пожарната. Както се изясни после, само дежурният лекар не се събуди — някой му беше бил приспивателна инжекция и той спеше в мазето върху купчина картофи.

Нападението на Юлка беше толкова неочаквано и силно, че дебелият изпусна Алиса и тя падна на земята, а той замаха с ръце, за да отблъсне увисналата на него Юлия и когато успя да го направи, се хвърли към вратата, избивайки я от пантите. Вратата се удари о срещуположната стена на коридора. Алик Борисович извика: „Тррпррф!“ — и хукна след шишкото.

Юлка и Алиса седяха на пода и клатеха глави, за да дойдат на себе си.

— Как ги напердашихме, а? — попита Юлка.

— Сигурно раната ти се е отворила — каза Алиса. — Изобщо ти си истинска приятелка.

— Значи това не беше баща ти?

— Не, това не ми е никакъв баща. Това е космически пират, казва се Веселчак У.

— Ти си полудяла, Алиса! Какъв космически пират?

— Ще ти разкажа. Сега напълно ти вярвам. Само че нека всички да се поуспокоят. Чуваш ли, вече тичат насам?

Тичаше Мария Павловна.

— Какво стана? — възкликна тя, нахълтвайки в стаята. — Момичета, защо сте на пода? И то във вода. Това е абсолютно забранено от правилника.

Момичетата се разсмяха и станаха.

Дотича и другата сестра, от третия етаж. Някои от болните, на които им бе разрешено да се движат, надникнаха в стаята. В коридора някой попита:

— Къде е взривът? Къде имаше взрив?

— Нищо не разбирам — рече Мария Павловна. — Аз съм виновна за всичко. Но къде е Александър Борисович? И къде е твоят баща, Алиса?

— Какъв Александър Борисович? — попита Алиса. — Какъв баща?

— Които току-що бяха тук!

— Тук не е имало никой.

Юлките очи станаха квадратни от удивление. — Как така... — намеси се тя.

— Никой не е идвал — повтори Алиса с такъв тон, че Юлка веднага разбра: трябва да мълчи и да се съгласява с всичко.

— Със собствените си очи видях... — започна Мария Павловна, по се запъна и попита: — А кой счупи стъклото? Кой викаше? Кой изби вратата? Не се опитвайте да ме заблуждавате, аз и без друго нищо не разбирам.

— Един неочакван порив на вятъра — отговори Алиса. — Вероятно смерчът е счупил стъклото и със свистене ни е изхвърлил от леглата, дори и вратата е избил. Нима не е ясно?

— Не, аз положително полудявам! — каза Мария Павловна. — Със собствените си очи видях Александър Борисович и един друг гражданин, един такъв пълен, представителен. Те ме изпратиха за епикризата на Алиса.

— Мария Павловна — рече Алиса, — мисля, че е най-добре да се обадите по телефона на Алик Борисович. Той сигурно вече се е върнал от кино и си е в къщи. И ще ви каже, че в никаква болница не е бил и не е виждат моя баща.

— Точно това и ще направя — каза Мария Павловна строго. — И то веднага! Няма да се оставя току-така! Някой тук е полудял! Надявам

се, че не съм аз. Само че първо ще ви донеса сухи пижами и ще ви заведа в изолационната — не можете да спите в отворено помещение.

Когато Мария Павловна затвори вратата на изолационната и те легнаха в новите си легла, Юлка попита:

— Защо ѝ каза да се обади на Алик? Та нали той още е навън.

— Нищо не си разбрала — отговори Алиса. — Алик няма пръст в тая работа. Той цялата вечер е бил със своята Шурочка. И сега пие чай. Това не беше никакъв Алик Борисович. Аз отначало не се сетих. Това беше съучастникът на Веселчак У, също космически пират, Плъс от планетата Плаплъс. Те ме преследват. А ако не ми вярваш, почакай да дойде Мария Павловна и каже, че е говорила с Алик.

— Не бих могла да се припозная... и Мария Павловна го взе за Алик.

— И аз отначало сбърках. Защото Плъс е велик хипнотизатор. Само че сгреши с обувките. Помниш ли?

— Помня — каза Юлка.

На вратата се подаде Мария Павловна и силно и страшно прошепна:

— Аз съм полудяла! Александър Борисович си е в къщи и пие чай! Той ми се... присмя!

ГЛАВА IV

КАКВО СЕ БЕ СЛУЧИЛО

— Разбира се — каза Алиса, когато най-накрая всичко се успокои и в болницата настъпи тишина, — и ти имаш право да не ми вярваш. Даже не знам дали бих повярвала, ако бях на твое място.

Шевът на Юлка, то се знае, я наболяваше — въпреки че утре щяха да я изписват, все пак рано ѝ бе да скача като пантера. Тя се излегна по-удобно и реши, че няма да прекъсва Алиса. Право да си кажем, Юлка съчини нова теория: Алиса е гост от космоса, от друга планета. Защо да не долитат при нас гости от други планети, щом има такива планети?

— Освен пред тебе нямам пред кого да се открия — каза Алиса. — Други деца не познавам, а нито един възрастен няма да ми повярва. Дори ако имах доказателства.

— Правилно — съгласи се Юлка — Възрастните не вярват и на най-обикновените неща. Ти от друга планета ли си долетяла?

— Не — отговори Алиса. — Аз съм московчанка. — И съм се родила тук.

— Жалко. Пък аз помислих, че си от друга планета.

— Все едно, че не съм от Земята. Аз още не съм се родила. Ще се родя след сто години.

— Какво?

— Аз съм от бъдещето. От двадесет и първи век.

— Правилно — сети се Юлка. — А аз си мислех: защо нищо не знаеш за нашето училище, а говориш на руски без акцент.

— Не се ли удиви, че съм от бъдещето?

— Разбира се, учудих се. По-учудващо би било, ако ти беше от космоса. Макар че и не си съвременна, но все пак си московчанка. Разказвай.

— Живея в Москва, ходя на училище. Нищо особено...

— Била ли си на Луната?

— Била съм. И на Марс съм била, и в Дълбокия космос.

— Щастливка! А подборът строг ли е? Защото в нашия клас едно момче, Боря Месерер, иска да стане космонавт, но му казват, че няма да го приемат заради здравето. И сега всяка сутрин тича до училище — два километра. Наистина винаги закъснява. Може и да го изгонят от училище, преди да се е закалил.

— Ти ме прекъсваш. Подборът не е строг. Можеш да заминеш като турист или с група на екскурзия. Аз един път летях в научна експедиция. Ще ти разкажа, ако ти е интересно.

— Страшно интересно!

— Специализирам в областта на биологията. На всяка цена ще се занимавам с животни. Това е много интересно. Баща ми също е биолог, само че космически. Искам както трябва да се заема с проблема за разума на животните. Смятам, че досега е направено малко. Представяш ли си, хората летят в други галактики, а с една котка не могат да се разберат.

— Пък аз с моята котка се разбирам — прекъсна я пак Юлка. — Наистина, говоря само аз, а тя мълчи.

— Ето, виждаш ли — мълчи. Но аз ти разказах за биологията не току-така. Баща ми в зоологическата градина има апарат, наречен „миелефон“. Той улавя мозъчните вълни и ако го настроиш на вълните на чужд мозък, ще чуеш мисли.

— И моите?

— На когото искаш. Само че този апарат е много рядък и ценен. Баща ми ми го довери за малко, след опита трябваше да върна миелефона в лабораторията.

— А ти чии мисли отгатваше?

— Първо на делфините, след това на кухотели и на други животни. А после така се случи, че отидох да се сбогувам с Бронтя.

— Този пък кой е?

— Моят любим бронтозавър. Той живее в Космозо — Космическата зоологическа градина.

— Бронтозаврите са измрели преди много милиони години. Чела съм.

— Какво като си чела. Развъдиха ги.

— Отново?

— Не ме прекъсвай, Юлка! Така до утре няма да свърша разказа си.

— Такива неща приказваш, а ми забраняваш да се учудвам. Това става само във фантастичните романи. Представяш ли си, да живееш след сто години.

— Значи отидох да се сбoguвам с Бронтя, а миелефона оставих, за да не го намокря. Бронтя живее в езерото. Заплувах аз върху него. Изведнъж се оглеждам, а миелефона го няма. Някакво момче вика: „Дръжте ги!“ — и бяга.

— Това ли е бил Коля?

— Почакай. Значи докато убедя Бронтя да се обърне към брега, докато изскочи и дотичам до вратата, тях разбира се, отдавна вече ги нямаше. Там, на площада, имаше спрели автобуси. Хора наистина почти нямаше, но аз започнах да питам всички не са ли видели някой да изтича от Космозо с черна чанта в ръце. И един минувач ми каза, че видял момче, което се качило в автобуса за булевард „Мир“, но друг човек заяви, че със собствените си очи видял, че момчето, което се качило в автобуса, скоро слязло от него и се качило на друг автобус. И в ръцете си държало чанта. За пет минути обиколих всички автобусни спирки. Отначало отидох на булевард „Мир“, след това на друга спирка. Изобщо за пет минути обиколих половин Москва и се върнах в зоологическата градина. Не намерих никого.

— Тоест как така — за пет минути половин Москва. С автобуси?

— Разбира се. С какво друго?

— С каква скорост се движат вашите автобуси?

— С никаква. Те стоят на едно място... Ах, ти не разбираш. Вие нямате такива автобуси. Ще ти разкажа после. Върнах се в зоологическата градина. Разстроена, както сама разбираш, ужасно. Какво да правя? Вървя из Космозо, градината вече я затварят, няма никого. Мисля си: може само да ми се е сторило, а да съм забравила някъде чантата — глупава мисъл, но ми се иска да проверя...

— Знам, и на мен ми се е случвало — каза Юлка.

— Вървя из Космозо, въртя глава, изведнъж гледам — роботите-чистачи стоят до една пейка и нещо обсъждат. Изобщо роботите, сама разбираш, са мълчаливи, трудно е да ги изкараш от равновесие. А сега махат ръце, спорят.

Питам ги какво се е случило.

Отговарят, че не знаят какво да правят. Такова нещо не им се е случвало. И посочват пейка, а на облегалката ѝ изрязано с нож: „Коля,

VI «Б» клас, 26-о училище“. Не знаят дали да сменят пейката с нова, или така да я оставят.

— От нашето училище! — ахна Юлка.

— Да, да, някакъв Коля от шести „Б“ от 26-о училище е бил в зоологическата градина именно този ден. Иначе роботите щяха да открият произведението му по-рано.

— Може пък да не го е взел той?

— Слушай. Когато разпитвах на автобусната спирка как изглежда момчето, мислех, че познатите ми се шегуват — нали знаеш какъв нрав имат момчетата. Тяхното чувство за хумор е ненормално.

— По-добре щеше да бъде, ако момчетата изобщо нямаха чувство за хумор — съгласи се Юлия.

— Всички, които бяха видели момчето, ми съобщиха, че бил странно облечен, сякаш за маскарад, като момче от двадесети век. Тогавя не обърнах внимание на тези думи. Чак когато видях надписа, който може да изреже човек с древна психология...

— Такива все още се срещат — въздъхна Юлка.

— ... веднага разбрах, че в работата е забъркан пришелец от миналото.

— Но как е попаднал при вас? Да не би да е изобретил машина на времето?

— Точно така, както и аз дойдох тук.

— Значи има машина на времето?

— Разбира се, че има, защо пък да няма?

— Но нали това е фантастика?

— За тебе може и да е фантастика, но за мен е нещо най-обикновено. Ако на дядо ти му покажеха самолет, той сигурно щеше да припадне.

— Нямаше — възрази Юлка. — Той е бил летец от полярната авиация. Ако беше припаднал при вида на самолетите, не се знае кой щеше да каца на ледовете.

— Е, не самолет. Космически кораб например.

— Ти сигурно ни мислиш за диваци, Алиса — обиди се Юлка. — Моят дядо сега е пенсионер и чете лекции по космонавтика.

— Добре де, няма да спорим — каза Алиса. — Фактите говореха, че в моята година е дошъл пришелец от миналото, при това момченце, което изобщо не знае как да се държи и изрязва с нож надписи по

облегалките на пейките. Това значи, че се е вмъкнал в машината на времето без разрешение. И представяш ли си — без никакъв контрол се разхожда в нашето време. Та това е страшен скандал.

— Защо?

— Но това е забранено! Никои няма право да се промъква в Института на времето и да пътешествува насам-натам. Ами ако изведнъж отнесе нещо в миналото? И наруши всичко. Или узнае нещо, което още не бива да знаете.

— Чак пък толкова да не бива? Ние какво, да не сме малки?

— Ти например си малка. Ако разрешат на всички да пътешествуват във времето, особено от миналото в бъдещето, всичко ще пропадне. Веднага ще се качиш на машината на времето и ще отидеш да разбереш кога ще умреш. И ще научиш, че ще умреш, защото ще паднеш от десетия етаж. Тогава в нея година ще отидеш на село, където няма десет етажа, и ще стане така, че уж ще умреш, а всъщност няма да умреш. Не умреш ли — значи ще останеш жива. А ако бъдеш жива, това значи, че в бъдещето веднага ще се окажат две Юлии Грибкови. Това са такива усложнения, че е по-добре да не се мисли за тях. Затова пътешествията във времето са строго забранени, в миналото могат да отиват само учени, които специално са се готвили дълги години. От миналото в бъдещето обаче никой не бива да пътува, при никакви обстоятелства.

— Сега разбрах — каза Юлия. — И чак се изплаших.

— Защо?

— Ами ако някакъв бандит използва тази машина? Ще отиде в бъдещето, ще ограби някого, ще се върне, и веднага в Сочи, на курорт. И ако го заподозрат, че е крал, ще каже: нищо подобно, аз през това време бях на почивка в Сочи.

— Схващаш добре. Това вече е утешително.

Юлия не се обиди на тези думи. Но все пак тя не разбра всичко.

— Ама как така — попита тя, — най-обикновено момче от шести клас се е възползвало от машината?

— Това е тайна за мен. Машината е в един апартамент, там има специален човек, който никога няма да допусне чужд човек.

— Но е допуснал?

— Няма го е там. Там нямаше никой.

— Къде е той?

— Не знам. По-добре поред да ти разкажа. Докъде стигнах?

— Как в зоологическата градина си видяла надписа на пейката и си разбрала, че някакво момче е дошло от миналото. А може би някой просто се е пошегувал?

— Изключено. Нима мислиш, че след сто години ще се намери на Земята човек, който ще реже с нож пейката само за да остави свой подпис?

— Надявам се, че не.

— Ами облеклото? И после, ние нямаме класове и паралелки. В нашите училища има само групи според интересите.

— Сигурно на твое място и аз бих помислила така.

— Стоях до пейката и мислех какво да правя. Да вдигна тревога? Да заявя на всички, че е изчезнал ценен прибор? А кой е виновен? Аз. С други думи, изплаших се.

— Изплаши ли се?

— Разбира се, аз съм ужасна бълза. Изплаших се и реших: ще изтичам до Института на времето, ще хвана момчето там, ще отнема миелефона и след това вече ще реша какво да правя.

— Глупаво решение. Ако се беше обадила там, и без теб щяха да го хванат.

— Да, глупаво, но ме беше срам, че се държах така: отидох да яздя бронтозавъра, а миелефона оставих на пътечката. Като малко бебе!

— Вашите бебета също ли яздят бронтозаври?

— Преувеличих. Нашите бебета са както бебетата навсякъде — лежат си в люлките и махат ръчички.

— А при пас няма ли акселерация?

— Какъв е този звяр?

— 13 нашите вестници пишат за акселерацията — че децата по-рано са били по-дребни и са се развивали по-късно. Ето, аз съм на дванадесет години, а съм по-висока от баба си.

— Не знам, не съм чувала. Моята баба е по-висока от мен с цяла глава.

— Разказвай по-нататък, защото скоро те съмне.

— Омръзна ли ти да слушаш?

— Не, какво говориш!

— Флипнах до Института на времето и гледам — заключено. Сетих се, че е празник. Обиколих го тичешком — мислех, че има някакъв резервен вход — и изведнъж виждам счупено стъкло. Е, тогава разорах, че не съм сбъркала — той е тук.

— А пиратите? Мнимият Алик и дебелият?

— Тогава не знаех за тях. Макар че трябваше да се досетя — нали момчето не е в състояние да счупи стъклото. То е стопено. Влязох през прозореца и изтичах на втория етаж. Знаех къде е лабораторията заминалото — с един познат бях ходила в този институт. Втурнах се в лабораторията и гледам — така е. Кабината е заета, работи, приборите посочват, че се извършва прехвърляне на тяло на междинната спирка 1976 година. Той! Прехвърлянето завърши и аз — хайде в кабината. Добре, че знам как да я ползувам...

— Е, ти си добре, но Коля откъде е знаел?

— Там всичко е написано. Той сигурно не е бързал и го е прочел. По-добре попитай него. Тъкмо исках да натисна, гледам — вратата на лабораторията се отваря и някой влиза. Мислех, че е специалистът по времето, т.е. сътрудникът в института. Какво да правя? Да изключи машината, да изляза навън и да кажа: едно момче ми взе миелефона, а аз, извинете, не поисках разрешение, много бързах... Веднага щяха да ме изпратят в къщи, да започнат да се преобличат и подготвят — и Коля щеше да скрие апарата и да изчезне. Така че да става каквото ще, не чаках да ме измъкнат от машината — като се върна победителка, нека тогава ме съдят. Ти осъждаш ли ме, Юлка?

— Не. На твоє място бих направила същото.

— Добре е, че ме разбираш. Изобщо, прехвърлих се и се озовах в твоята година. Излизам от кабината — няма никого. Нито момчето, нито нашия представител — никого. Отивам в другата стая — и там няма никого. Неприбрано, леглото неоправено, няма жива душа. Изведнъж ми се стори, че входната врата се хлопна — веднага се втурнах натам. Изхвърчах на площадката — няма никого. Къде може да е избягал? Долу, на улицата?

— След него ли хукна?

— Да. Изтичах долу. Но не успях да изляза от входа, когато чух, че вратата на онзи апартамент отново се отваря и някой вика отгоре: „Момиченце, стой!“

— От института на времето — досети се Юлка.

— И аз така си помислих. Сега обаче разбирам, че това са били пиратите. Но тогава не мислех за нищо — изхвърчах от входа и хукнах по улицата. Бягам и не се обръщам — знам, че ме гонят. Съвсем загубих контрол над себе си.

— И аз бих изглупяла — каза Юлка.

— Минах така една или две улици и ми се стори, че той пресича улицата. Аз след него. И си фраснах главата в тролейбуса — пак добре, че не попаднах под него.

— Здраво чело имаш.

— Не можеш да си представиш колко ме болеше.

— Представям си. Моя апендикс го изрязаха с местна упойка. Това е по-лошо, отколкото да си удариш главата в тролейбус.

— Защо сега мислиш, че след теб са тичали пиратите?

— Днес, когато влязоха в стаята, не можах да ги позная веднага. Но след като ги познах, разбрах, че и те имат пръст в тази работа. Те са откраднали чантата и затова Коля е викнал: „Дръж ги!“

— Защо е викал?

— Видял е, че са откраднали чантата, затова е викал. Пиратите, изглежда, са ме следили.

— Защо им е на пиратите да те следят? Ти си почти дете.

— За някои съм дете, но за други — заклет враг. Ще ти разкажа кой кой път как съм се борила с тези пирати из цялата Галактика...

— Ох. Алиса, все пак понякога преувеличаваш...

— Какво съм седнала да ти разправам, когато не вярваш на най-обикновени неща!

— Защо трябва да вярвам не всичко? На някои неща вярвам. Вярвам, че си от бъдещето, вярвам за Коля, но за автобусите, които за пет минути прекосяват Москва, без да пътуват, в това не вярвам. И за пиратите не вярвам. Даже в наши дни пирати няма. А как ще се появят след сто години? Като динозаврите? Може би специално сте си ги развъдили, за да не ви е скучно?

— И без тях не ни е скучно. Те не са земни, а идват отнякъде. Представяш ли си колко планети има в Галактиката, не всички от тях са цивилизовани. Има най-различни. И кой кой не ги е развъждал — те сами са се развъдили и с тях трябва да се борим. Какво мислиш, че след сто години ще текат реки от мляко и всички ще лежат под дърветата с разтворени уста, за да лапат вишни ли? Ние сме много

заети хора — толкова работа имаме, не можеш да си представиш просто...

— Добре, убеди ме. Макар че щом има пирати, твоите сътрудници в Института на времето трябваше да бъдат по-бдителни. А така какво, напускаха в нашето време пирати — сякаш ние си нямаме свои хулигани, та ни липсват и разбойници от бъдещето.

— Никого не ви подхвърляме. Те се озоваха тук, защото тичаха след Коля. Той е виновен за всичко.

— Нали казваше, че Коля е тичал след тях...

— Коля е видял, че са ми откраднали чантата. Разбираш ли, макар да е недисциплиниран и първобитен, той все пак не е крадец и бандит...

— Такива нямаме в нашия клас.

— Ето, виждаш ли. И аз мисля, че е побягнал след тях и по някакъв начин им е отмъкнал чантата. Нали хората на спирката са го видели с чанта.

— А защо не ти я е върнал?

— Защото ролите са се разменили. Пиратите са почнали да го гонят. И той, за да се избави от тях, е скочил в друг автобус. А после къде да се скрие? Изглежда, че са вървели по петите му. И той решил да се върне в своето време.

— А те тичали ли са след него?

— И не са го настигнали. Може и да са се загубили из института, той е грамаден. Аз им показах пътя за лабораторията. Те видяха машината на времето. И хукнаха след мен. Мислеха, че ще ги заведе при Коля, че го познавам. Пък аз се блъснах в тролейбуса и усложних нещата.

— За какво им е притрябвал миелефона? — попита Юлка.

— Как не разбираш. Животът им е труден. Изгубиха и последния си кораб. Налага се да се крият, а им трябват съкровища и удоволствия. И щом са разбрали, че имам миелефон, веднага са решили да го откраднат. Пък аз съм заплес, пускуля.

— Какво?

— Е, пускуля — това е птиче, живее на Змором—2. Трудно се храни, защото никога не улучва храната си с клюн.

— Знам какво трябва да направим. Да отидем в училище и да попитаме и тримата Колевци кой е взел апарата от бъдещето.

— Но как да го направя, като лежа тука?

— Имай търпение, ще отида в училището и ще попитам вместо теб.

— Не бива. Аз и без друго издадох тайната. Аз съм престъпница. А ако започнеш и да питаш, ще се окаже, че съм и дрънкало. Не, сама ще попитам. Аз и на тебе нищо нямаше да разкажа, ако не ме бяха намерили пиратите. Разбираш ли как се усложни положението?

— Да, разбирам... А ти за какво им трябваш?

— Те мислят, че знам къде е Коля. Щяха да ме отвлекат и да ме заставят да ги заведа при него. Изобщо за тях аз съм заложница, безценно съкровище.

— Е, чак пък съкровище...

— Няма да спорим. Има неща, които не можеш да разбереш.

Юлка не се и опята да споря. Само попита:

— Ще се върнат ли? Как мислиш?

— Не се и съмнявам.

— Затова пък ние сега ще бъдем готови и така просто няма да им се дадем.

А ти можеш много добре да скачаш. Сега Веселчак за цял живот ще носи белези.

— Не ми е жал за него.

— Е, ще спим ли?

— Да спим... Сутринта ще измислим какво да правим.

ГЛАВА V

ОБУВКИТЕ НА ДОКТОР АЛИК

На Юлка ѝ се струваше, че няма да заспи. Все мислеше, мислеше, а после се събуди.

Оказа се, че е съвсем светло... И не е ясно къде се намира. След това си спомни: в изолационната. Ти беше малка, с две легла. Навън се виждаше върхът на дърво и на него три гнезда на врани. Юлия обърна глава — Алиса не спеше.

— Добро утро — поздрави Алиса, щом видя, че Юлия се е събудила. — Как спа? Не те ли мъчиха кошмари?

— Никога не ме мъчат кошмари.

— И не сънува ли космически пирати, гости от бъдещето и най-различни фантастични глупости?

— Не, не сънувах.

— А аз вече се измих и сресах. Време е да бягам от болницата, докато не се е случило още нещо.

Юлия веднага седна.

— Кога ще се върнат?

— Просто се чудя защо досега не се върнаха. Може би не знаят къде да ни търсят.

— Или си лекуват раните.

— Знаеш ли, Юлия, събудих се и си мисля: ами ако изведнъж ти днес решиш, че всичко е било сън?

— Е, и какво тогава?

— Тогава нямаше да споря с теб.

— Всичко това са празни приказки. Трябва нещо да се прави.

— Това вече е разговор. И ти ли си измислила нещо?

— Аз не мога да мисля нищо насън. Някои могат. Фима Корольов от нашия клас даже задачи решава насън. Сложи си учебника под възглавницата и решава.

— Напрасно си слага учебника. Не е необходимо. Ти ми каза, че в класа имате трима Колевци. Разкажи ми за тях. Кой от тях би могъл да извърши това?

— Вече мислих. Всичките ги прехвърлих в паметта си. Сигурно е Коля Садовски.

— Защо?

— Той е лекомислен, слаб ученик, фантазьор и изобщо нахалник.

— Какъв?

— Нахалник. Е, заплес, разбираш ли?

— А другите двама извън подозрение ли са?

— Нима може да се гарантира за момчета?

— За някои може.

— За нашите аз не мога. Имаме и един Коля Наумов. Той е спортист, калява се, през зимата спи на балкона в спален чувал. Дружи с Катя Михайлова на спортна основа.

— А третият?

— Третият е Коля Сулима. Бива го, по-добър е от много други. Занимава се сериозно с математика и е член на научно дружество в Планетария. Знаеш ли какъв йена да стане? Конструктор на космически кораби... и на шах добре играе, най-добре от всички в класа. Но не мога да гарантирам за него.

— Този Коля Сулима сигурно много би искал да види космическите кораби на бъдещето, как мислиш?

— Ох! Разбира се! Аз и не допуснах. Не, за никого не гарантирам. Искаш ли да поговоря с него?

— В никакъв случай! Ти нищо не знаеш. Иди да се умиеш. Умивалникът е зад паравана.

Юлка се миеше, когато надниква Мария Павловна.

— Как спяхте на новото място? — попита тя.

— Благодаря, добре — отговори Алиса. — А в нашата стая поставихте ли вече стъклото?

— Още не. Стъкларят не е идвал. Грибкова, помниш ли, че днес те изписват?

— Да. Баба ще дойде да ме вземе.

— А мене кога ще ме изпишат? — попита Алиса.

— Ще дойде докторът и ще каже. Но къде ще отидеш, детенце?

Мария Павловна замълча, като че ли очакваше момичетата да заприказват за нощното произшествие. Но те мълчаха. И даже не се усмихваха. Най-после Мария Павловна попита:

— Не се ли изплашихте вчера?

— Защо?

— Когато изхвърча стъклото.

— Не, не се изплашихме — отговори Алиса. — Понякога духа още по-силен вятър. Четох, че отнесъл цяла къща с едно момиченце и кученцето му и ги захвърлил зад билото на планината.

— Не може да бъде! — възкликна Мария Павловна.

— И аз съм чела — каза Юлка. В устата ѝ беше четката за зъби.
— Ъшшени изууия аад.

Алиса разбра, че Юлка искаше да каже „Вълшебникът от Изумрудения град.“

В този момент вратата широко се отвори и влезе доктор Алик Борисович.

— Добро утро на пострадалите от пожара — каза високо той от прага. И много се учуди, защото видя, че при влизането му Мария Павловна широко разпери ръце и като квачка прикри Алиса. Момичето скочи на леглото и отстъпи до стената, а Юлка едва не глътна четката за зъби и от устата и потекоха мехури от пастата за зъби.

— Какво ме зяпнахте, сякаш съм сянката на Хамлетовия баща?
— попита Алик Борисович.

Юлка гледаше обувките му — десният крак беше обут с лява обувка, а левият — с дясна.

Това не беше истинският Алик!

— Не смейте да се доближавате до децата! — извика Мария Павловна. — Стига ми нощното произшествие. Или веднага ще извикам милиция!

Юлка изплю четката за зъби, тя падна на пода и Юлка изрече с белите си зъби:

— Обувките! Алиса, виж му обувките!

Алик също ги погледна.

— Какво доживях — каза той, прикляквайки. — Пък аз си мисля защо цяла сутрин ми е неудобно да ходя. Нека ме извинят дамите, че се събувам в тяхно присъствие. Изглежда, скоро ще стана велик човек. Щом вече съм разсеян, талантът ще дойде.

Алик развърза обувките, стана, събу ги, постоя малко само по чорапи и после твърде несръчно, като кръстоса крака, ги обу както трябва — десния крак в дясната, а левия в лявата. Отново клекна и започна да ги връзка.

— Обаче — продължи той — моята разсеяност не е основание за паника, обхванала благородното общество. С какво ви изплаших така? Нима човек, обул неправилно обувките си, е по-страшен от дракона?

През това време Алиса отново седна на кревата и каза:

— Юлка, продължавай да се миеш. Цялата ти физиономия е в паста.

— Но обувките...

— Та той ги преобува. Както и трябва. Разбираш ли? Той е истинският.

— Кой е истинският? — попита Алик. — Аз съм съвсем истински даже. Току-що си платих профсъюзния членски внос за три месеца. Ако аз не бях аз, за повече от два месеца не бих платил. Как мислите?

— Изобщо не бихте платили — отговори Алиса. — А филмът хареса ли ви?

— И за това ли сте информирани? Филмът беше скучен, но останалото — великолепно. Това ли искахте да разберете?

— Извинете, Александър Борисович — намеси се Мария Павловна. — Кажете, моля ви, с цялата си искреност: късно снощи идвали ли сте в болницата?

— Мария Павловна, питахте ме вече вчера в единадесет и половина.

— Разбира се... но въпреки това...

— Какво се е случило? Идвам на работа, отбивам се в стаята при двете умни и мили момичета — а тях ги няма. Като че ли ги е издухал вятър. Стъклото счупено, вратата избита. Нима през нощта е имало ураган?

— Мисля, че беше внезапен силен порив на вятъра. Или смерч — каза Алиса. — Юлка така се изплаши, че извика, и ние паднахме от леглата. А Мария Павловна имаше халюцинации.

— Халюцинации ли? — учуди се Алик. Той най-сетне си завърза обувките, изправи се и погледна с гордост творението на ръцете си.

— Аз в нищо не съм уверена — каза сериозно Мария Павловна. — Трябва да се запозная със специална литература по въпроса. Може би бях преуморена — останах с впечатлението, че вие идвахте снощи и доведохте бащата на това момиче. И настоявахте веднага да изпиша Алиса.

— И вие се съгласихте? — Алик попита Мария Павловна.

— Не, аз не се съгласявах, защото подобно изписване противоречи на правилника. Обаче... Но какви ги дрънкам? Изглежда, съм заспала, задрямала на поста си и съм нарушила правилата. За всичко съм виновна само аз и съм съгласна да си нося отговорността.

— А къде беше дежурният лекар? — попита Алик. — Кой беше дежурен?

— Тимофеев. Но него го нямаше. Той спеше в котелното. Или и това е било съм? — Мария Павловна силно изхълца и избяга от изолационната.

Юлка намигна на Алиса. Всичко стана, както те искаха. Все едно, никой нямаше да повярва в истината, а щеше да настъпи такава суматоха, че за връщането на апарата не би могло да се мечтае.

— Юлия, ще трябва да се сбогуване с Алиса — каза Алик. — Ще я навестяваш ли?

— Непременно — отговори Юлка. — Тя още дълго ли ще остане?

— Скоро ще я изпишем. Скоро. Още едно усилие — и летописът мой завършен е. Но много зависи от самата Алиса. Ако не си спомни къде живее, как ще я изпиша?

„Добре ти е на теб да отсъждаш — помпели си Юлка. — Спомняш си, качваш се на тролейбуса — и в къщи. А Алиса ще си спомни и нищо няма да се измени. Хиляда пъти още да си спомни, по-леко няма да й стане.“

— Изпишете я, ще дойде у нас — предложи Юлка.

Алик си отиде. Санитарката докара на количка закуската. В кашата от грис имаше топчета и Юлка не искаше да я яде. А Алиса каза:

— Изобщо не обичам грис-каша. И с топчета, и без. Но сега всичко ще ям — трябва да се подкрепя.

— Пък аз днес вече ще ям в къщи. Баба ми не готви лошо, но обича да я хвалят.

Алиса с отвращение дояде кашата. Настроението ѝ се развали. Тя погледна през прозореца. Ръмеше дъжд.

— Ще трябва да се скрия — въздъхна тя.

— Къде?

— На някакво скришно място. А ти ще ми носиш храна.

— Но сега е студено.

— Аз съм калена. И не ме е страх от простуда.

— Все едно. Къде ще живееш?

— Някъде в гората.

— И за да дойда при тебе, аз ще пътувам с влак два часа?

— Все забравям, че вие бавно се придвижвате.

— При теб, Алиса, всичко е „ние“ — „вие“. Не разделяй така. Аз може би съм твоя баба. Макар и далечна. И като баба ти казвам: няма да ти позволя да седиш в гората на дъжда и сланата.

— Щом не искаш да ми носиш храна — недей. Все някъде ще се уредя. И без твоя помощ ще намеря Коля.

— Моля, моля. С твоя инат не само Коля — и паметника на Юрий Долгорукий няма да намериш.

— Разбрахме се. Нито ти ме познаваш, нито аз тебе. Нищо ме съм ти разправяла. Пък дори и да разкажеш, никой няма да ти повярва.

— Нямам и намерение да разправям. Не се бой.

И те се скараха. И когато Юлкината баба Мария Михайловна дойде да вземе внучката си от болницата, Юлия и Алиса не се гледаха.

— Момичета — каза Мария Михайловна, — чух, че сте се изплашили нощес. А при нас нямаше никакъв ураган. Времето беше хубаво. Изобщо в последно време климатът стана непоносим. Няма да се учудя, ако през юни завали сняг, а утре температурата стане тридесетградусова. Твоите неща, Юлия, в другата стая ли останаха?

— В другата.

— Аз ще ги донеса. А ти си събери нещата отгук — четката за зъби и тъй нататък. Защо Алиса е тъжна? Не ѝ се остава сама?

Алиса не отговори.

Бабата донесе Юлкините книги, тетрадки и всичко, — което беше останало в оная стая, и като го нареждаше в куфарчето, каза на Алиса:

— В хладилника остана пастет и извара. Не забравяй да ги изядеш още днес, защото ще се развалят. Аз се разбрах със санитарката да ти покаже всичките продукти. Чуваш ли ме?

— Чувам — каза Алиса, без да погледне бабата.

Мария Михайловна малко ѝ се обиди, защото, когато се отнасяш към хората добре, очакваш да ти отвърнат със същото. Върху това, както тя се изразяваше, се градят човешките отношения. На това тя

учеше и Юлка. Мария Михайловна винаги бе работила като инженер и даже е била военна, офицер-химик, завършила е академия. Тя си имаше дъщеря, Наташа, а също и син, тогава работеше и беше много заета. Искаше ѝ се да отдели повече внимание на възпитанието на децата си, но не винаги успяваше. Затова пък сега, когато бе пенсионерка, Мария Михайловна можеше да отдели толкова внимание на Юлкиното възпитание, колкото ѝ позволяваше кръвното. Наистина, Юлия невинаги я слушаше, но я обичаше и те рядко спореха.

— Аз ще те посетя утре и ще ти донеса портокали. И нещо леко за четене. Сигурно следобед.

— Благодаря, не се безпокойте — каза Алиса. — Тук храната е добра.

— Не говори глупости, Алиса — рече Мария Михайловна. — Не го правя от чувство за благотворителност... Но детето има нужда от грижи. Докато не си възвърнеш паметта и не те вземат родителите ти, ние с Юлия и Наташа ще идваме при тебе. Не ни е трудно. Надявам се, че ако в такова положение се намираше Юлия, ти също щеше да идваш.

— Благодаря — отговори Алиса.

„Сигурно сега те е срам — помисли си Юлка. — Значи си лъжкия, а баба се тревожи за тебе.“ Но Юлка мислеше така без злоба. Разбираше, че ако тя беше на Алисиното място, не се знаеше как щеше да постъпи. Може би щеше да се разреве и да хукне в къщи.

— И аз ще дойда — обеща Юлия. Имаме още да си говорим.

— Ела — съгласи се Алиса, но равнодушно, като че ли от вежливост.

„Не ми вярва — разбра Юлка. — Мисли, че сее си отида и всичко ще забравя.“

На излизане от изолационната Алиса се сбогува с Юлка и баба ѝ. Искаше нещо да им каже, но премълча. Не плачеше, но очите ѝ бяха влажни.

— Ох, какво правя! — мярна се в главата на Юлка. — Нима може ей така да изоставиш човек, който разчита на тебе?

— Сбогувахте ли се? — попита Мария Михайловна. — Ще дойда. — каза Юлка на Алиса. — Чуваш ли?

— Довиждане — отговори Алиса.

Щом бабата и Юлка се отдалечиха от изолационната така, че никой да не ги чува, Юлка се спря, сложи върху перваза на прозореца чантата с книгите и каза:

— Почакай, бабо.

— Тежко ли ти е? Дай аз да нося.

— Не, не ми е тежко. Срам ме е.

— Какво се е случило?

— Срам ме е заради себе си и тебе.

— Не съм направила нищо, от което да се срамувам.

— Направи. По-точно нищо не направи и затова направи.

— Можеш ли да говориш без заобикалки?

— Мога. Оставихме Алиса сама.

— Не е вярно, аз утре непременно ще дойда. А днес след работа Наташа искаше да прескочи, ако няма колоквиум. Ти ще останеш един-два дни в къщи, а след това ще дойдеш при нея. И даже ще доведеш и приятелките си.

— Това е малко, бабо.

— Какво предлагаш?

— Да вземем Алиса с нас.

— Къде?

— У нас, в къщи.

— Ти съвсем си се побъркала, Юлия! Ти според мене си забравила, че Алиса е болна, че има сътресение на мозъка и е загубила паметта си. Необходими са й квалифицирани медицински грижи... Вземай чантата и да вървим.

Те се сбогуваха с Алик, с Шурочка и другите и тръгнаха да оформят документите на Юлка от болницата. Докато получаваха палтото й, обувките й и другите горни дрехи, враната се отвори и се втурна Наташа, Юлkinата майка.

— Колко е хубаво, че ви заварих! — каза тя.

— Няма ли да си имаш неприятности, дето си излязла от работа?
— попита Мария Михайловна.

— Не, аз взех разрешение. Хайде по-бързо, че навън ни чака такси.

Юлия вече беше готова.

— Не искаш ли да си тръгваме? — попита я Наташа.

— Тя е решила непременно да вземем и Алиса — каза бабата. — Като че ли ние се разпореждаме в болницата.

— Правилно — отговори Наташа. — Аз вече си мислех, че щом Алиса оздравее, трябва да я вземем у дома.

— Не възразявам. Но днес — не.

— Значи може? — зарадва се Юлия.

— Разбира се, че може — отговори баба й. — А сега да вървим. Таксито чака.

— Мамичко, скъпа, имам огромна молба — каза Юлия.

— Казвай.

— Иди при Алиса и й предай бележка от мене.

— Алиса ще почака до утре, нищо няма да й стане — каза баба й.

— Ти не разбираш. Това е много важно. Мамо, мога ли да ти пошепна няколко думи?

Бабата повдигна рамене и каза:

— Ще ви чакам отвън, до колата. Кой е номерът?

— Не помня. Шофьорът е черничък, с мустаци.

Юлка отведе Наташа до стената и прошепна високо:

— Алиса не бива да остава тук. Дебне я опасност.

— Юлка, пак ли фантазираш?

— Мамо, трябва да ми вярваш. Аз рядко те лъжа.

— От моя гледна точка така трябва и да бъде.

— Тогава си длъжна да ми вярваш. Иди веднага при Алиса. Не й оставих дори адреса и телефона. Може да се наложи да бяга от тук. А къде ще отиде? Затова искам тя да дойде у нас. Ясно ли ти е?

— Ясно ми е, че взаимното уважение е главна черта в отношенията между децата и родителите. Пиши бележката. Ето ти писалка и лист. Да предам бележката чрез сестрата?

— Не, недей. Може би това няма да е сестрата.

— Ама че фантазия имаш!

— За съжаление не е фантазия. Важното е да кажеш лично на Алиса, че я чакаме. Едно е, ако аз й го кажа, друго е — ако си ти, ти си възрастна.

— Разбрахме се.

— Браво, мама!

— Благодаря ти.

А Юлка написа на листчето от бележника на майка си:

„Алиса! Нашият телефон е 145-55-67. Адресът ни е: улица «Островски» №16. От болницата с тролейбус №15 до спирката «Дом на учените», апартамент 29, в двора. Чакам те по всяко време. На училище ще отида след три дни. Дотогава ще разпитам момичетата дали няма нещо подозрително в поведението на някой от тримата Колевци. Ще го направя внимателно, разбираш ли? С моите в къщи съм се разбрала. Те не са лоши хора. Твоя Юлия. Изгори бележката.“

ГЛАВА VI БЯГСТВОТО

След изписването на Юлка се състоя консулт. Професор прегледа Алиса. С него дойдоха и други лекари, които Алиса не беше виждала дотогава. Надничаха в очите ѝ, караха я да брой и ѝ задаваха заплетени въпроси, но Алиса не се стараеше много в отговорите си. През това време си мислеше за друго: разглеждаше лекарите, за да разбере не се ли е наврял между тях пиратът Плъс. Алиса знаеше, че пиратите така лесно няма да се откажат от своите планове. Представяте ли си колко много им трябва прибор, който чете чужди мисли? Тогава от тях нищо няма да може да се скрие. Какъв ужас! И за всичко е виновна Алиса.

Лекарите се разотидоха, без да дойдат до единно мнение. Наистина, разрешиха на Алиса да става.

Засега оставаше сама в изолационната. Шлосерът се бе запилял някъде и стъклото в старата стая още не беше поставено. Всички болни, които можеха да се движат, и даже лекарите ходеха в нея като на екскурзия и се учудваха как са проспали такъв ураган.

В изолационната беше по-хубаво. Може би пиратите още не са надушили къде е тя? Алиса взе Юлкината бележка, която ѝ донесе Наташа, и я прочете, за да запомни телефона и адреса. Наташа ѝ беше оставила пет монети от две копейки, за да ѝ звъни от стълбищния телефон-автомат. Така че Алиса се сдоби с истински старинни пари. Чак и беше жал да ги харчи — един неин познат колекционираше монети и може би нямаше такива.

После Алиса накъса бележката на ситни парченца.

Следобед отиде да гледа телевизор. Беше полезно да погледа старинните предавания. Щом се канеше да остане тук, докато открие Коля, трябваше да види как хората се обличат, вървят по улиците и така нататък.

Алиса седеше в хола и гледаше предаването „Клуб на кинопътешествията“. Загледа се във филма за Африка. Това беше Африка без големия Сахарски канал и климатът беше сух. Наоколо седяха болни и без да откъсват очи, гледаха екрана. И изведнъж тя

усети, че някой се приближи зад нея. Бързо се обърна. Беше високо слабо момче с бледо лице. Кракът му бе гипсиран и той се опираше тежко на патерицата.

— Може ли да седна тук? — попита тихо момчето.

— Седнете, свободно е — отговори Алиса.

Момчето трмаво се отпусна в празния фотьойл и сложи патерицата до себе си. На Алиса ѝ беше жал за него. Тя вече знаеше, че в далечното минало със счупен крак е трябвало да се лежи в болница цял месец, а понякога и повече, докато костта сама не зарасне. И не са имали простите лекарства, от които костите зарастват за един ден, а раните заздравяват за половин час.

Момчето несръчно се обърна и се намръщи.

— Боли ли те? — попита Алиса.

— Понякога — отговори момчето. — Но не ми обръщай внимание. Гледай.

Предаването свърши, след него започна друго, не много интересно. Алиса и момчето със счупения крак се заприказваха.

— Иначе имам вълчи апетит — каза момчето. — Мога да изям наведнъж бик. Или двайсет кюфтета. А тук нямам никакъв апетит.

— Какво би искал да ядеш? — попита Алиса.

— Да развинтя ли фантазията си?

— Какво?

— Е, има такъв израз. Не знаеш ли?

— Не съм чувала.

— Сега бих ял ягоди. Или банан.

— Ти в коя стая си? — попита Алиса.

— В четвърта. Защо питаш?

Алиса не отговори. Знаеше, че Юлка ѝ бе оставила ягоди в хладилника. Но преди да обещае, трябваше да провери.

Затова след известно време Алиса стана и отиде да погледне в хладилника. Горе имаше чинийка с ягоди.

— Огладня ли, момиченце? — попита я санитарката Дуся, когато видя, че Алиса бърка в хладилника. — Скоро ще обядвате, ще си развалиш апетита.

— Аз ще взема само ягодите.

Тя се върна при телевизора с чинийка в ръка. Но момчето вече го нямаше. Изглежда, че и на него му бе доскучало и си бе отишло.

Тогава Алиса тръгна с ягодите към четвърта стая. Тя беше в края на коридора, а след нея вече се намираха запасните стълби за надолу.

Алиса видя момчето не в стаята, а там, до стълбите. То беше вдигнало ръка и я викаше.

— Идвам — каза Алиса. — Виж какво намерих в хладилника! — Тя му показа чинийката отдалече.

Но момчето се държеше странно. То през цялото време махаше с ръка, караше я да бърза и не обръщаше никакво внимание на ягодите. А когато Алиса се приближи, то изведнъж се обърна към стълбите и извика:

— По-бързо идвай!

Нещо се е случило, помисли си Алиса и ускори крачки. Тя забрави ягодите. Почти бегом задмина четвърта стая. Вратата ѝ беше открената и Алиса случайно погледна вътре.

И замръзна.

Момчето с патерицата в този момент седнаше на леглото си.

Тя погледна пред себе си.

Второто момче надничаше от вратата на стълбището и я викаше със знаци.

Би трябвало да се обърне и да бяга при санитарката, там никой не би я докоснал, но ѝ дожаля за ягодите — случва се понякога!

Тя се шмугна в откренатата врата на момчешката стая и се затича право към леглото на момчето с патерицата.

— Ето — каза тя бързо, като поставяше чинийката на чаршафа. — Нали искаше ягоди.

— Не може да бъде! — възкликна момчето. — Къде отиваш?

Но Алиса вече не го чуваше. Тя беше до вратата. Надникна навън. Коридорът беше празен. Второто, фалшивото момче с патерицата, беше изчезнало.

Сега по-бързо!

Алиса побягна по коридора, без да помисли, че враговете ѝ са успели да отрежат пътя ѝ до стаята.

Изад ъгъла на коридора се протегнаха дебели ръце...

Назад!

На стълбището дежуреше момчето с патерицата. То се усмихваше с усмивката на Плъс, повдигна патерицата и се прицели в

Алиса. Момичето се хвърли на пода — тя знаеше, че патерицата може да бъде заредена със сънлив газ.

И не се излъга. Патерицата наистина със свирене гръмна.

Газовият заряд прелетя по коридора и улучи притичалия иззад ъгъла Веселчак У. Като убит, дебелият със страшна сила се сгромоляса наскре коридора.

— Фкршп! — възкликна отчаян Плъс, хвърляйки се към другаря си... — Как ще те измъкна сега! — продължаваше той на космически език, който тук никой освен Алиса не знаеше.

Веселчак У силно хъркаше, обемистият му корем мърдаше, а краката му потрепваха, сякаш продължаваше да тича и насън.

Но Алиса не искаше да знае как ще свърши историята. Докато пиратът се чудеше какво да прави с безчувствения Веселчак У, тя се шмугна покрай него, изтича, без да се обръща, на първия етаж, мина по някакъв тесен коридор, едва не блъсна количката с обeда, която санитарката караше към асансьора, втурна се в кухнята, мина като вихър покрай печката.

— Къде? — извика готвачът с високия бял калпак на главата.

Алиса видя пред себе си вратата, която водеше към склада, мина бързо покрай сандъците и чувалите с булгур и се озова в градината на болницата.

Болничната градина беше голяма, в нея растяха стари липи и дъбове. Дърветата още имаха листа, но бяха напъпили. Силно грачеха врани. Денят беше слънчев, топъл и на Алиса, макар че беше само тю пижама и пантофи, й се стори горещо.

Градината се виждаше от прозореца на изолационната, затова Алиса знаеше, че входът е далеч и да бяга до него е опасно — някой ще види, че момиче по пижама тича по пътеката и непременно ще я хванат. Затова тя хукна право към зила. Не знаеше гони ли я някой, или не. Само изплаши две момичета, които бавно се разхождаха по мократа алея. Момичетата извикаха в хор: „Ах!“. Алиса им викна, бягайки:

— Никому нито дума!

Момичетата се разбягаха и пътят към оградата беше свободен.

Оградата беше стара, висока, но тук-таме тухлите се подаваха навън, имаше къде да се стъпи.

За три секунди Алиса беше на оградата, скочи от двуметровата височина и се намери в тиха малка уличка.

Никой не я беше видял.

Оттатък оградата като че ли още беше тихо.

И Алиса тръгна покрай оградата наляво, по-далече от болничната врата.

ГЛАВА VII

ТУРИСТИТЕ И ДРУГИТЕ СПАСИТЕЛИ

Болницата, в която лежаха Юлка и Алиса, беше районна. Затова от нея до Юлкината къща беше близо. Ако не беше районна, едва ли можеше да има такова съвпадение — Юлия и Коля да учат в едно училище.

Пеша, по странични улички, от болницата до Юлкината къща беше не повече от петнадесет минути, но човек, който пътува с тролейбус, трябва да излезе на оживения Калинински булевард, да стигне до Арбатския площад, да свие по булеварда и чак тогава да се качи на тролейбуса. Алиса не знаеше всичко това.

Тя изтича до малката църква на ъгъла на булеварда и се спря. Трябваше да намери човек, който всичко да ѝ облепи и да не ѝ задава излишни въпроси.

Дори забрави колко странно е облечена. Макар че грееше слънце, хората нямаха вяра на топлината и затова бяха с шлифери, а някои дори и с палта.

Трябва да намери някой по-млад. Колкото е по-млад, толкова по-добре. Е никакъв случай не бива да спира бабички или възрастни жени. За тях дете по пижама е като червеното за бика.

Някои хора оглеждаха Алиса, учудваха се на облеклото ѝ, но сега-засега никой не ѝ задаваше въпроси. Изведнъж тя видя двама младежи с дълги коси до раменете и с широки панталони. Бяха облечени много бедно, дрехите и е имаха дори кръпки, които бяха защити небрежно на панталоните и ризите. Тези няма да ми задават въпроси, помисли си Алиса.

— Извинете — каза тя, като дотича до тях, — къде трябва да се кача на петнадесет-1 тролейбус?

— Какво казва това дете? — попита единият младеж другия. И го попита на английски. Алиса, разбира се, разговаряше на английски — както по немски, на немски — както по френски, а на френски — както по руски, защото след време в бъдещето, когато децата са още малки,

ще ги обучават на езици чрез специални инжекции, за да не губят време за зубрене.

— Къде минава петнадесети тролейбус? — повтори Алиса своя въпрос на английски.

— Оу! — каза единият младеж. — Колко е приятно да чуеш родна реч. И ти ли си от Англия?

— Не, аз съм тукашна — отговори Алиса.

— Но вие имате отличен лондонски акцент! Нима в Москва сте научили така хубаво езика?

— Разбира се — отговори Алиса. — У нас много хора разговарят така.

Две момчета, които чува разговора, се спряха наблизо. Бяха по на дванадесет-тринадесет години.

— Бива си я! — каза едното от тях на Алиса.

— Да тръгваме — предложи друг то. — Това са туристи, хипита!

— И тя ли?

— И тя.

— Никога не съм мислил, че при тях е модерно да ходят по пижами!

Алиса чу какво си говорят и я досмеша.

— Не съм никакво хипи — каза тя. — Само дето се загубих.

Английските туристи не си тръгваха.

— Ние ще намерим откъде минава петнадесети тролейбус — каза единият. — Имаме карта на Москва.

Той започна да разгъва картата.

В това време около тях се събраха минувачи. На една улица винаги ще се намерят любопитни. И колкото повече хора се спираха, толкова повече желаещи имате да видят какво се е случило.

И, разбира се, намери се една бабичка, която се развика:

— Вижте само как е облечено детето! Непременно ще си навлече някоя бронхопневмония! Момиченце, къде живееш? Да не би да си болна?

Алиса направи опит да си тръгне, но я се опитай да се измъкнеш праз такава тълпа!

— Ето! — каза тя тихо на едно от момчетата. — Какво да правя сега? Веднага ще ме върнат обратно.

— Нищо не разбирам! — каза високото и слабо момче с очила, типичен отличник-зубрач, — Къде ще те отведат?

— Момиченце — настояваше бабичката, — кажи си какво се е случило?

— Искаш да избягаш ли? — попита другото момче, нисичко, пониско от Алиса, почти дебело, облечено в лъскаво яке, което беше окичено с десетина значки. Имаше червени кръгли бузи и Алиса вече си го кръсти Доматко.

— Нима не разбрахте? Трябва ми петнадесети тролейбус.

— Милиционер! — викна бабичката. — Милиционер!

— Ще те спасим — обеща Доматко. Той се обърна към английските туристи, които мигаха на парцали и нищо не разбираха. — Мистър — продължи той на английски не много добре, по все пак разбрано, — трябва да спасим момичето. Онази бабичка е злата й мащеха. Тя иска да я обиди. Разбрано ли е?

— О, разбрано! — отговориха англичаните, като гледаха със страх бабичката, която искаше да спаси момиченцето от простуда.

— Ние ще кажем, че тя е с вас. Ясно ли е? А вие говорете на английски. И да вървим! Ясно ли е?

— О, да! — отвърнаха англичаните. За щастие те се оказаха схватливи, застанаха от двете страни на Алиса и заявиха на английски: — Извинете, бързаме.

Момчетата ги прикриха отзад и Доматко обясни на зяпачите:

— Не им пречете, другари. Това е снимачна група „Синята птица“... В работно облекло. Сега снимат отгоре, от купола на църквата.

— Къде? — попита бабата. — Не може да снимат детето практически голо.

— Ами погледнете нагоре! — рече Доматко. — Не виждате ли, че режисьор Смирнов цял-целеничък седи на покрива?

Всички вдигнаха глави, за да видят знаменития режисьор. Англичаните подхванаха Алиса и я изнесоха от тълпата.

Така всички заедно, петимата, стигнаха до ъгъла.

— Благодаря — каза дебелото момче на англичаните. — Вие ни помогнахте.

— Какво заплашваше момичето?

— Нима не разбрахте? Та тя е избягала от лудницата.

— О! — възкликнаха англичаните и се отдръпнаха от Алиса.
— Не му вярвайте — отрече Алиса. — Напълно нормална съм.
— Ето, виждате ли! — каза дебелото момче. — Тя отрича.

Всички като нея отричат.

— Ще върнете ли момичето обратно? — попитаха англичаните.

— В никакъв случай — отговори Доматко. Винаги скриваме момичетата, които избягат от лудницата. Нали там я е скрила злата й мащеха!

Англичаните разбраха, че това е шега, засмяха се, подариха на всички по пакетче дъвка, а Доматко им подари две значки.

Децата стигнаха до спирката на тролейбуса. Доматко дрънкаше без прекъсване. Беше доволен, че спаси Алиса.

— Е, как е? — питаше той. — Може ли да се разчита на мене?

В сянката на високите сгради беше студено. Алиса настръхна.

— Може — отговори тя и се усмихва.

Повече ѝ харесваше другото момче, попрегърбеното, с очилата. То през цялото време мълчеше, вероятно слушаше Доматко. Но щом забеляза, че на Алиса ѝ е студено, съблече якето си и ѝ го подаде.

— Благодаря, няма нужда — каза Алиса. — Ще измръзнеш. Остана само по риза.

— Не ми е студено — отговори попрегърбеното момче.

— Вземи якето — заповяда ѝ Доматко. Това е отлична маскировка. Ще изчезнат всичките ни проблеми. Трябваше по-рано да се сетя.

Алиса го послуша и облече якето.

— Аз бих дал своето — продължи Доматко, но имам лоши сливици. Веднага настивам. Впрочем, ние не се запознахме. Казвам се Ефим. Фима Корольов. А това е моят приятел Коля Сулима.

— Приятно ми е. Алиса.

— Странно име. Как ти викат в училище?

— Никак.

— Я не се преструвай. Има само два варианта: Алиса — актриса и Алиса-бисектриса.

— А може би Алиса-Кума Лиса — усмихна се Коля Сулима.

Дойде тролейбусът. Когато влязоха, Алиса се обърна да провери дали сред влизащите не е маскираният Плъс.

— Ти какво, да не се страхуваш от преследвачи? — попита Фима.

— Малко се страхувам — отговори Алиса.

Застанаха до прозореца отзад и наблизко нямаше никой. Алиса извади от джоба си трите монети от две копейки, които ѝ даде Наташа. Знаеше, че в тролейбусите и автобусите трябва да се плаща, но забрави да попита Юлка колко и как се прави това. Помогнаха ѝ момчетата. Когато Фима видя парите в ръката ѝ, веднага каза:

— Ти какво, да не си милионер? До края ли ще пътуваш?

— Не, до улица „Островски“. Ще слеза до Дома на учените.

— Някакви си три спирки. Да не си помислила за плащане. Парите ще ти трябват.

— Може би е по-добре да заплатим? — попита тихо Коля Сулима. Ами ако мине контрола?

— Ако мине контрола, ще кажем, че водим избягала от лудницата девойка. За това не се плаща.

— Аз все пак ще си платя — каза Алиса. — Щом трябва да се плаща, не е хубаво да се лъже.

— По-добре ми подари тези пари — каза Ефим. — Ще им намеря достойно приложение.

Докато той говореше, Коля Сулима извади от джоба си дребни пари, пусна ги в апарата, откъсна три билета и ги раздаде.

— Знаеш ли, презирам те, та си страхлив като заек — каза Ефим.

— Презирай ме — отговори Коля. — Ти се издокарваш пред Алиса. Ако пътуваше сам, щеше да си платиш.

— Ако бях сам, щях да вървя пеша. Трябва да отслабна. Знаеш ли, Алиса, аз съм на диета. Закусвам ябълка, обядвам чаша кефир.

— И само това? — попита Алиса.

— А на вечеря яде и за обяд — каза Коля Сулима.

— Вземете парите — Алиса предложи парите на Коля. — Нали ми купихте билет. Колко струва?

— Охо! — каза Ефим. — Сега вече съм сигурен, че спасената от нас непозната наистина е избягала отнякъде. Да не знае колко струва един билет! Никога ли досега не сте идвали в града?

— Фима, престани — каза Коля Сулима. — Ако иска, сама ще ни разкаже всичко.

— Благодаря — отговори Алиса.

Забеляза, че Коля не слуша чак толкова Фима, колкото ѝ се стори отначало.

— Ти слизаш на следващата — каза Фима.

— А вие?

— Още една след тебе. Виж какво, така не е честно: ние ти помогнахме, а ти нищо не ни разказа.

— Наистина ли ви е интересно да разберете защо съм избягала?

— Дори не знаем още дали си бягала — каза Фима.

— Случи се авария и ме докараха в болницата. Бях в една стая е приятелка, която изписаха, и аз останах сама. Но се уговорихме да отида при нея, като ме изпишат. Обаче не дочаках да ме изпишат.

— Омръзна ли ти? — попита Фимка.

— Много. И избягах. Само че не живея в Москва, затова ще остана временно при приятелката си.

— И аз един път лежах в болница — сподели Фимка. — Оперираха ми сливиците. Толкова ми беше скучно, че не можеш да си представиш.

Тролейбусът спря.

— Слизай — каза Фима.

Алиса се разбърза да слиза и забрави, че е с чуждо яке. Вече на входа си спомни, опита се да го съблече, но Коля каза:

— Слизай, защото вратата ще се затвори. Ще те изпратя.

Скочиха на тротоара, след тях между затварящата се врата се промуши Фима.

— Вие какво, приятели, решихте да ме оставите сам? — попита той сърдито.

— Забравих да му върна якето — отговори Алиса, — затова се наложи Коля да слезе.

— Далече ли отиваш? — попита Коля Сулима.

— Сигурно не. На улица „Островски“, номер шестнадесет.

— Да вървим — предложи Фима, — зная къде се намира.

Фима не умееше да върви с другите като хората. Ту избързваше, ту изоставаше, ту се появяваше отстрани. И през цялото време говореше, та Алиса чак съжали, че той успя да се измъкне от тролейбуса.

— Ти в английско училище, ли учиш? А каква беше катастрофата, в която попадна? Дълго ли лежа в болницата? И аз

мяталата година едва не се удавих.

И още, и още...

Отначало Алиса гледаше да отговори на въпросите му, но все едно, не можеше да вмъкне нито една дума и престана да се старае, тъй като Фима беше зает със собствените си мисли и понякога сам си отговаряше вместо Алиса.

Алиса и Коля се спогледаха, той само се усмихна.

Вървяха по тиха, зелена уличка. Добре, че момчетата я изпратиха. Кой знае как щеше да се оправи без тях.

— Ето че си в къщи — каза Коля.

Сградата беше пететажна, солидна, навътре в двора. Пред нея имаше градинка с кестени. В градината седяха баби с детски колички.

— Благодаря, момчета — каза Алиса.

— Временно тук ли ще живееш?

— Да, тук.

— А на училище ще ходиш ли?

— Не знам.

— Да те изпратим до апартамента, а?

— Благодаря, ще се оправя. Взemi си якето, Коля. Алиса се прости с момчетата и изтича към входа.

И не чу как Коля каза след нея:

— Тук живее Юлка Грибкова от нашия клас.

— Охо! — каза Фима. — Разбира се. Вчера я изписаха от болницата.

ГЛАВА VIII ЩЕ УЧИМ ЗАЕДНО

Вратата отвори Мария Михайловна.

— Какво се е случило? — попита тя. — Нещо в болницата ли? Ти имаш такъв дивашки вид!

— Здравейте. Извинявайте, че дойдох без покана.

— Влизай — покани я Мария Михайловна. — Сигурна ли си, че в болницата нищо не се е случило?

— Кой дойде? — попита Юлка от стаята. — Мила ли е?

— Искаш да кажеш — продължи Мария Михайловна, — че в такъв дивашки вид си вървяла по улиците? И никой не те спря?

Веднага влизай във ваната да се натоплиш, пък аз ще сложа чая.

Юлка излезе от стаята, видя Алиса и възкликна:

— Не вярвам на очите си! Избяга ли?

— Избягах — отговори Алиса.

— Ела в стаята ми, ще ми разкажеш всичко.

— Юлия, не виждаш ли в какъв вид е Алиса? — попита баба й. — Тя е почти гола. И докато не се изкъпе и преоблече, не й досаждай с разговорите си.

— Ще й намеря дрехи. Ние сме почти еднакви на ръст.

— Алиса, върви след мене — каза бабата.

Алиса малко се страхуваше да не би Грибкови да се изплашат, когато тя се появи ето така, без покана. Ще позвънят в болницата и ще кажат: приберете избягалото дете.

След половин час Алиса, облечена с рокля на Юлка, седеше на масата и пиеше горещ чай. Едновременно се наложи профилактично, както заповяда Мария Михайловна, да глътне таблетка аспирин.

И тогава именно се състоя сериозният разговор.

— Не знам какво ще реши Наташа, когато се върне от работа — започна Мария Михайловна — и какво би казал Володя, ако не беше в експедиция на Таймир. Но аз, момичета, смятам, че трябва да позвъним в болницата и да съобщим, че Алиса е жива и здрава и нищо не й се е случило.

— Ох, бабо, недей! — каза Юлка. — Ще я вземат обратно.

— Каква безотговорност! — отговори бабата. — Не разбираш ли, че там в болницата са си изкарвали акъла. Изчезнала е пациентка, която нищо не помни; вдън земя е потънала. Не, аз непременно ще се обадя в болницата.

— Ако вземат Алиса, и аз ще отида с нея — заяви Юлка. — Няма да я оставя сама.

— Нямам и намерение да изпращам Алиса обратно в болницата — отговори баба й. — Щом е могла да избяга и да ни намери, значи е здрава.

— Но те ще ни заставят...

— Само да посмеят! — каза баба й и отиде в другата стая да си търси очилата, за да позвъни в болницата.

— Не се бой, Алиска — успокой я Юлка. — Тя ще те защити.

— Не се боя.

— Пиратите ли те откриха?

— Откриха ме. Мислех да изтрая до утре, но те дотърчаха.

— Пак ли като Алик и баща ти?

— Не, той се беше превърнал на болно момче с патерица.

— Ех, че злодей!

Чуваше се как в другата стая баба й говореше по телефона. Те се умълчаха, заслушаха се.

— Гарантираме... обещаваме... не се съмнявайте... утре ще оформя... на амбулаторно лечение...

Когато бабата се върна при момичетата, тя си свали очилата, сложи ги в калъфа и попита простичко:

— Алиса, да ти наля ли още чай?

— Бабо! — не издържа Юлка. — Защо нищо не казваш? Разрешиха ли?

— Защо трябваше да не разрешат? — попита бабата.

— О, бабче, каква юначага си ни! — възкликна Юлка.

— Вместо вопли да беше обещала да се държиш добре поне докато Алиса живее тук.

— Обещавам!

— Не моля Алиса, защото тя е къде-къде по-сериозна от тебе. Впрочем, Алиса, те се съгласиха да останеш у нас само при едно условие.

— Какво?

— Да ходиш в болницата на преглед и да спазваш строг режим.

— Само не днес — каза Юлка. — Днес тя ще си почине от режима.

— Не настоявам. Днес и аз не бих я пуснала никъде — каза бабата. След това си наля чай, усмихна се и добави: — Те бяха толкова щастливи, че Алиса се намери, че бяха готови да се съгласят на всичко. Все пак ти, Алиса, си постъпила лекомислено. Можеше поне бележка да им оставиш. А още по-добре — да изчакаш до утре.

— Ох, бабо — каза Юлка, — ако знаеше никога нямаше да говориш така!

Под масата Алиса настъпи на Юлка крака, а бабата каза обидено:

— Разбира се, откъде ще знам, аз съм изветряла. Впрочем ти, Юлия, научи ли си? Болна си, но не си във ваканция.

— Ще си науча, ще си науча.

— А на Алиса ще дадеш да чете някаква книга. Ако искаш, Алиса, да поспиш?

— Не искам.

Когато Алиса и Юлка останаха сами, Юлка я подкани:

— А сега разкажи подробно как успя да избягаш и главното как дойде у нас по пижама. Да се побъркаш — да пътуваш в непознат град само по пижама!

— Помогнаха ми едни момчета. Изпратиха ме чак дотук. И яке дори ми дадоха.

Момчетата седнаха на дивана в Юлkinата стая, под картината, изобразяваща връх Еверест. И Алиса разказа за бягството.

— Хайде да помислим как да те представим — рече Юлка, когато Алиса свърши разказа си. — Като моя братовчедка от далечен град?... Не, хайде да кажем, че родителите ти са заминали на работа в чужбина и затова ти временно ще живееш у нас. Става ли?

— Все ми е едно.

— Вдругиден отивам на училище. Ще ме посрещаш след училище и аз ще ти показвам всички момчета.

— Не можеш ли да ги поканиш в къщи?

— Кого? Момчетата? Та те всички са глупаци. Какво ще ги каня?

— Защо глупаци? — учуди се Алиса.

— Възрастта им е такава — отговори Юлка. — Много са изостанали.

— Не съм и предполагала — каза Алиса. — Нашите момчета са съвсем нормални.

— Има си хас — рече Юлка. — Нали ще минат сто години. Трябва да има прогрес. Сигурно ще поумнеят.

— Юлия! — викна баба ѝ от кухнята. — Не закачай Алиса. Обеща да си учиш уроците.

— Сега, бабо — отговори Юлия.

— Ще ти помогна — каза Алиса.

— Страхувам се, че само ще ме объркаш. Вие сте по друга система.

— Дай учебника да видя.

Юлка ѝ даде учебника си. Алиса започна да го прелиства. Юлка извади тетрадка и писалка. Алиса не гледаше страниците.

— Е, какво? — попита Юлка. — Учили ли сте го вие, от двадесет и първи век?

— Мислех за друго — каза Алиса, оставяйки книгата. — Не е достатъчно само да те срещам след училище, по-добре е да дойда в клас.

— Защо?

— За да попитам всекиго поотделно.

— Ами ако не си признаят?

— Тогава трябва да остана в клас.

— Но нали още първият учител ще те попита: „Ти какво правиш тук, момиченце?“ Тогава край на експедицията ти.

Понякога и така става: мислиш, блъскаш си главата, а всички проблеми се решават от само себе си.

Вечерта Наташа се обади по телефона на Алик Борисович, дълго говори с него, а след това каза на Юлка и Алиса:

— Момичета, ние с вашия Алик се съветвахме сериозно. И знаете ли какво намислихме?

— Да върнете Алиса в болницата — рече Юлка.

Разбира се, Юлка се шегуваше, но във всяка шега има частица истина. Макар че вярваше на майка си, не трябваше да забравя, че понякога възрастните, водени от най-добри подбуди, правят глупости.

— Не е точно така. Решихме да изпробваме нов метод на лечение.

— Какъв?

— Алиса да тръгне на училище. И без друго учебната година продължава, няма защо Алиса да губи време.

— А детският колектив — каза Мария Михайловна — може да помогне за оздравяването ѝ.

— Именно — съгласи се Наташа. — Остава само да се разбере в кой клас Алиса е била преди постъпването в болница.

Юлка и Алиса казаха в един глас:

— В шести!

— Как така толкова бързо разбрахте!

— Днес разбрахме — отговори Алиса. — Аз разгледах Юлките учебници и разбрах.

— Наистина — потвърди Юлка — Абсолютно сигурно, тя е учила в шести клас.

— Добре, че си спомни. Аз утре сутринта ще прескоча в Юлките училище и ще поговоря с директора. Ако се наложи, ще му се обадят и от болницата. И се надяваме, че Алиса временно ще бъде записана в Юлките клас. Доволни ли сте?

— Ура! — извика Юлка. — Ти даже не можеш да си представиш, мамо, колко ни устройва този вариант!

— И това ли е тайна? — попита Наташа.

— И още каква! — отговори Юлка.

— Надявам се, че нямате намерение нищо да взривявате и да подпалвате. В нашия век женското равноправие достигна твърде големи успехи — заяви Мария Михайловна.

А късно вечерта, когато си легнаха да спят, момичетата чуха как в съседната стая тихо разговаряха Наташа и бабата.

— Жалко, че на времето не си роди още едно дете — каза Мария Михайловна. — Обърни внимание как Юлка се стреми към Алиса. Има нужда от сестра.

— И аз съм доволна, че се сприятелиха — отговори Наташа. — Алиса е добро момиче. Но...

— С трагична съдба — добави бабата.

В този момент нещо се мярна отвън на прозореца и Алиса вдигна глава, като се вглеждаше.

— Не се страхувай — прошепна Юлка. — Това са гълъби. Ние сме на петия етаж. Онези няма да се качат тук.

Алиса по-добре познаваше космическите пирати и не се съмняваше, че ако те знаеха къде се намира, биха се покатерили и на десетия етаж.

— Загубиха ти следите — каза Юлка.

— Надявам се.

— Мама чудесно го измисли — прошепна Юлка. — Ако ти бъде трудно, не се страхувай, ще ти помагам.

— Не се страхувам — отвърна Алиса. — Главното е да намеря миелефона и да се върна. Ако пък получа лоши бележки, те няма да се смятат, защото още не съм се родила.

— Жалко. Съгласна съм да останеш завинаги.

ГЛАВА IX

НИКОГА НЕ СЪМ Я ВИЖДАЛ

Шести „Б“ клас онази сутрин не искаше да работи заради хубавото пролетно време. По лехите с цветя беше поникнала зелена тревичка, асфалтът бе изсъхнал и изрисуван от малчуганите с „дами“, пъпките на дърветата се разтваряха и се носеше свеж аромат и добро настроение.

Фима Корольов беше хванал две калинки и бе организиран на перваза на прозореца състезание по бягане за купата на стенвестника „Нашият клас“. Едната калинка беше черна на жълти точки, а другата — червена на черни. Те през цялото време си разтваряха крилете, канейки се да хвъркнат, и Фима им притискаше крилата с молив, защото според правилата на състезанието калинките трябваше да тичат.

Момчетата се бяха разделили на жълти и червени запалянковци и силно шумяха. Когато Юлка и Алиса влязоха, забелязаха ги само Катя Михайлова и Мила Руткевич. Мила, абсолютна отличничка, препрочиташе урока, който имаха за домашно по английски, а Катя Михайлова, която искаше да става тенисистка, четеше книга за купата на Дейвис.

— Момичета, запознайте се — каза Юлка, — това е моята приятелка Алиса, ние с нея бяхме заедно в болницата.

— Приятно ми е — подаде ръка Руткевич.

Катя Михайлова, която беше и отговорник на класа, попита Алиса:

— В нашия клас ли ще учиш, или само така си дошла?

— Засега ще уча.

— Записаха ли те в дневника?

— Не знам — отговори Алиса.

— Как се казваш?

— Алиса Селезньова.

— Селезньова — обърна се към нея Катя Михайлова, — ти с какъв вид спорт ще се занимаваш?

— Не знам — отговори Алиса.

— Оставете я на мира — каза Мила Руткевич. — Току-що е излязла от болницата. Ти да беше я натоварила и с обществена работа!

— Нищо не разбираш — отвърна Катя. — И честта на класа не ти е скъпа. Пък и ти самата не я защитаваши.

— Аз се уча добре и така я защитавам — отговори Мила.

— Винаги се карат на тази тема — каза Юлка.

— Можеш ли да играеш волейбол? — попита Катя.

— Като дете играех.

— Хей, момчета! — чу се дивият вик на Боря Месерер, който случайно се бе обърнал и видя кой е дошъл. — Юлка Грибкова се върна без някои съществени части от тялото си!

— Доморасъл шегаджия — отвърна му Юлка.

— Той завижда — вмъкна Мила Руткевич, като прехвърли на гърба си тежката черна плитка.

Катя Михайлова подозираше, че Мила не спортува, защото се страхува да не се обърка в собствените си коси.

Всички изведнъж забравиха за калинките и заобиколиха Юлка.

— Що за номер? — попита Борис Месерер, като гледаше Алиса. — Вие, девойко, от Швеция ли пристигнахте, по линията на културния обмен?

— Това е Алиса Селезньова — отговори Юлка. — Моя приятелка и даже роднина. Тя ще учи в нашия клас.

— Момчета! — възкликна Борис. — Чухте ли? Алиса ще ни бъде гостенка!

Фима Корольов си прибра калинките в кибритената кутийка, изправи се, позна Алиса и каза най-спокойно:

— Привет, Алиса. Без теб ми беше много скучно.

— Здравей, Фима — отговори Алиса.

— Вие се познавате? — ококори се Юлия.

Другите също се учудиха.

— Аз донякъде съм й спасител — обяви Фима.

Алиса се намръщи, за да го накара да млъкне, но Фима не разбра знака.

— Помогнах ѝ да избяга по пижама от лудницата. През оградата. Гонеха ни осем санитарии с усмирителна риза и един професор.

— Ех, ти! — каза Алиса и му обърна гръб.

— Лапацало! — награди го Юлка.

— Не се шегувам — възмути се Фима. — Коля Сулима може да потвърди. Имаше и едни англичани... А, ето го и Сулима. Коля, познаваш ли Алиса?

Сулима стоеше до вратата.

— Привет! — Той дойде до чина си, остави си чантата, след това каза: — Здравей, Юлка. Здравей, Алиса. Аз още онзи ден си помислих, че отиваш при Грибкова.

— Сулима — намеси се Фима Корольов, — потвърди, че Алиса е избягала от лудницата!

— Нямам такова намерение — отговори Сулима.

— Благодаря ти — каза Алиса.

— Няма за какво. Защо трябва да ми се благодари, когато казвам, каквото смятам за необходимо. Добре, че ще учиш в нашия клас.

Фима така се разстрои от предателството на приятеля си, че червените му бузи станаха малинови. Благородната Катя Михайлова му заяви:

— Ти си подъл човек, Ефим, отдавна съм го забелязала.

Юлка се наведе към Алиса и ѝ пошепна:

— Значи ти си се запознала вече с единия Коля?

— Аз и не предполагам — отговори Алиса.

Тя седна на свободното място до Катя Михайлова.

— Сигурно няма да те изпитват — каза Катя. — Ти и учебник нямаш.

Децата разглеждаха Алиса. Винаги е интересно, когато в класа се появи нов човек, а пък и това странно заявление на Фима Корольов, дърдорко и фантазьор, но не чак дотам, че току-тъй да каже за новата ученичка, че е избягала от лудницата.

Удари звънецът и веднага влезе Ала Сергеевна, англичанката, която им беше и класен ръководител. Тя остави дневника на масата и каза:

— От днес в нашия клас ще учи Алиса Селезньова. Къде е тя?

Алиса стана.

— Надявам се, че вие вече сте се запознали?

— Фима Корольов се е запознал с нея оня ден — съобщи Борис Месерер. — При драматични обстоятелства.

— Изясняването на тези проблеми ще оставим за през свободното време, а сега да минем към урока.

За домашно им беше даден един текст за Лондон с много нови думи и Ала Сергеевна веднага вдигна Фима Корольов. Но неговата глава беше заета със съвсем други неща, той започна да чете, на второто изречение заседна, клюмна и започна да си върти главата, надявайки се на подсказвачите. Но нямаше кой да стори това. Мила Руткевич по принцип не подсказваше. Юлка му се сърдеше, а другите, които биха могли, още не бяха в час — гледаха през прозореца, където летяха скорци, отваряха си учебниците, зяпаха Алиса, мислеха си за свои неща...

— Е, какво, Корольов? — попита Ала Сергеевна с ангелско гласче. — Географията на Лондон слабо ли ви е позната?

Говореше, разбира се, на английски и Корольов, който прикова цялото си внимание, за да чуе някой да му подсказе, нищо не разбра и отговори „да“. Изобщо смяташе, че с учителите е най-добре веднага да се съгласяваш.

— Кой ще помогне на Корольов? — попита Ала Сергеевна.

Мила Руткевич, естествено, вдигна ръка, защото винаги и всичко знаеше. Тя беше от отличниците, за които казват, че от първи клас се стремят да получат златен медал. На учителите дори им беше неудобно да ѝ пишат четворки. Изпитваха я най-малко — какво да я изпитват, след като тя и без друго си знае. Понякога учителите пазеха Мила за „десерт“ — например ще се случи трудна задача или формула, никой не знае, тогава казваш „Руткевич“ — и Руткевич веднага скача. Но ако Руткевич не отговори, тогава е по-добре никого да не изпитват. Ето и сега — Руткевич вдигна ръка, но Ала не я вдигна, а попита:

— Друг кой ще каже?

През това време Алиса седеше и четеше текста без речник, сякаш за собствено удоволствие, макар, знае се, че никой не чете за собствено удоволствие текстове от учебника.

— Садовски — каза Ала, — днес си нещо замислен. Ще ни разкажеш ли за Лондон?

— Не — отговори със ставането си високо червенокосо момче с бяло луничаво лице.

То не беше нито дебело, нито пък слабо, по-точно беше пухкаво. Сините му очи бяха обкръжени с червени гъсти мигли. И говореше

сериозно и бавно — сякаш разказваше нещо тайно, даже и когато го изпитваха.

— Не — повтори той печално. — Не мога да отговоря. Абсолютно невъзможно.

— Постарай се да се изразиш на английски — помоли го Ала, която отдавна знаеше всички номера на Садовски.

— Този ли е? — попита Юлка, която седеше зад Катя Михайлова.

Алиса, без да се обръща, отрицателно поклати глава. Такъв червенокос едва ли бе необходимо да бъде търсен. Ако той именно се е вмъкнал в бъдещето, и пиратите, и Алиса веднага щяха да го намерят.

— Не мога на английски — каза още по-печално Садовски. — Не съм се наспал.

— Защо?

— Прекарах нощта в милицията — отговори Садовски, — Бях арестуван, и то не без причина.

— Какво извърши?

— Както винаги — отговори Садовски, — грижех се за хората. А те не ме разбраха.

— По-конкретно — каза Ала. И се намръщи.

— Съжалих тези, които се разхождат по двойки в гората в Соколники. Няма на какво да седнат. Всички пейки се намират на нашия булевард.

— Много похвално — каза Ала. — Сядай.

— Сега, само да го доразкажа, защото ще ме разберете неправилно. Както и в милицията. Реших да посветя нощта на грижата за хората. Носех пейки от булевард „Гогол“ в близките гори. Успях да пренеса деветдесет и три пейки. И когато аз, за да си свърша по-бързо работата, взех наведнъж две пейки, ме спря един милиционер на Смоленския площад и ме заведе в милицията. В остатъка от нощта пренасях пейките обратно. Това е много трудно. Всяка тежи около сто и двадесет килограма.

Ала покорно го изслуша и каза:

— Виж какво, Садовски. Ако ми разкажеш, макар и накратко, на английски тази трогателна история, ти си спасен. Ако не — получаващ двойка. Помисли си.

Садовски мисли цяла минута. След това въздъхна и седна.

— Отказваш ли се? — попита Ала, докато търсеше в дневника името му.

— Забравих как е на английски пейка... И още няколко думи.

Хората, които не познаваха Коля Садовски, щяха да си помислят, че е лъжец. Нищо подобно. Просто Садовски имаше странно въображение. То го пренасяше фантастично далеч и той сам не знаеше кое е истина и кое лъжа. Въображението често го поставяше в глупаво положение, а понякога му причиняваше неприятности. И се учеше криво-ляво, макар че можеше да бъде добър ученик. Понякога ми се струваше, че си е написал за цяла седмица напред домашните, макар че нито веднъж такова нещо не му се беше случвало.

Не, помисли си Алиса, той не може да е бил в бъдещето. И не толкова защото беше червенокос. Той сигурно би решил, че само е сънувал бъдещето и би разказал на всички за него.

Следващата жертва на Ала Сергеевна бе Катя Михайлова. Катя бе добра ученичка, но този път мислите ѝ бяха наети с купата Дейвис по тенис и тя отговаряше вяло, горе-долу, а когато Ала я прекъсна и попита какво представлява лондонският Тауър, Катя каза:

— Тауър е кула.

— Каква кула? — попита Ала.

Катя вдигна рамене.

— Не е ли все едно каква кула е!

— Кой ще добави? — попита Ала.

— Тауър е замък — обади се Алиса, без да става от мястото си.

Тя го каза на английски и всички се учудиха, защото никой не очакваше, че новата ученичка ще вземе участие в урока.

— Стани, когато отговаряш — каза Ала.

— Какво? — не разбра Алиса.

— Нима във вашето училище не стават, когато отговарят на въпросите на учителя? — попита Ала.

— Не — отговори Алиса, — не стават.

Класът се засмя, но Ала се престори, че това не я засяга, и каза:

— Въпреки това стани.

Алиса стана и заразказва на английски за замъка Тауер, в който по-рано са живели английски крале, и за река Темза, която тече покрай този замък.

— Ах — пошепна Юлка на съседката си Катя Михайлова, — тя говори английски по-добре от Ала!

— Много добре — похвали я Ала, когато Алиса спря. — Селезньова може да ви бъде за пример. Ти, Алиса, учила ли си английски език извън училище?

— Да — отговори Алиса. — Езиците изучавах, преди да тръгна на училище.

— Знаеш ли други езици?

— Не съм много способна — отвърна Алиса. Знам само осем езика.

— Кои? — попита Ала.

В стаята настъпи мъртва тишина. Смисълът на разговора беше ясен на всички, дори и на най-слабите ученици.

— Немски, фински, чешки, френски, хинди, китайски... японски... и още един.

— Охо-о! — възкликна Фима Корольов. — Кажете ни нещо по японски.

Всички зашумяха, започнаха да молят Алиса... само Мила Руткевич беше недоволна, защото в този момент тя престана да бъде първата ученичка в класа, а това не е приятно.

— Седни, Селезньова — каза Ала, като че ли нищо не се беше случило.

— Изпитайте я, излитайте! — каза Коля Садовски.

— Садовски, днес вече те чухме — отговори Ала, — Дай възможност и на други да се изкажат.

Тя вдигна Мила Руткевич, а Алиса получи две бележки.

Първата беше от Боря Месерер.

В нея пишеше: „Вие били ли сте в Англия, мадам?!“

Втората беше от Лариса Троеполска, на която езиците не ѝ се удаваха, но затова пък имаше големи сини очи. Учителите и родителите ѝ се утешаваха, че с такива красиви очи Лариса и без образование няма да пропадне.

„Алиса — пишеше в бележката, — много бих искала да се запозная с вас и да дружим. Бихме могли да учим заедно по много предмети. Отговорете ми в междучасието. Лариса.“

В междучасието Боря Месерер пръв дойде при Алиса и се представи:

— За Лондон аз ти писах.

Боря Месерер беше нисък, къдрав, стремителен. Искаше да стане художник и правеше карикатури, но те много-много не приличаха на оригиналите.

— Е, и какво? — попита Алиса. Тя нямаше време.

— Ходила ли си в Лондон, или не?

— Разбира се, че съм ходила.

— Така си и мислех — каза Боря. — Вземи моята рисунка.

На карикатурата беше изобразена Алиса с крилца, над кули. Хич не си приличаше.

— Ти в Лондон — поясни Боря.

— Благодаря — отговори Алиса. Приблужи се Лариса, премигна с дългите си по половин метър мигли и каза:

— Имате ли нещо против да дружите с мен?

Но Лариса беше изместена от Фима Корольов.

— Алиса — каза той с правата на стар приятел, — ти след училище какво ще правиш? Ние мислим да ходим на кино...

— Не ми се ще да ходя с теб на кино.

— Слушай, не се сърди, аз се пошегувах.

В това време Алиса видя Юлка.

— Къде се дяна? — попита тя.

— Не съм доволна от теб — каза Юлка, като я отвеждаше настрана.

— Защо?

— Ти се издаваш. Защо се изфука с езиците. Сега цялото училище ще говори.

— Не, Юлка, не съм съгласна — отговори Алиса. — Смятам, че ако човек може да не лъже, по-добре е да не лъже. Аз така се оплетох в лъжи, че преизпълних нормата си за три години.

— Както искаш. Е, какво ще кажеш?

— Сега за сега познавам само Сулима и Садовски.

— И какво ти е мнението?

— Не мисля, че е Сулима — каза Алиса. — Той е много скромен и едва ли би гонил пирати.

— И аз смятам, че не е той — каза Юлка. — Но Садовски е един тип. Може да забърка какво ли не.

— Но той е червенокос. Покажи ми Наумов.

— Добре, ето го, идва. Да го повикам ли?

— Повикай го. Все едно, той вече ме видя.

— Наумов! — повика го Юлия. — Ела тук.

Наумов беше най-обикновено момче, леко чипоносо, средно на ръст, слабо, но доста силно. Алиса го погледна в упор.

— Какво искате? — попита той.

— Искам да те запозная с моята приятелка. Не си ли я срещал по-рано?

Коля Наумов повдигна рамене:

— Къде да я срещна? Имате ли още въпроси?

— Не — отговори Юлка.

— Тогава аз имам въпрос — отговори той. — Катя Михайлова каза, че днес има волейбол. Да не забравите, ясно ли е?

Когато той отмина, Юлка попита:

— Е, той ли е? Как мислиш?

— Може и да е той — отговори Алиса. — Но нали виждаш, не си признава, че ме познава.

— Другото междучасие — каза Юлия — ще попиташ останалите. Защо да губим време?

Алиса така направи.

Между втория и третия час тя се доближи до Коля Сулима и го попита:

— Коля, не сме ли се срещали някъде? Лицето ти ми е познато.

Коля си сложи пръста на страницата на учебника по шахматни дебюти, погледна внимателно Алиса и отговори:

— Ти бъркаш. Ние с теб се срещнахме за пръв път онзи ден. Имам добра зрителна памет.

А с Коля Садовски беседата излезе много странна. Веднага след третия час той сам дойде при Юлия и Алиса и като я гледаше разсеяно между очите, каза:

— Знаеш ли какво мисля?

— Какво?

— Мисля, че си дошла при нас от бъдещето. Имаш машина на времето, направена от велосипед.

Юлка ахна. И побърза да каже:

— Алиса няма велосипед.

— Имам предвид на три колелета — каза Садовски. — Нали ми даде онзи ден да го покарам.

— Къде? — попита Юлка.

Тя беше нащрек. Макар че Садовски бе фантазьор номер едно, неговата измислица беше близка до истината.

— Как къде? — Коля погледна Юлка, като че ли не я познаваше, и обясни: — На Курилските острови.

Къде другаде? Е добре, имам работа. Могат да ме изпитат следващия час, а не знам кой ни е урокът.

Садовски си тръгна, а Юлка се хвана за ръкава на Алиса.

— Какво да правим? — прошепна тя.

— Нищо няма да правим. Другия път ще каже, че съм долетяла от Луната — каза Алиса. — Сега вече нищо не разбирам.

Удари звънецът, трябваше да влизат в час по география. Приблужи се Катя и напомни на Юлка:

— Грибкова, не забравяй, че днес играем със седми „А“.

— Днес още не мога — отговори Юлка. — Ще ми се отвори шевът.

— Е, ела да викаш. Просто не зная какво да правим!

— Все едно, ще загубим — каза Юлка. — Особено женският отбор.

ГЛАВА X

РЕЗЕРВНИЯТ СЪСТЕЗАТЕЛ

Играеха във физкултурния салон, защото на двора беше още студено.

— Когато класът нахълта в салона, още не беше свършила срещата между шести „А“ и седми „Б“. Физкултурникът Едуард заповяда да не се шуми. Той веднага забеляза Алиса.

— Кое е това момиче? — попита той. — От варягите ли е?

— Защо да е от варягите? — учуди се Юлка. — Това е моя братовчедка. Сега учи в нашия клас.

— Вземам си думите обратно. Височината ти е подходяща. Как се казваш?

— Селезньова.

— Ще спортуваш ли?

— Да — отговори Алиса.

— А какво предпочиташ?

— Аз съм мехуристка — рече Алиса и спря: издаде се.

— Какви са тези шегите? — попита Едуард строго.

Той беше доверчив и наивен човек, лесно можеше да бъде излъган, но знаеше това и към разиграванията, шегите и измислиците се отнасяше подозрително. Затова още по-лесно го будалкаха. Беше борец тежка категория, но като изостави спорта, надебеля, косата му окапа и изобщо не приличаше на спортист. Макар всички да знаеха, че е много силен.

— Сбърках — каза Алиса. — Извинявайте. Искях да кажа парашутистка.

— Ясно, обичаш да се шегуваш — рече Едуард и веднага престана да се интересува от Алиса. По-добре да не се занимава с нея.

Но Фима Корольов, който вече се беше съблякъл, за да играе, подслуша разговора.

— Лъжеш ли за парашута? — попита той.

— Не лъжа.

— Нима разрешават на такива малки?

— У нас разрешават.

— Какво е това — у нас, та у нас? Къде у вас, на Луната?

— И на Луната също — отговори Алиса.

Приблужи се Коля Наумов, той беше капитан на момчетата.

— Ще бъде трудно — каза той на Юлка.

— Защо? — попита Алиса.

— Я виж онзи. — Той посочи едно момче от седми „А“, високо два метра.

— Не е човек, а абсолютна акселерация — каза Юлка.

Алиса погледна Коля Наумов в упор и го попита:

— Как мислиш, в бъдещето всички ли ще бъдат такива високи?

— Какво знаеш ти за бъдещето? — удиви се Наумов. — Може би хората отново ще започнат да се смаяват.

— А ти самият би ли искал да видиш това?

— Аз и тук си имам работа до гуша — отговори Наумов.

Едуард извади свирка, много малка в сравнение с лапата му, която обаче свиреше пронизително.

— Разгрявка! Първи играят момичетата.

— Жалко, че не мога — каза Юлка.

— Това не е за последен път.

Отначало подаваше Катя Михайлова. Подаде добре, но отгатык изобщо не можаха да поемат топката. При второто подаване я поеа и когато топката долетя обратно, Лариса Троеполска благополучно я пропусна между пръстите си и учудено си погледна ръцете, като че ли не можеше да повярва на такова предателство.

По-нататык играта не вървеше в полза на шести „Б“. Всъщност умееа да играят само Катя и Лена Домбазова, а Лариса само им пречеше. Първият гейм изгубиха с 5:15. Седмокласниците се смееа на глас и се подиграваха, момчетата от шести „Б“ се зъбеа, но не много — всичко е ясно. В почивката Катя вдигна скандал на Лариса.

— По-добре изобщо да те нямаше! Хем не играеш, хем и на другите пречиш. Аз щях да посрещна последната топка. Викам ти — оттегли се, а ти?

— Какво аз? Аз се отместих — каза Лариса. Очите й се напълниха с едри сълзи.

Даже на Едуард му дожаля за нея и каза:

— Тук няма майстори, разликата между Лариса и теб, Михайлова, не е принципиална.

Но Лариса реши, че точно сега е моментът смъртно да се обиди.

— Моля — отвърна тя, — аз няма да преча. Играйте си, колкото си искате.

— Момичета, прекратете! — намеси се Коля Наумов. — И без друго не можете да играете пет души.

— Скоро ли ще свършите? — попита капитанът на седми „А“.

А онзи, дългият, жертвата на акселерацията, при когото беше идвал треньор на истински волейболен тим, добави:

— Срещата завърши след първи рунд при пълно надмощие.

— Не — отсече Лариса, — аз категорично се отказвам. Боли ме кракът.

— Категорично се отказваш — взмути се Катя Михайлова, — а класът да губи?

— Тогава или аз, или ти.

Седмокласниците се смееха, едва не лягаха на пода от смях.

— Ще играем без нея — заяви Катя. — Нищо страшно. После ще си поговорим.

— Петима не може — каза Едуард. — Ще отстраня отбора от състезанията.

Юлка погледна към Алиса и тихо я попита:

— Нали видя как се играе? Ще се включиш ли?

Алиса стана.

— Добре — каза тя. — Само че нямам екип.

— Сега ще оправим всичко — зарадва се Катя Михайлова. — Едуард Петрович, имаме резерва. Сега ще се облече, може ли?

— Няма да ви чакаме! — извика една седмокласничка.

— Ей сега. — Алиса и Катя изтичаха към съблекалнята.

Когато Алиса излезе на площадката, всички обърнаха внимание, че е стройна и има тен.

— Къде успя да почернееш така? — извика Садовски — Да не си била на Венера?

— Бягайте, противници! — разписка се седмокласникът — жертвата на акселерацията. — Предавайте се, докато не е късно! Световният шампион е на площадката!

— Аз ще подавам — каза Катя, която все още не се доверяваше на Алиса. — А ти стой по-близо до мрежата. И се старай да играеш едновременно с двете ръце.

— Добре — кимна Алиса.

— Започвайте! — изкомандува Едуард.

Подаваха седмокласниците. Топката пое Катя, но ѝ я подадоха силно и затова я отби да тече, извън площадката. Един на нула.

Втория път Катя пое правилно топката и тя като свещ се издигна над площадката, Лена Домбазова искаше да я прехвърли през мрежата, но Алиса изведнъж извика:

— Подай ми!

Лена внимателно подложи ръце и топката отново излетя нагоре. Алиса подскочи толкова високо, сякаш имаше пружини в гуменките си, вдигна ръка, пръстите леко докоснаха топката и тя като гюле се заби под остър ъгъл в полето на седмокласничките и рикошира към най-далечния ъгъл.

— Браво! — викна Катя. — Продължавай така, Алиса! Нейните започнаха да ръкопляскат, макар да мислеха, че е било случайност.

Сега подаваше Лена — горе-долу добре. Топката излетя нависоко, лесно беше да се поеме я седмокласничките я отбиха. Но този път Алиса не изчака някой да ѝ подаде топката, а подскочи до мрежата, удари топката и тя почти отвесно се удари в земята.

— Не е честно! — завикаха седмокласниците. — Тя влезе в нашето поле!

— Спокойствие! — надвика всички Едуард. — Аз по-добре виждам. Брой се топка.

Когато Алиса по този начин заби още пет топки и стаил ясно, че седмокласничките не могат да се справят с нея, те поискаха от съдията таймаут и заявиха:

— Тя не е от техния клас. Не сме я виждали досега.

— Искате ли да донеса дневника? — попита Катя Михайлова.

— Наша е! Наша! Наша! — викаха момчетата. — Се-лез-ньо-ва! Браво!

Наложи се да продължат играта, а когато шестокласничките спечелиха и този гейм и третия, решаващия, онзи, дългият, каза на своите, но така, че да го чуят всички:

— Тя е преоблечено момче. Абсолютно вярно. Виждал съм я, живее на Арбат.

А момчетата от шести „Б“ наобиколиха Алиса, искаха да я подхвърлят във въздуха, но тя каза:

— Недейте, съвсем мокра съм, отдавна не съм играла.

— В спортна школа ли се занимаваш? — попита я Фима. — Или у вас всички играят така?

— Повечето — отговори Алиса.

— Блъскам си главата — каза Фима Корольов. — Какъв е този град...

Алиса нищо не отговори, а тръгна с момчетата да се къпе.

Когато се върнаха, момчетата вече губеха.

— Едуард Петрович — каза Коля Наумов, когато резултатът беше дванадесет на пет в полза на седмокласниците, — може ли един и същи играч да участва в два отбора?

Седмокласниците се разсвиркаха, задюдюкаха в израз на пълно презрение, а Едуард Петрович отговори:

— Мъж, засрами се!

— Каква връзка има тук мъжът? — попита Фима Корольов, който по потник и гащета изглеждаше още по-кръгъл и доматест, отколкото в костюм. — В нашия клас има равноправие.

Но Едуард не разреши на Алиса отново да излезе на площадката и момчетата загубиха. Изобщо срещата завърши наравно, но тъй като момчетата спечелиха с 2:1, а момчетата с 0:2, на финала въпреки всичко излязоха седмокласниците.

На тръгване, докато чакаха момчетата, Катя попита:

— Защо ти, Селезньова, не си призна по-рано? Щеше да влезеш в играта от самото начало вместо онова свинче и всичко щеше да се реши другояче.

— Коя е свинче? — попита Лариса с ангелско гласче. — Може би ще уточниш?

— Нямам намерение да уточнявам — отвърна Катя. — Каквото казах, казах.

Катя е пряк човек и по-добре е да не спориш с нея. Лариса нямаше намерение, но си помисли, че тази фукла Алиса нещо не ѝ харесва.

Едуард Петрович попита:

— А ти с лека атлетика занимавала ли си се?

— Специално — не — отговори Лариса. — Просто в училище заедно с момчетата.

— Ясно — рече Едуард. — Утре след часовете те чакам на стадиона. Нашето училище ще участвува в районни състезания. Кали няма да ме изложиш?

— Няма — отговори Катя вместо Алиса.

Алиса и Юлка се връщаха от училище и не бързаха, Юлка си спомни епизодите по време на волейбола. Тя вече не се сърдете на Алиса, че прекалено много демонстрира бъдещите си способности: смяташе, че постъпи правилно, като помогна на класа си да спечели срещу гордите седмокласници.

— Вече предпочитам по-дълго да търсиш своя Коля — каза Юлка. — Ти за нашия клас си откритие. Да не бързаме, а? Още повече, че те няма да си признаят.

— Не говори глупости! Не си играем на кукли.

— Какво ще правим тогава, Шерлок Холмс?

Почти бяха стигнали до вкъщи. Изведнъж Алиса сграбчи Юлка за ръката и пошепна:

— По-бързо!

Тя я замъкна във входа и се залепи до стената.

— Какво има?

— Не се показвай!

По тротоара шляпаха тежки стъпки. През стъклото на вратата те видяха Веселчак У. Дебелият бързаше, оглеждаше се, почти тичаше.

— Той ни видя — прошепна Алиса. — Но сега ни загуби.

Крачките заглъхнаха пред входа.

— По-бързо насам! — извика Юлка. — Този вход има изход към двора.

Те изскочиха на двора, прекосиха го, излязоха на друга уличка, и чак когато съвсем объркаха пирата, се спряха да си поемат дъх.

— Е, какво ще кажеш? — попита Алиса.

— Подозираш, че са ни проследили от училището?

— Надявам се, че не са. Но ако не днес, утре ще ни проследят. Забравяш, че имаме работа е възрастни бандити.

— Да — въздъхна Юлка, — забравям. Досега не ми се беше случвало да се сблъскам с нещо подобно.

— Бих отишла при този проклет Коля — каза Алиса — и бих му обяснила: По-добре върни ми телефона, че ако те докопат пиратите... но той все едно няма да ми повярва.

— Разбира се, че няма да повярва — съгласи се Юлка, — Ами ако изведнъж повярва?

ГЛАВА XI

ТОВА Е БАНДИТ ОТ БЪДЕЩЕТО

Боря Месерер щеше да се лепне за Коля и Фима Корольов, но Коля му каза, че отиват да учат. Самата мисъл да учи уроците си доброволно беше противна на Борис. И той веднага изчезна.

— Да поседим на булеварда — предложи Коля.

— Искаш да поговорим? — попита Фима.

— Да.

Седнаха на една пейка. Коля се огледа да не би да ги подслушват.

— Какво се вълнуваш?

— Ако знаеше само... — И Коля замълча.

Фима не можеше да мълчи дълго. Освен това главата му беше заета със събитията от последния ден.

— Как ти се струва Алиса? Истински другар, а? — попита той.

— Именно — рече Коля.

— Какво?

— Тя мене търси — поясни Коля.

— Какво?

— Мене търси.

— Защо да те търси, когато целият си наяве.

— Изпаднах в такова положение, което на ни кого не може да се разкаже.

— Ама казвай какво си забъркал.

— Ужасна история.

— Още малко и ще заплачеш — каза Фима. — Мъчно ми е да те гледам. Каква връзка има Алиса? Тя едва онзи ден дойде при нас.

— Не, тя дойде по-рано. Отначало лежа в болницата заедно с Грибкова и всички изигра. Повярвах я, че е най-обикновено момиче.

— А тя необикновено ли е?

— Ти днес не беше ли на училище? Не чу ли как неспирно говореше за Лондон, не обърна ли внимание, че знае японски език?

— Е, за японския послъга.

— Аз й вярвам.

— Значи ѝ кървят езиците — отсече Фима. — Но това още нищо не значи.

— А на волейбола беше ли? Някога виждал ли си момичета така да играят волейбол?

— В истинските отбори играят и по-добре.

— В истинските да, но тя е в училищен. Дошла е специално, за да ме намери.

— Тогава защо не те е намерила досега?

— Защото не знае, че аз съм този, когото търси. Отблизо не ме е виждала.

— Защо си ѝ притрябвал?

— Защото не е наша!

— Как не е наша? Тя говори по руски, както ние с теб.

— Че какво? Аз нямах предвид това...

— Стой! — Фима чак се качи на пейката. — От Друга планета ли е? Как не се сетих от самото начало! Разбира се, тя е разузнавач от друга планета. Нарочно са я преоблекли като момиче и са я записали в обикновено училище. Ще узнае всички наши тайни и ще започнат нахлуване на Земята.

— Престани с твоите фантазии! Не е никакъв пришелец, а най-обикновено момиче.

— Тогава защо ги приказваш врели-некипели?

— Защото е от бъдещето.

— Откъде?

— От бъдещето. Тя живее сто години напред!

— Честна дума?

— Защо ще те лъжа? Видях я там със собствените си очи.

— Къде?

— В бъдещето, къде другаде?

— Ти ще ме побъркаш! — каза Фима Корольов. Той дори се изпоти от вълнение, макар че хич не беше топло. — А ти как попадна в бъдещето?

— Има някои неща, които не мога да ти разкажа. Но това не значи, че ти нямам доверие. Просто толкова работи извърших, без да искам, че е опасно да те забърквам.

— За мен не е опасно — отрязва Фима Корольов. — Все някак си ще се оправя. Ти се погрижи за себе си.

— Грижа се. Ще ме изслушаш ли?

— Разбира се. Слушам те.

— Значи, озовах се в бъдещето... Стой!

— Какво има?

Ребром-ребром, Коля бързо се свлече от пейката и се скри зад нея. Фима се наведе назад през облегалката и попита:

— Ти съвсем ли си откачил?

— Не ме гледай! Стой си, все едно, че си сам. Загубен съм.

Тонът беше такъв, че Фима разбра — не е време за шеги. Той извади от чантата си книга, разтвори я и без да си обръща главата, като се стараеше да не си мърда устните, попита:

— Кой?

В отговор иззад пейката се чу шепот:

— Виждаш ли дебелия, дето върви по алеята?

По алеята бавно вървеше човек, дебел колкото трима, с тъмни очила и шлифер, дълъг почти до земята. Въпреки дебелината той вървеше бързо и през цялото време се озърташе, сякаш търсеше някого. Когато се изравни с Фима, дебелият внимателно го огледа, но не забеляза нищо.

Но когато дебелият вече беше отминал, едва не се провали всичко. Коля изведнъж кихна така силно, че Фима от изненада подскочи.

Шишкото се спря и се обърна.

Фима започна да си бърше носа с длан, като се преструваше, че уж той е кихнал.

— Извинявайте — каза той на дебелака.

Дебелият въздъхна и продължи по-нататък.

Най-после Коля се реши да се измъкне изпод пейката.

— Едва не ни пипнаха — рече той.

— На мен трябва да благодариш. Ти кихна, пък аз симулирах хрема. Кой е този човек?

— Да се махаме. Тук може да бъде и вторият. А него не помня, той е малък, незабележим.

Прескочиха парапета на булеварда и се вмъкнаха във входа на някаква къща.

— Кажы коя са! Или това също е тайна?

— Не, не е гайда. Но с мен е свършено. Мислех, че само Алиса ме преследва, а се оказа, че и те.

— Какви са те?

— Как какви? Бандити от бъдещето. Може изобщо да са от друга планета.

— Правилно — съгласи се Фима. — Аз забелязах нещо неземно в походката му.

— Нищо не си забелязал. Ако не ти бях казал, за нищо на света нямаше да се досетиш.

— Къде ще тичаме? — попита Фима. — Много ли такива още те преследват?

— Не знам. Може би още някой. Но другите не съм ги виждал.

— И с какво не им харесваш? С физиономията си?

— Мълчи!

— Знам — каза Фима. — Откраднал си секрета на вечната младост от бъдещето. И те искат...

Коля внимателно надникна през пролуката на вратата.

— Като че ли е чисто.

— И после какво?

— Ще отидем у нас. Ще ти покажа нещо. Иначе няма да ми повярваш.

— Защо да не ти вярвам? — попита Фима. — Непременно ще ти повярвам. И че вчера насън си летял до Марс, и че баба ти живее на Хавайските острови — всичко ще ти повярвам.

Коля не искаше да спори с него. През един заден двор излязоха на „Сивцев Вражек“, през цялото време обаче Коля се оглеждаше.

Фима го гледаше иронично. Какво друго му оставаше? От една страна — интересно е да повярваш, но от друга — опитай се да го направиш, когато ти казват, че са били в бъдещето, карали са машината на времето, а сега бягат от тамошните хора. И на всичко отгоре и момичето от техния клас било преоблечен човек от бъдещето.

Качиха се на втория етаж. Коля отключи вратата.

— Няма никой. Моите са на работа. Ела с мен.

— Отначало виж какво има в хладилника — каза Фима. — Страшно съм гладен. Нали исках да си ходя в къщи, а там обядът вече е готов.

— Не, ти не си романтик — рече Коля, но отиде в кухнята.

На масата имаше бележка от майка му с всички указания — какво да стопли и какво да свари.

— Когато съм гладен, не съм никакъв романтик. И изобщо гладни романтици според мен няма.

— Не познаваш живота — каза Коля. — Романтиците по правило са гладни. А ти можеш цял бик да изядеш... Ще ядеш ли супата студена?

— По-добре да започнем от кюфтетата. А ти разправяй.

ГЛАВА XII

РАЗКАЗЪТ И ВЕЩЕСТВЕНИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА

Докато Коля разказваше за пътешествието си в бъдещето, Фима незабелязано изяде всичките кюфтета — и тези, които бяха за Коля, и другите, които бяха за майка му и баща му. Но Коля не забеляза опустошението, извършено от приятеля му, защото беше дотолкова погълнат от спомените си, че Фима би могъл да изяде и хладилника заедно с продуктите.

Човек винаги иска да сподели тайната си. И колкото тайната е по-необикновена и заветна, толкова повече му се иска да я разкаже. Човек отлично разбира, че трябва да мълчи — спасението му е в мълчанието, но той носи тайната си като бомба със закъснител, докато не избухне. Ако Алиса не беше дошла в училище, Коля може би щеше да се сдържи. Но отначало се появи Алиса, след това дебелият бандит — прекалено много за един човек. Тук без довереник няма да минеш.

Фима слушаше като омагьосан. Именно от вълнение изяде кюфтетата. Ядеше и не забелязваше какво прави. Понякога само извикваше:

„Е!“ или: „Ти какво?“ или „Глупак!“

— И тогава изскочих от апартамента му — завърши Коля разказа си. — Дотичах в къщи, скрих всичко и си мислех — размина ми се. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти — отговори Фима, като отхапа наведнъж половината хляб. Червените му бузи лъщяха като лакирани. — Такова нещо ти не можеш да измислиш. Даже аз не бих могъл да измисля.

— Ако издадени тази тайна...

— Не съм и имал намерение. Освен това такива наивни като мен няма да намериш.

— Какво ще кажеш?

— Какво да кажа? Защо веднага или на следващия ден не си върнал този апарат обратно? Да беше влязъл в машината, да слезеш там и да го оставиш на масичката с бележка: „Извинявайте за безпокойството“. И дим да те няма.

— Не можах. Ключа го взе майка ми. Оказа се, че е звъняла в болницата и е питала как е съседът ни, а той я помолил да не дава ключа на никого освен на приятеля му, дори и на мен. Сигурно си е спомнил, че машината на времето е отворена. И ето мама скри ключа някъде. Сигурно го носи със себе си на работа.

— Да беше опитал нощем.

— Опитвах. Нищо не излезе.

Те млъкнаха. Изведнъж Фима попита:

— Къде е този апарат?

— Не само апарата мога да ти покажа. И други доказателства имам.

— Защо мълчиш? Показвай ги.

Коля извади от чекмеджето на масата кутия от цигари. В нея бяха трофеите, донесени от бъдещето.

— Отначало това. — Той извади златната звездичка. — Знаеш ли какво е то?

— Звездичка.

— Личен подарък от космонавта за далечно плаване капитан Полосков. Всяка звездичка на гърдите му означава броя на звездните експедиции. Ясно ли е?

— Ясно.

— Сега това. Изсъхнало е, но все пак може да се познае какво е.

— Кора от банан.

— Ти си гений, Фима. Правилно, това е кора от банан. Но не от нашия век. Тя е от станцията на младите биолози на булевард „Гогол“.

— Какво, под открито небе ли растат?

— Ще растат. И маймуни ще скачат.

— А банана си изял?

— На другия ден трябваше да го изям, за да не изгние.

— Впрочем, ако аз бях отишъл в бъдещето, щях да почерпя приятеля си поне с банан.

— Страхувах се да не издам тайната, а не от лакомия.

— Винаги е така — не се съгласи. Фима. — Когато приятелят не е нужен, забравят го. А трябва ли да спасява — къде си, приятелю? Ела ми на помощ!

— Добре де. Да ти показвам ли друго?

— Показвай.

— Дръж. Позна ли какво е?

— Геврек. Съвсем сух.

— Това е растителен геврек, бързозреещ. Аркаша го е отгледал.

— Мога ли да си отхапя?

— Чакай малко. Ти вече изяде един хляб. А това какво е, как мислиш?

— Камък.

— Просто камък?

— Откъде да знам? Ще кажа, че е просто камък, а ти ще ми отговориш, че е марсиански елмаз.

— Почти позна. Великата певица Милена Митина, впрочем моя землячка от Конотоп, го донесе от турнето си из Галактиката и ми го подари.

— Чакай, Коля, ти от Конотоп ли си?

— Не, тя е от Конотоп.

— Защо тогава ти е землячка?

— Защото там, в бъдещето, аз бях от Конотоп.

— Вярвах ли ти?

— Не винаги.

— Е добре, какво още донесе?

— Малко ли е? Ето изсъхнало листенце от бързорастящото дърво с гевреците...

— Аз, разбира се, ти вярвам, но ти какво ми показва? Златна звездичка от военен пагон, кора от банан, геврек, повехнало листо и камък. Ако някой се усъмни, той като две и две четири ще ти докаже, че не си бил в бъдещето, а всичко си измислил.

— Но нали... — Коля погледна с чужди очи съкровищата си и наистина го обзе съмнение. — Но нали ти ми вярваш...

— Вярвам ти — потвърди Фима. — Ако ми покажеш още нещо.

— Тогава се закълни, че на никого няма да кажеш.

— Ама че романтик! Тача се казва само в детските книжки.

— Добре, обещавай.

— Вече ти обещах.

Коля въздъхна и се завря под бюрото, където имаше сандък с инструменти, остатъци от използван детски конструктор, жици, счупени контакти и други ценни неща. На дъното имаше кутии от

обувки. В нея под пласт от дребни детайли — черна чанта с дълга дръжка.

— Ето виж, но само да не го счупиш.

Фима го погледна, постегли го на око.

— Как работи? — попита той.

— Много просто.

Коля преметна чантата през рамо, откряхна капака, извади оттам тънка жичка със слушалка накрая, сложи я в ухото си и каза:

— Да започнем.

— Откъде знаеш как действа?

— Техните машини са изключително прости, минимум детайли. Видях как Алиса работеше с него, а в къщи малко го изпробвах.

— Е, и за какво мисля сега? — попита Фима, като се стараяше да не мисли за нищо.

— Защо да го настройвам на теб? Мислиш си как да го изпробваш сам.

— По-точно?

— По-точно сега ще разберем.

Коля отвори капака на чантата, вътре, имаше колелце. Той започна бавно да го върти, да го настройва.

— Да... Искаш да ядеш? Но нали излапа всички кюфтета?

— Лъже твоят апарат! За ядене не съм и мислил.

— Значи мозъкът ти е мислил вместо теб.

— И той не е.

— Странно...

— Даже много странно.

— Стой! Къде е котаракът?

Коля се обърна. Фима също. Котаракът седеше в ъгъла на стаята, облизваше се и пулете мрачните си жълти очи.

— Извинявай, Фима — рече Коля. — Грешката е моя. Настроил съм го на вълната на котарака, а той само за едно нещо мисли — да се наплюска, никакви други желания, макар че сутринта излага пълна чиния с риба треска.

— Дай по-добре аз да опитам — предложи Фима. — Щом машината е толкова проста.

— Чакай.

Коля отново завъртя колелцето.

— Ето каза той. — Мога да повтарям мислите ти дума по дума. Чува се по-добре, отколкото по телефона. И недей да броиш наум, няма да ме объркаш. „Тридесет и седем, тридесет и осем... тридесет и девет... Нима наистина четете мислите?“ Повтарям след тебе. „Ако можеше да се използва в час... Руткевич си пише класното, а ти преписваш, без да надничаш в тетрадката й“.

— Коля, стой! — извика Фима. — Стига, вярвам ти, позна. Дай сега на мен!

Коля внимателно прехвърли чантата от своето рамо на Фимкиното. Предаде му слушалката и се отдалечи до прозореца, като че ли това не го засягаше.

— Върти колелцето. Ако чуеш за ядене — значи е котаракът Маркиз. Върти по-нататък, настройката е фина, диапазонът на действие е двадесетина метра, не повече. Сигурно всеки мозък си има вълна...

Фимка повъртя колелцето, замря и дълго слушаше със затворени очи. След това извади слушалката, сложи чантата на масата и заяви:

— Аз все пак мислех, че лъжеш. А ти нито дума...

— Трудно е да се повярва.

Фима седна на дивана, скръсти ръце на корема и каза:

— Май че изядох много кюфтета. Хич не ми се обядва, а баба ми ще започне: „Защо имаме лош апетит? Какво го боли момчето?“ Тя съвсем ме разглези.

— Говори по същество! — възмути се Коля. — Как можеш да мислиш за кюфтета?

— Какво да говоря? Лоша ти е работата. Прав си.

— Защо да е лоша?

— Превключи ма моите мисли, послушай и ще разбереш. Защо да говорим напразно?

— Надявам се, че още не си забравил руския език?

— Какво да ти кажа? Надробил си я една — не е за разправяне.

— Знам.

— И ще трябва сам да си я сърбаш.

— Но нали си ми приятел?

— Да. Иначе нямаше да се вълнувам. Няма да има пощада за тебе.

— Сигурен ли си?

— Съвсем сигурен. Ти си нарушил първата заповед на пътешествениците във времето: разкрил си тайната му.

— Но аз дори не знаех, че ще попадна в бъдещето.

— Съседът ти също ще си изпати.

— Слушай, те не са толкова жестоки. Там дори са се запазили наши съвременници.

— Ама че си хлапак! Какво общо имат с това съвременниците! Мисля, че тайно ще те изпратят там и ще те ликвидират — За да се уравни.

— Канено да се уравни?

— Вредата от тебе. Четох един такъв разказ, американски. Там един попаднал в миналото, настъпил пеперудка — и в Америка избрали не този президент, който трябвало. Всичко е свързано.

— От това се и опасявах — каза Коля.

— Четох и разказ как един човек все измислял фантастични проекти и дошли от контраразузнаването на бъдещето и го очистили.

— Нищо не съм изобретявал.

— Открадвал си.

— Да взема да си призная, а? Вече мислех да отида при Алиса и да ѝ кажа: виновен съм, исках за добро... Та аз не съм откраднал, а го отнех от бандитите.

— Кой ще ти повярва? Фактът е налице: апарата ти си донесъл. И за съжаление за тебе няма милост.

— Но какво да правя, Фимка? Да кажа на нашите?

— Не, ти съвсем си откачил. Те с пълно право моментално ще те заведат на психиатър. Нашето момче се е преуморило от учене и се е шашардисало.

— Да, прав си.

— Единственият изход е да мълчиш. Даже ако те изправят на разстрел — пак ще мълчиш. А апарата по-добре да хвърлим в река Москва.

— Не, такова нещо няма да направя. Искаш ли да ти го дам да го пазиш?

— За да ликвидират мен вместо теб?

Пет-шест минути мълчаха.

— Еврика! — извика Фима. — Има изход.

— Какъв?

— Кога се връща твоят съсед?

— Сигурно след седмица или след десетина дена. Майка ми е ходила на посещение.

— Много добре. Щом се върне — отиваш му на гости и вземаш апарата със себе си.

— И какво? Аз се страхувам да си призная.

— Не си признавай. Кажй, че трябва да вземеш размерите на фрегатата. Докато мериш, внимателно слагаш апарата под масата. И си отиваш. Ясно ли е?

— Той ще го намери и ще си помисли за мен.

Има ли доказателства? Може някой от неговите агенти да го е забравил.

— Ами ако...

— Никакво „ако“! Главното е да не забравиш да изтриеш от него отпечатъците от пръстите си. Нали няма да забравиш?

— Няма.

— Тогава всичко е наред?

— Хубаво би било... Нали на никого няма да кажеш?

— За да се окажа твой съучастник в престъплението на века? Никога! Още ми се живее... И изобщо, отивам си. Не се страхувай, ще се уреди.

— Почакай! Искаш, ли да го изнесем на двора и да послушаме какво мислят хората...

— Нещо не ми се ще, чакат ме за обяд. А надзора могат да те чакат твоите дебелаци и крадци. — Фима си облече якето. — Не се приближавай до вратата, нека не ни виждат заедно...

Но когато вратата вече беше затворена, той неочаквано се върна и шепнешком попита:

— Защо Алиса дойде в нашия клас? Та тя не те е виждала отблизо.

— Аз се подписах на пейката, помниш ли?

— Идиот!

— Идиот съм, но тогава не мислех, че ще стане така...

— В бъдещето винаги трябва да се мисли. Фамилното име написа ли?

— Само името. И класа.

— Имаш късмет, че в класа ни имаме трима Колевци — съобрази Фима. — Ще водим следствието по лъжлива следа. Утре ще ти разкажа подробностите.

И Фима изчезна.

ГЛАВА XIII

НАПОЛЕОН ПО ПОРЪЧКА

За пиратите не е задължително да тичат по океаните и космоса с ками, pistolети, лазерлети. Те се срещат къде ли не. Случва се някое бебе, което едва е дорасло да ходи на ясли, а вече да е пират: бърза да отнеме играчката на друг малчуган. Случва се пиратът да не е нарушил никакви житейски закони, никой да не е ограбил и убил, а в действителност — от едно място откраднал мисъл, на друго осакатил дума, на трето задушил чувство и вредата от него е по-голяма, отколкото от цял параход под пиратски флаг.

Наистина това не се отнася за нашия случай, защото Веселчак У и Плъс бяха най-типични представители на пиратското племе и обединяваха в себе си обикновените и тайните пирати. При възможност ставаха разбойници, убийци и крадци. Притиснеха ли ги, преживяваха от сплетни, интриги, лъжи и клевети.

Разказват, че веднъж ги хванали на мъгливата планета на Ретиспер и решили да ги покажат на местния главен лекар-психиатър. Могат ли да бъдат излекувани? Онзи ги изследвал три месеца, нощем не спял, отслабнал осем килограма и най-накрая поставил диагноза: „Пълна атрофия на съвестта“. Което означава: в тях няма нищо подобно на съвест, те не знаят какво е това срам, разкаяние и съжаление. Не жалили никого, дори себе си.

Запитали главния психиатър от планетата на Ретиспер:

— Какво да ги правим? Как да ги лекуваме? Нали няма неизлечими болести?

И лекарят отговорил:

— На нашата планета вече се справихме с всички болести. Но да се справим с това толкова рядко заболяване е невъзможно. Случаят е безнадежден. Ще мислим, ще търсим пътища, лекарства.

Но докато се водели тези преговори, пиратите обезвредили охраната, едва не убили лекаря-психиатър и избягали. Така че въпросът, как да се лекуват хора с пълна загуба на съвестта, останал открит.

И ето, такива хора случайно се оказаха в Москва.

Беше дори по-добре, че до гуша бяха заети с търсенето на миелефона и нямаха време за други зли шеги и пакости. Макар че междуременно успяха да извършат достатъчно такива.

Можем подробно да разкажем как пиратите, забелязали Алиса, се промъкнаха след нея в нашето време, как на улицата я загубиха, как отново я откриха в болницата, как се опитваха да се вмъкнат в болницата, за да принудят Алиса да издаде Коля.

Можем да разкажем как наблюдаваха болницата, как караха тънкия и почти невидим валапаски смок да подслушва разговорите на лекарите и сестрите, как подготвяха отвличането на Алиса с помощта на лъже-Алик, в който се бе превърнал Плъс. Можем да разкажем още как отново загубиха Алиса и отново я търсеха, все повече и повече затваряйки обръча.

Можем да разкажем и друго — как бяха живели в Москва тази седмица, как намериха изоставена къща, подлежаща на събаряне, как си устройха там леговище. Можем да разкажем как се снабдиха с дрехи, като хипнотизираха касиерката в универсалния магазин, и как крадяха продукти — но струва ли си да губим време заради едни негодници?

Необходимо е само да разкажем как пиратите започнаха работа.

Веднъж си седяха в градинката, уморени от ходене. Веселчак У каза:

— Малко са ни парите.

— Ще ти направя колкото искаш. Ще бъдат като истински.

— Твоите пари са опасни: докато се отдалечиш пет крачки и те изчезват.

— Ще ограбим някого.

— Не — рече Веселчак У, — и това е опасно. Лесно се запомням. Ще ме хванат бързо. Ти ще се превърнеш в когото си искаш и ще избягаш, а мен ще ме хванат.

— Не се безпокой, ще спася и теб — отсече Плъс.

— Как да не ти повярвам! Ако ни хванат натясно, веднага ще ме продадеш.

— Както и ти мен — отговори Плъс. — Виж какво е това?

Към градината идваше голям фургон с надпис „Студия за игрални филми“. Той спря, от него изскочиха млади хора, които

измъкнаха прожектори и задърпаха кабели. Пристигнаха още коли.

Прожекторите въпреки яркия слънчев ден насочиха лъчи към прозорците на старинна къща, която гледаше към градинката. Пристигна автобус, пълен с драгуни и хусари с високи шапки.

Пъргав мъж с грамадни очила закрепя по мегафона:

— Къде е Наполеон? Питам ви, къде е Наполеон?

— Остана в бюфета — отговори горда красавица с рокля до земята. — Сигурно е изпуснал автобуса.

— Какво да правя! — възкликна човекът с очилата. — Как ще снимам без Наполеон?

— Идва, две! — завикаха околните.

Пристигна такси. От него излезе Наполеон. Пиратите, и защото бяха неграмотни, и защото се бяха родили на друга планета, предположиха, че Наполеон — това е длъжност.

— Иван Семьонович! — възкликна човекът с големите очила. — Без нож ме колиш!

Плъс наостри уши. Той беше колекционер, колекционираше изтезания.

— Никога — отговори Наполеон, свали си триъгълната шапка и седна на барабана. — Имам мигрена.

— Не може да бъде! Но нали вече си дошъл! — Човекът с очилата беше възмутен, смутен, но не губеше надежда.

— Не съм дошъл — отговори Наполеон. — Само те предупредих и отивам в поликлиниката.

С тези думи Наполеон седна в таксито. Строгийт му профил през прозорчето на таксито беше непреклонен.

— Край — рече човекът с очилата, като гледаше след колата. — Денят е загубен! — Той издигна ръце към небето и произнесе: — Половин царство за Наполеон!

— Не се тревожете, Ниткин — каза дамата с дългата рокля. — Не го преживявайте. Той не струва и малкия ви пръст.

Тогава от храстите излезе Наполеон, който по нищо не се различаваше от заминалия.

— Колко струва вашето половин царство? — попита той Ниткин с гласа на Иван Семьонович.

— Какво? Какво? — учуди се Ниткин. — Как е възможно? Нали току-що замина! Това какво е, шега? Ако е шега, то тя е лоша.

— Аз съм друг Наполеон — рече Плъс. — Донесете ми половината царство.

Той седна на барабана, защото смяташе, че това е работата на наполеоните, а наоколо се събра киногрупата и никой нищо не разбираше.

В този момент от храстите излезе Веселчак У.

— Аз ще потвърдя — каза той. — Моят помощник може да имитира когото искате. Той има талант.

— Не вярвам! — развика се Ниткин. — Не вярвам! Докажи, че не си Иван Семьонович, който замина и ни остави на произвола на съдбата.

— Една минута — отговори Плъс.

Той прокара длан по лицето си и се превърна в самия режисьор Ниткин.

— Убедително — рече режисьорът. — Какво превъплъщение! Къде съм виждал това неприятно лице?

— Това сте вие, Ниткин — с ангелското гласче му подсказа дамата с дългата рокля.

Другите се закискаха. Режисьорът заповяда строго: — По местата си, започваме да снимаме!

— Не — каза Веселчак У, — отначало за парите. Как ще плащате?

— Според тарифната ставка — отговори режисьорът. — Като за масови снимки.

— Много ли е? — попита Плъс.

— Че как да ви кажа...

— Тогава ще ми плащате толкова, колкото получаваше вашият стар Наполеон.

— Но това е невъзможно... Той е заслужил артист...

— Ах, невъзможно ли? — зачуди се Плъс.

— Чакайте! Ще ви платим. Аз ще ви давам цялата си заплата. Изкуството е по-важно.

— И на мен — рече Веселчак У.

— А на вас за какво? — учуди се режисьорът.

— Моят помощник не работи сам.

— Истина ли е? — попита режисьорът.

— Той се шегува — отговори Плъс. — Аз работя отлично без него? Той ще си намери друга работа. При вас ще се намери ли работа за него?

— М-м-м — режисьорът погледна Веселчак. — Как сте с мускулите?

— Силен съм — скромно отговори Веселчак У. — Само с лявата си ръка свалям три склиса.

Режисьорът не знаеше, разбира се, какво значат склиси, но кимна. Трябваше да знае всичко.

— Ще поставяте декори.

— И ще получавам като Наполеон — уточни Веселчак.

— В никакъв случай — възмути се Плъс — Той е недостоен.

— А, така ли! — каза Веселчак. — Тогава си отивам. И ако го намеря, не се надявай, че ще делим.

— Другари артисти — рече Ниткин, — ние всичко ще уредим. Не се безпокойте!

Оттогава пиратите започнаха работа в киногорупата. Плъс заместваше подред всички болни актьори, а понякога просто му показваха снимка и той изобразяваше когото трябва. Режисьорът Ниткин му даваше цялата си заплата и вземаше пари назаем от асистентите си. Пиратите закусваха и вечеряха в ресторант, пиеха коняк, пътуваха с такси, парите вечно не им стигаха и те крадяха от снимачната площадка ценни прибори. Два пъти ги хващаха, но им прощаваха, защото Плъс беше велик дубльор — той можеше да изобразява Наполеон, генерали, войници, светски красавици, стари монаси, деца, коне и дори верния Гастон, любимия пес на маршал Мюра.

Беше му приятно, че всички треперят над него, наричат го по име и презиме — Плъс Плапльсович — и го канят в следващия филм на Ниткин „Кошчей Безсмъртни“. Даже му минаваха мисли да остане на работа в киното. Но Веселчак, който се занимаваше с физически труд и не беше доволен от работата си, не разрешаваше на Плъс да се увлича сериозно от изкуството и след снимките го мъкнеше да търсят Алиса и Коля.

С всеки изминат ден пиратите стесняваха обръча около жертвите си. С опита си да ловят хора те днес-утре трябваше да ги намерят.

ГЛАВА XIV

СТРАННОТО МОМИЧЕ

Вечерта Юлка за нещо се приближи до прозореца и възкликна:

— Ама че работа!

— Какво има? — попита Алиса.

— Няма да повярваш! Погледни.

Но Алиса не се приближи веднага до прозореца. Тя попита още веднъж:

— Все пак кажи, Юлка, какво виждаш там?

— Не се страхувай, не са пиратите — засмя се Юлка. — Долу стои Наполеон Бонапарт с триъгълна шапка. Под лампата. Видя ме и ми маха с ръка. Ама че майтап!

Алиса не се приближи до прозореца. Тя остави последната чашка на масата и попита:

— Да не би у вас Наполеоновци често да се разхождат по улиците?

— Защо им е на пиратите да се обличат така странно? — отговори Юлка.

— Четох, че много отдавна ловците в Африка се обличали ярко, любопитните щрауси се стичали от всички страни да погледнат чудото. Точно тогава ги избивали с лък.

Юлка се отдалечи от прозореца.

— Наистина, защо трябва човек да се облича като Наполеон и да стои под моя прозорец?

— Ще ти кажа защо. Какво бих направила аз на мястото на пиратите? Щях да проверя свързващите звена. Щях да си спомня, че съм лежала в болницата в стая с едно момиче, което се държа много смело, когато пиратите го нападнаха. Може би Алиса е разказала всичко на това момиченце. Ако Алиса му е разказала, може после и да е избягала при него. Как мислиш, логично ли е?

— Знаеш ли какво? Ще позвъня на Алик Борисович.

— Защо? Майка ти днес вече говори по телефона с него.

— Ще попитам не се ли е интересувал някой от адреса ми.

— Това няма да промени нещата — каза Алиса. — Ако са те проследили, скоро чакай гости. И защо ли те забърках и теб в тази история?

— Кого си забъркала и в каква история? — попита Наташа, като влизаше в стаята. — Вие, момичета, нещо криете, а не ме искате във вашата компания.

— Не, какво говориш, мамо! — отрече Юлка, — Нямаме никакви тайни.

— Щом няма, носи чая — рече Наташа — и викай баба си.

Когато вече пиеха чай, Наташа изведнъж си спомни.

— Днес говорих с вашия Алик Борисович. Каза, че някакво момче идвало в болницата и питало за Юлкия адрес. Кога си успяла да си намериш поклонници?

— Нямам никакви поклонници — възмути се Юлка.

Алиса под масата я настъпи по крака.

— Ах — веднага разбра Юлка. — Как е изглеждал?

— Не се поинтересувах.

На вратата се позвъни.

Юлка рече да скочи, но Алиса я дръпна.

— Е, какво има? — попита Наташа. — Отваряйте, момичета.

— Мамо — помоли се Юлка, — отвори, моля те, и ако е Наполеон, кажи, че ме няма в къщи.

— Кой? — попита баба й. — Наполеон ли? Тогавата аз ще отворя вратата: цял живот съм мечтала да се срещна с Наполеон.

— Мамо — повтори Юлка, — ти отвори.

— Наташа — добави Алиса, — нас ни няма в къщи.

— Изобщо не живеем тук — рече Юлка. — Разбираш ли?

Звънецът звънесе без прекъсване.

— Добре — отговори Наташа, — ще се опитам да се оправя.

— Момичета, не разбирам защо е тази суматоха... — започна Мария Михайловна.

— Тнхо-о-о!

Чуваше се как Наташа отваря вратата. После гласът й:

— Кого търсите?

И изведнъж чуха тъничко момичешко гласче:

— Идвам при Алиска.

— При кого?

„Браво на Наташа“ — помисли си Алиса.

— Аз съм от училището — чу се гласът на момиченцето. — Учителката ми каза да дойда при Юлка и Алиса.

— Защо? — попита я Наташа.

— Да ми помогнат за изпита. Обещаха ми.

Гласът на момичето беше толкова тъничък, като че ли ей сега ще заплаче.

— За кой изпит? — попита Наташа.

— За кой, за кой? — Гласът на момичето се измени и в него се прокрадваха злобни нотки. — За най-главния изпит.

— Ти, момиченце, в кой клас си? — попита Наташа.

— Няма да кажа.

— Опасявам се, че такива малки момиченца не държат изпити, а играят на кукли. Погрешно са те изпратили тук.

— Алиса тук ли живее? Вие не ми отговорихте.

— Той е — прошепна Юлка.

Алиса кимна.

— Странно момиченце — рече бабата, — ще отида да видя.

— Довиждане — каза Наташа.

— Ние пак ще се срещнем — отговори момиченцето. — Само че няма да ме познаеш.

Вратата се хлопна.

Баба й и Наташа се върнаха в стаята.

— Странно момиченце — рече Наташа. — Кой и защо я е изпратил при нас?

Юлка мълчеше. Алиса отново седна на масата и си примъкна чашката.

— Някой да иска да си поговорим откровенно? — попита Наташа.

Момичетата мълчаха.

— Е, добре — каза Наташа. — Но не си въобразявайте, че имам слаба памет.

— Непременно ще ти разкажем всичко, мамо. Честна дума! — отговори Юлка.

— Само да не бъде късно — рече Наташа.

Късно вечерта, когато момичетата вече си бяха легнали, Юлка отиде при Алиса на дивана и зашепна:

— Да вземем да ѝ разкажем всичко, а? Тя ще ни разбере, наш човек е.

— Ти не разбираш — отговори Алиса. — Наташа е добър човек, но е преди всичко майка. Тя трябва да ни защитава. Представяш ли си какво ще си помисли? Ще се побърка от тревога.

— И баба също — печално добави Юлка.

— Трябва да удвоим вниманието си — рече Алиса. — Утре или вдругиден те ще стигнат до училище.

— А ние още нищо не знаем.

ГЛАВА XV ПОПИТАЙ САДОВСКИ

На следващия ден Алиса пак се издаде по математика.

Това стана така:

Коля Садовски се потеше на дъската, изписа половината от свободното пространство, но нямаше сили да се справи с уравнението. Действително то не беше лесно, а времето навън беше слънчево и всички освен Мила Руткевич нямаха настроение да работят. Най-накрая на математичката ѝ омръзна да се бори със Садовски и тя попита кой ще му помогне. Разбира се, Мила вдигна ръка, отиде на дъската, прехвърли на гърба чудесната си плитка, изтри всичко, което беше написал Садовски, и уверено изкара отговора: „ x “ беше равен на 1,25.

Тогава Алиса от място, без да става — все не можеше да свикне — каза:

— Хикс е равен на единица.

Мила пламна, плитката на гърба ѝ се раздвижи от негодувание. Погледна математичката Неля, а тя ѝ кимна и каза:

— Селезньова не е права. Сядай, Руткевич. Ти реши правилно задачата.

— Това не е като волейбола — каза Фима Корольов.

И докато тържествуващата Руткевич си отиваше на мястото, Неля се насочи към дъската, за да напише примерите за домашно. Тогава Алиса каза високо:

— Хикс е равен на единица. Мога да го докажа.

— Да го докажеш? — учуди се Неля и вдигна тънките си вежди.

Неля бе младичка, къдрава като агънце, с дълга рокля, много модерна и всички момичета в класа я обожаваха.

— Разбира се — отговори Алиса. — Ще разрешите ли?

— Какво пък, излез на дъската.

Юлка пошепна:

— Алиса, пак ли?

Но Алиса само махна с ръка.

Тя не изтри от дъската решението на Мила, а на свободната страна започна бързо и ситно да пише своето решение. И се случи онова, от което се страхуваше Юлка: Алиса пишеше съвършено невероятни знаци и символи, които сигурно и в девети клас не се учат. Всички в класа притаиха дъх, а Мила се обърна към прозореца, като че ли това съвсем не я интересуваше.

Неля гледаше дъската, наклонила хубавичката си накъдрена главичка, и всички чакаха да видят какво ще стане. Ако учителката беше стара, опитна, тя сигурно щеше да каже на Алиса да си седне, защото в шести клас не се учи висша математика. Но Неля беше млада и съвсем беше забравила, че е в клас. Изведнъж тя възкликна:

— Не! Ето точно тук сбърка!

Тя издърпа от Алиса тебешира, зачерта последния ред и започна да пише своето също със знаци.

— Как така? — учуди се Алиса. — Ами ако е така?

Отстрани това приличаше на мач по тенис. Съперниците хвърляха през мрежата топката, без да обръщат внимание на зрителите. Двете бяха толкова улисани в работата си, та не чуха звънеца, пък и никой в класа не го чу. Изведнъж вратата се отвори, показа се някаква физиономия от другия клас и попита:

— Какво, не чухте ли звънеца? Междучасие.

Тогавя съперничките оставиха тебешира, отстъпиха от дъската и Неля каза:

— Въпреки всичко не си права.

— Докажете.

Мила Руткевич, като си прибираше учебниците, каза високо, за да я чуят всички:

— Какво толкова някои се фукат с образоваността си, когато това го няма в програмата!

Всички обкръжиха Алиса и Неля, а Катя Михайлова попита:

— Ти в математическо училище ли си учила?

— Не — отговори Алиса.

— Юначага — каза Неля. — Ако искаш, остани след часовете, ще се справим с тази задача.

— Извинявайте, но днес след часовете съм заета.

— Трябва да участвуващ в математическа олимпиада — рече Неля.

— Едва ли — каза Мила Руткевич, която се приближи. — Там е необходимо да се решава просто, без извѳртаници.

В коридора Юлка се нахвърли върху Алиса:

— Защо насочваш вниманието към себе си? Искаш да се прославиш като математически гений?

— Но нали отговорът наистина беше неправилен. Как можех да мълча? Изобщо много любопитен сложен случай...

— Ти си добре, дето вие, след сто години, знаете такива неща от детинство. Ако бях постъпила в Пушкинския лицей, и аз щях да стана там вундеркинд.

— В лицезя нямаше да те пуснат — каза Алиса. — Там момичета не са приемали. Ти по-добре виж каква бележка ми подхвърлиха. Бяха я сложили в тетрадката.

— Кой?

— Не видях.

Юлка прочете: „Питай Садовски на какво ще се равнява «Х» след сто години. Доброжелател.“

— Ах! — извика Юлка. — Това той ли е?

— Не знам. Ти познаваш ли този почерк?

— Познат ми е. Ще помисля и ще си спомня. Знаеш ли, от самото начало подозирах, че това е Садовски. Той е типичен авантюрист. И на някого дори е разказал, че е бил при теб. Хайде да го разпитаме.

— Чакай. Може някой нарочно да ми е писал за него?

— Защо ще пише нарочно?

— За да отклони от себе си подозрението. Представи си, че някой се е изплашил.

— Кой?

— Сулима. Или Наумов.

— И да прехвърлят вината върху Садовски? Слушай, Алиска, нали вече ти казах — нямаме в класа такива лъжци. Да откраднат миелефона, а след това да прехвърлят подозрението върху друг. Ти сама казваше, че Коля не го е откраднал, а само е искал да го отнеме от пиратите.

— Казвах.

— Все пак мисля, че някой от момчетата е узнал тайната на Садовски и иска да ти помогне.

— Ако е искал — да е дошъл и да е казал.
— Ами ако се страхува?
— От кого ще се страхува? От Садовски?
— Не знам, само че това може да се разбере без твоята деликатност. Коля Садовски, ела малко!
Като че ли нарочно, Коля минаваше наблизо.
— Може ли да те попитам нещо? — каза Юлка.
— Питай, само не ми пиши двойки.
— Юлка, недей — помоли я Алиса. — Ще развалиш всичко.
— Толкова сериозно ли е? — поинтересува са Садовски. —
Тогава няма да се махна, докато не разбере каква е работата.
— Коля, не си ли вземал един ценен предмет? — попита Юлка.
— Аз?
— Да. А след това не си го върнал.
— Какъв предмет? — попита Садовски. — Може да съм вземал, но да не съм забелязал?
— Забелязал си, забелязал, не се преструвай.
— Кажки какъв е този предмет? В какво ме подозираш?
— Значи не си вземал?
— Вземал съм, аз всичко вземам и никога не връщам. Впрочем тази сутрин взех от една бабичка сто рубли в банкноти по една, за да си облепя вратата на банята.
— Коля, престани веднага да се лигавиш — взмути се Юлка. — Аз те питам сериозно.
— Ако ти отговарям сериозно — каза Коля, — трябва да ти се обидя. Ти ме обвини в кражба на ценни предмети и досега още не си се извинила. Не мислиш ли веднага да го направиш?
Алиса се учуди как се измени гласът на Коля Садовски. Виж го ти, туткавия и фантазьора. Току-що беше сънено червенокосо плашило, а в момента в очите му има толкова злоба, сякаш ей сега ще удари Юлка с юмрук по главата.
— Ние и двете молим за прошка — бързо добави Алиса. — Това беше един тест, не обръщай внимание.
— Какъв тест?
— За проверка на чувството за хумор — отговори Алиса. — Не го издържа.
— За пръв път в живота си — каза Садовски.

Не беше ясно повярва ли, или не.

— Глупава си, Юлка — каза Алиса, когато Коля се отдалечи. — Нали те молих да не се намесваш!

— Това вече не е само твоя работа — отговори Юлка. — Това е обща работа. На целия клас. Нима не разбираш?

— Едно разбирам — рече Алиса, — че някое от нашите момчета крие миелефона. Това е лошо и е признак на страхливост. Освен това то се подлага на страшна опасност.

Последния час имаха география. Учителката им разказваше за климата и населението на Индия. Още не бе спряла да разказва за животните, когато Фима Корольов от място каза:

— Пък Селезньова е била в Лондон.

— И какво от това? — учуди се учителката. — Днес вземаме урок за Индия.

— Може да е била и в Индия — рече Фима Корольов.

„Какво се е лепнал? — помисли си Алиса. — Само той ми липсваше!“

— Селезньова — попита учителката, — била ли си наистина в Индия?

„Сега ще си признае“ — помисли си Юлка.

Алиса стана и каза:

— Да, била съм.

— Това е много интересно! — каза учителката, която вече беше чула за новата, необикновена ученичка. — Разкажи си впечатленията.

— Бях там за кратко — отговори Алиса.

— Все едно. Нали все нещо си видяла?

— Видях.

— Кои градове видя?

— Делхи, Мадрас и Гандибад.

— Нищо не съм чувала за третия град — каза учителката.

— Той носи името на Индира Ганди — отговоря Алиса. — Ние се приземихме там, когато летяхме за Австралия.

— Странно — рече учителката.

— В Австралия! — възкликва Месерер. — Да ти се вземе умът!

„Разбира се — досети се Юлка, — този град още го няма, тепърва ще се появи. Но кой я дърпа за езика!“ Намеси се Фима Корольов. Той някак странно, с глас на злосторник произнесе:

— Нека да каже през коя година е била там?

Алиса веднага се обърна към Фима:

— Какво искаш да кажеш с това?

— Каквото чу — отговори Фима.

— Деца, по-тихо — намеси се учителката. — Сядай, Алиса.

Учителката продължи разказа си за Индия, като че ли нищо не беше се случило, но децата не я слушаха. Всички си шепнеха и гледаха Алиса. А тя написа бележка на Фима Корольов!

„Какво имаше предвид: Алиса?“

Отговорът дойде бързо:

„Сама знаеш.“

Алиса се обърна към Юлка и пошепна:

— Не го изпускай от очи.

— Ясно ми е — отговори Юлка.

След часовете Алиса веднага се запъти към Фима, но той прескочи масата и избяга в коридора.

Юлка настигна Алиса в коридора, опули страшно очи и прошепна:

— Ами ако там не е бил Коля?

— Как така?

— Ами ако е бил Фима Корольов? Той е страшно хитър. Той е способен да се подпише с чуждо име.

— За такъв вариант не помислихме — каза Алиса. — Струва ми се, че двете днешни бележки са написани с един почерк!

— Това е той! Да изтичаме след него? Ще го притиснем до стената!

— Чакай. Все пак си мисля, че е написал бележката за Садовски, за да ме отклони от следата.

— Във всеки случай той сигурно знае у кого е миелефонът — каза Юлка. — Да ми отсекат главата, ако не е така!

— Ти си права — рече Алиса. — С кого повече дружи той? Със Сулима?

— Като че ли да. Макар че дружи с всички. А след това се кара.

— А Сулима къде е?

— Отиде да играе шах. В залата за тържества има турнир, дошъл е гросмайстор.

— Бързо там!

ГЛАВА XVI СУПЕРГЪРЛ!

В залата бяха събрали масите в една редица и върху тях бяха поставили тридесет шахматни дъски. Гросмайсторът беше слаб, загорял и приличаше на весел къдрав разбойник. Алиса се повдигна на пръсти, за да открие Сулима.

Боря Месерер се промъкна до нея и каза:

— Знам как да те наричам.

Децата се обърнаха. Катя Михайлова попита:

— Как?

— Алиса играе волейбол най-добре от всички. Знае математика. Била е в Лондон, пътувала е за Австралия, а английски говори по-добре и от мен. Тя е супермен.

— Ама че глупост! — възмути се Алиса. — Гледам те аз тебе, Месерер, и си мисля колко си лекомислен!

— По-малко мисли, че ще ти окапе косата — каза Коля Садовски.

— Суперменът е мъж — поясни Катя Михайлова.

— Тогава значи тя е супергърл — рече Коля Садовски.

— Не супергъл, а супергърла — поправи го Месерер. — Трябва да се знаят законите на руския език.

Фима Корольов не се виждаше.

Алиса забеляза Сулима и гледаше да се промъкне по-близо.

Изведнъж Алиса се обърна и видя Юлка:

— Спомних си!

— Какво?

Алиса си доближи устните до ухото на Юлка и пошепна:

— Това е най-страшната тайна, която мога да ти кажа. Но ние в къщи имаме книга, която се казва „Творчеството на Борис Месерер“.

— Съименник — отхвърли Юлка. — Нищо няма да излезе от него, защото е несериозен.

— Сядайте, шахматни бойци — предложи Едуард Петрович.

Децата започнаха да примъкват столове и да сядат. От момичетата участваха само Мила Руткевич и едно от осми клас.

— Е, готови ли сте? — попита Едуард Петрович.

— Къде е Тимошкин? — попита някой.

Мястото до Коля Сулима бе празно.

— Тимошкин е болен.

— Добре — каза Едуард, — ще започнем без Тимошкин.

— Алиса — попита Боря Месерер, — може би играеш шах? Как е при вас, супергърловете?

— Супергърлите — поправи го Юлка.

— Едуард Петрович — високо каза Боря, — Селезньова иска да играе вместо Тимошкин.

— Селезньова? — попита Едуард. — Да, да, разбира се. Сядай. Само че по-бързо. — И той посочи свободния стол до Коля Сулима.

— Е, момиче — каза grosмайсторът и се усмихна, — не се стеснявай.

Всички в залата зяпнаха Алиса. Тя бързо седна до Сулима.

— Здравей, колежке — рече Коля и се усмихна. — Ако видиш зор, ще гледам да ти помогна.

— Благодаря — отговори Алиса. — Само че е по-добре сама да играя.

Grosмайсторът тръгна покрай редицата от столове, като протягаше бързо ръката си и местеше през две полета пешката пред дамата. Някои от децата веднага отговаряха, други мислеха. Когато grosмайсторът втори път тръгна по същия маршрут, се оказа, че всички освен Мила Руткевич са направили съответния ход. Grosмайсторът, като поглеждаше бегло дъската, правеше втори ход в зависимост от това, как му е отговорил противникът. След четвъртия ход той се отдалечи от масите поговори си нещо с Едуард, запуши и никой не му направи бележка. Запалянковците стояха зад най-силните играчи и гледаха дъските. Такива играчи бяха шест души. Зад Сулима имаше най-малко дванадесет запалянковци.

На петия ход се случи беда на втората дъска. Един петокласник получи елементарен мат и grosмайсторът каза: „Извинявайте“, като че ли случайно го беше настъпил по крака. Петокласникът се изчерви и тихичко изпълзя иззад масата.

Мила Руткевич се предаде, когато пред дъските оставаха не повече от десет души — взеха ѝ топа, защото много се вълнуваше и се страхуваше да не изпусне нещо.

Сулима се беше замислил и grosмайсторът вече два пъти минаваше покрай него, без да мести, защото фигурите на Коля си оставаха непроменени. Изведнъж Алиса, която през цялото време поглеждаше към дъската на съседа си, каза:

— С коня на f6. — И се обърна.

— Охо! — рече Коля Наумов, който внимателно следеше играта на Сулима. — Виж ти, вярно, на f6! А ако той премести топа, тогава ти карай нататък.

— Не ми подсказвайте! — разсърди се Коля. — Няма да играя така.

— Е, какво, младежо — попита grosмайсторът, — готов ли сте?
Коля мълчеше.

— Искаше да премести коня на f6 — каза Боря, — но се съмнява.
Grosмайсторът се усмихна.

— Че какво, разумен ход. Опитайте. Могат да се получат интересни усложнения.

И Коля послушно премести коня.

Grosмайсторът се замисли. Той не премести напред топа, както беше решил вместо него Наумов, а отстъпи с царя.

Сега почти всички зрители се струпаха зад Коля и го натискаха, затова Едуард трябваше да се намеси:

— Деца, не пречете на играта. Ще обърнете масата. Всички така се вълнуваха за Коля, че освен Юлка никой не обърна внимание на това, колко дълго стоя grosмайсторът пред дъската на Алиса, после въздъхна и замислено каза на себе си:

— Не, тази жертва не ще приема.

Премести пешка напред и тръгна към останалата в края на масата дъска. Но от средата на пътя се върна, още веднъж погледна Алисината дъска и поклати глава.

Алиса отговори на хода с пешката и погледна да види какво мисли да прави Коля с помощта на съветниците, които дружно го объркваха, макар че Едуард изискваше да не се подсказва.

— С царицата, с царицата! — шепнеха, съскаха, говореха, даже крещяха зад гърба му.

— С офицера! — настояваха трети.

Всеки момент можеха да се сбият.

Коля разсеяно погледна Алиса. Тя не гледаше дъската му. Само с устни каза:

— С пешката на h4.

И когато grosмайсторът се приближи, Коля премести пешката на h4.

Grosмайсторът се зарадва заради Коля.

— Bravo — каза той. — От този ход се страхувах.

Но явно, щом се бе страхувал, значи предварително бе измислил отговор.

— Шах — рече той.

— Ах! — раздаде се сред тълпата запаянковци.

Коля се хвана за главата.

— Нали ви казвах — рече Боря. — Нали ви предупреждавах!

През това време grosмайсторът се върна при Алиса и хич не хареса положението.

— Да — каза той, — аз се увлякох.

Юлка дръпна за ръкава Коля Наумов.

— Само виж! — прошепна тя.

— Какво? — Коля не искаше и да погледне.

— Виж де!

Най-после grosмайсторът мина на другия край на масата и обяви мат на един очилат десетокласник. Сега му оставаха само двама противници. Едуард Петрович застана срещу Алиса, оцени позицията, поклати глава и каза на Юлия Грибкова с глас на заговорник:

— Тя трябва да остане в нашето училище. Ако си патриот, ще я спечелиш, Грибкова.

Тогава Юлка разбра, че Алиса може да бие grosмайстора.

— Аз самата мечтая за това — каза тя на физкултурника.

Алиса гледаше дъската на Коля Сулима и все не можеше да измисли как да победи grosмайстора. Grosмайсторът щеше да принуди Коля да сменят цариците, а след това да си извоюва вечен шах. Ще завършат наравно.

— Да се предавам ли? — Коля попита Алиса.

— Ти си полудял!

В този момент се приближи grosмайсторът.

— Какво ви е решението? — попита той Сулима.

— Може ли да си помисля още малко?

— Мислете.

Гросмайсторът се върна при Алиса.

— Така — рече той, като видя хода ѝ. — Какво пък, благодаря. Това да ми е урок заради самоувереността ми. Предавам се. — Той стисна ръката на Алиса.

Тя стана и каза:

— На вас благодаря. На ваше място аз от тридесет партии щях да изгубя десет. Та това е тежък труд — да се помнят толкова позиции.

— Не, не сте права — отговори гросмайсторът. — Помнех само три-четири позиции. Останалите не бяха страшни.

Те се обърнаха към Коля Сулима.

Той още мислеше.

Освен Юлка и Едуард Петрович никой не забеляза, че гросмайсторът загуби от Алиса. Всички гледаха дъската на Коля Сулима.

Той три пъти си протягаше ръката към царя и все не можеше да реши къде да го премести, макар че това вече нямаше значение.

Гросмайсторът премести напред царицата си.

— Шах.

— И вилица за царицата ти — каза Мила Руткевич гласно, макар че и без нея всички го разбраха.

Коля погледна отчаяно съседния стол, където трябваше да бъде Алиса, но нея я нямаше.

— Изяж кралицата — каза Наумов, който играеше лошо, затова всички фигури наричаше по любителски.

— Не „изяж кралицата“, а „вземи царицата“ — поправи го Мила.

Коля сред пълна тишина постави своята царица на мястото на царицата на гросмайстора и онзи веднага му обяви вечен шах с топа и коня. Три пъти повториха ходовете.

— Наравно! — обяви Едуард Петрович.

— Наравно! — завикаха запаянковците. — Наравно! Ура.

— Сулима и гросмайсторът завършиха наравно!

— Една минутка! — каза Едуард Петрович. — Разрешете ми от ваше име да благодаря на Владимир Аркадиевич, че отдели време, дойде при нас и проведе този сеанс.

Всички изръкопляскаха.

— Общият резултат от сеанса — продължи Едуард Петрович — е двадесет и осем и половина срещу едно и половина в полза на grosмайстора.

Всички направо ахнаха.

— Кой друг е завършил наравно? — попита Мила Руткевич, — Сигурно е грешка.

— Никаква грешка — отговори grosмайсторът. — Аз също съм ви благодарен, деца. Някои от днешните ми съперници се оказаха истински бойци. Дори си мисля, че ако моят последен съперник, с когото завършихме наравно, беше малко по-решителен и по-малко слушаше запаянковците, би могъл да ме победи, както и онова момиче...

— Кое момиче? — попита Мила Руткевич.

Grosмайсторът затърси с очи Алиса.

— Та това е Алиса Селезньова! — не издържа Юлка. — Тя спечели срещу grosмайстора!

— Къде е Алиса? Каква Алиса?

Децата от другите класове още не познаваха Алиса и се вдигна опелия и най-силно се чуваше гласът на Боря Месерер.

— Нали ви казвах, че е супергърл! Тя е мое откритие! Аз пръв я изрисувах!

ГЛАВА XVII

ПРЕЗ ОГРАДАТА И ОБРАТНО

— Никак не те бива за конспиратор — заяви Юлка Грибкова, когато с Алиса успяха да се измъкнат незабелязано от училището.

— Знам — отговори момичето.

— „Знам, знам!“... — Юлка още повече се разпалваше от Алисината покорност. — Миелефона ли си дошла да търсиш, или ще устройваш демонстрация?

— Много е трудно да лъжеш хората — оправдаваше се Алиса. — Ако почнеш нещо да правиш...

— Заговори на английски — както и да е. Случва се и с наши деца. Допускам, че би могла да играеш и волейбол. В края на краищата ти ме замести и помогна на класа. Но цялата тази история с математиката...

— Увлякох се. Много интересен проблем възникна.

— Аз седях и си треперех, че ще те изобличат. А ти си мислила само за проблема. Проклетата егоистка! А с шаха какво направи! Кой те караше да побеждаваш гросмайстора? Да не мислиш, че нашите десетокласнички често побеждават гросмайстори?

— И нашите също рядко. Ако се бяхме срещнали само аз и той, никога нямаше да спечеля.

— Ох, скромната! Ще припадна от умиление!

Зад тях по пресечката тропаха тежки стъпки.

— Алиса! — Юлка се огледа и я хвана за ръкава. — Ще ни пипнат!

По пресечката към тях тичаха двама души. Висок на ръст дебелак и до него дребничко слабичко човече. Те махаха с ръце и нещо крещяха.

— По-бързо!

Юлка и Алиса хукнаха да бягат. И като за проклетия нито една порта, нито един отворен вход, ни един завой. Няма къде да се скриеш.

— Тичай на зигзаг! — извика Алиса. — Ще стрелят с приспивателни куршуми.

— Стой! — чуваше се отзад. — Стой! Спрете ги!

Като че ли нарочно някакъв гражданин с чантата и торбата чу вика и реши, че е по-добре да помага на тези, които гонят. Той разпери широко ръце — чантата и торбата препречиха половината от улицата и Алиса и Юлка затичаха плътно до стените, за да минат това неочаквано препятствие. Мъжът се обърна и хукна след тях.

Изведнъж Юлка си навехна крака и падна на паважа.

Алиса чу вика ѝ и се спря.

— Бягай нататък! — викна Юлка. — На мен нищо няма да ми направят! Аз ще ги задържа!

Но Алиса не я слушаше. Тя се върна при седналата на асфалта Юлка и се помъчи да я вдигне.

— По-бързо — повтаряше тя. — Остана още малко.

— Не, аз не мога. Тичай без мен.

Алиса вече подхвана Юлка под мишниците и я приповдигна. Юлка сви крак и те закуцукаха двете на три крака.

В този момент ги настигна мъжът с чантата и торбата. Той внезапно им прегради пътя и се развика силно:

— Хванах ги!

— Пуснете ни! Какво, не виждате ли, че ме боли кракът — разсърди се Юлка.

Другите преследвачи бяха вече близо. Големият дебелак каза на мъжа, който бе задържал момичетата:

— Че пуснете ги де, какво правите?

Гласът на дебелия беше познат.

— Грибкова, какво ти е? Изкълчила си си крака?

Та това е Едуард Петрович! Самият той! А с него непознатата тъничка жена с жълти накъдрени коси и решително изражение на малкото, слабичко личице.

Мъжът с чантата и торбата се дръпна настрана и каза обидено:

— Щом сте познати, няма какво да крещите така, че да ви чуе цялата улица. Помислих, че са откраднали нещо.

— Как не ви е срам! — каза дребната жълтокоса жена. — Как сте могли да помислите нещо лошо за нашите момичета?

Едуард Петрович клекна и започна да опипва глезена на Юлка Грибкова. Тя се мръщеше, но търпеше.

— Нищо страшно — каза Едуард. — Утре и помен няма да има. Навехнала си го.

— И без вас знам, че съм го навехнала! Защо ни изплашихте така?

— Не сме искали да ви плашим — отговори Едуард. — Вие така бързо изчезнахте от залата, че не успях да поговоря с вас. Марта Скрил е дошла специално в училище, да се запознае с Алиса Селезньова. А вие защо хукнахте? Не ни ли познахте? Мен по фигурата можете от километър да ме познаете.

— Точно заради фигурата ви и побягнахме, я — каза Юлка мрачно. Тя внимателно стъпи на крака си. — Боли, но търпимо. — Сбъркахме ви с друга такава фигура.

Едуард не разбра, реши, че е шега, и се усмихна.

— Ето значи каква си, Алиса — каза дребната жълтокоса жена. — Много ми е приятно. Надявам се, че ще станем приятели.

— Запознайте се, Селезньова — каза Едуард. — Марта е треньор в нашата районна спортна школа. Аз ѝ разказах за теб.

— Ние бързаме, Едуард Петрович — рече Юлка. — Чакаат ни в къщи. Извинете ни, моля.

— Нищо — отговори Марта Скрил. — Ще ви изпратим. Ти отдавна ли тренираш волейбол?

— Аз ѝ съобщих, че съм открил в нашето училище рядък талант — гордо каза Едуард Петрович. — Повярвайте на моя опит, такава неща не съм виждал.

— Алиса не живее тук — рече Юлка.

Тя вървеше и накуцваше, мечтаеше час по-скоро да се отърве от треньорите. Току-виж Алиса пак се съгласила и затънала и в спортна дейност. А миелефона Юлка сама ще търси, така ли?

— Ние ще се погрижим за това — каза Марта Скрил. — Ако трябва, ще се преместиш в московско училище. Надявам се, че родителите ти няма да възразят.

— Ще възразят — изръмжа Юлка. Но Марта не я слушаше.

— Впрочем ти колко скачаш на височина? — попита тя Алиса.

— Не съм се занимавала специално с висок скок — отговори Алиса, — само на лагера миналата година през лятото.

— Е, и какво?

— Метър и седемдесет — отговори Алиса. — Или метър и седемдесет и пет.

— Какво-о-о-о? — възкликна Марта Скрил, раззина уста и опули очи.

— Аз какво казвах! — Едуард Петрович беше толкова горд, като че ли той беше научил Алиса да скача така високо.

— Луда! — изсъска Юлка. — С твоята глупава честност...

— Какво, много ли е? — попита Алиса наивно.

Юлка дори не отговори. Защо да се забърква с тези бъдещи фукльовци!

— Не може да бъде! — най-сетне проговори Марта Скрил. — Лъжеш, момиче.

— Аз да лъжа? — Алиса изобщо не понасяше тази дума. — Аз да ви тъжа?

Тъкмо минаваха покрай една ограда. Ограда като ограда, зад нея имаше някакъв строеж.

— Колко е висока тази ограда?

— Метър и седемдесет — отговори Едуард Петрович неуверено. — Може и повече.

— Юлка, подръж ми чантата.

Алиса даде чантата на Юлка, слезе на платното, съсредоточи се, затича се и скочи. Не както се скача, а като риба, както скачат плувците. Над оградата прелетя така, че ѝ оставаха още десетина сантиметра, сви краката, направи салто, за да падне от другата страна на оградата на краката си.

— Ах! — възкликна Марта Скрил. — Така не се скача. Никаква школа!

Оттатък оградата се чу звънък удар и силен вопъл.

— Алиса! — викна Юлка. — Какво ти е?

И в същия момент над оградата отново се появи Алиса — тя летеше като риба, изпълнала напред ръце, превъртя се във въздуха и свита на кълбо, се спусна на земята.

— Да бягаме! — викна тя на Юлка. — Как е кракът ти? — Какво има оттатък?

— Пиратите. Вървят от другата страна на оградата и подслушват. Аз се сгромолясах право върху Плъс. Временно го извадих от строя.

— Къде отивате, момичета? — развика се Марта Скрил. — Едва започнахме беседата!

Оградата се разклати, някой напираше да мине през нея.

— Едуард Петрович — помоли Юлка, като тичаше след Алиса, която беше взела и двете чанти, — подръжете оградата, защото там един хулиган иска да я счупи. По-бързо де!

Едуард Петрович послушно притисна тежкия си корем до оградата, която се люлееше като тръстика през време на буря. Дъските се отместиха и Марта Скрил, която с почуда наблюдаваше тази сцена, видя, че от другата страна към улицата напират не по-малко едър, и дебел човек, отколкото Едуард Петрович.

А момичетата вече бяха избягали...

Пред къщата те се спряха да си починат. Кракът на Юлка я заболя.

— Почакай една секунда — каза тя. — Едуард ще ги задържи, той обеща.

— Веселчак ще задържи, а Плъс няма да може — отговори Алиса, но се спря.

— Момичета! — чува те. Към тях тичаше Коля Сулима. — Вече двадесет минути ви чакам.

— Какво се е случило?

— Трябва да поговоря с Алиса.

— Говори в присъствието на Юлка, аз нямам тайни от нея.

— Но това е чужда тайна! — отказа Коля Сулима. — Даже не знам какво да правя.

— Казвай де! — подкани го Юлка. — Много бързаме.

— Исках да кажа... изобщо исках само да кажа, че знам, че Алиса... изобщо не е от вашия град и е от друго място, но мисля...

— Ей, че мънка! — възмути се Юлка. Болеше я кракът и затова бе станала нетърпелива. — Можеш ли да говориш човешки?

— Чакай, Юлка — спря я Алиса. — Говори, Коля.

— Фима ти изпрати бележка, тъй да се каже странна, но ти трябва да разбереш, че той защитава приятеля си, а това може...

Тук Сулима пак се заплете в думите си, а през това време иззад ъгъла изскочиха Плъс и Веселчак У. По някакъв начин бяха успели да излъжат Едуард и отново се бяха впуснали в преследване на момичетата.

— Бягай — викна Юлка на Сулима, — да не те видят с нас! Е, какво стоиш?

И след тези думи Юлка се затича към входа. Алиса — след нея.

Сулима погледна момичетата, след това дебелия с черната шапка и черпня шлифер, Наполеон Бонапарт с триъгълната шапка и без да мисли повече, побягна в другата посока.

Момичетата свариха да влязат във входа, да се качат по стълбите и да се скрият в апартамента.

Когато щракна ключалката, Юлка сложи и синджира, а Алиса хвърли на пода чантата си и каза:

— Какви сме глупави с теб! Трябваше да вземем Сулима с нас! Той беше готов да ни разкаже всичко.

— Мислиш, че знае?

— Нали започна да говори. И за бележката, и за това, че знае за мен.

— Значи е той?

— Сигурно. И той е приятел с Корольов.

— И искаше да ни разкаже всичко?

— Така мисля. Трябва да прескоча до него. Знаеш ли къде живее?

— Не съм ходила у тях. Но можем да се обадим по телефона на Катя Михайлова. Тя знае всички адреси. — Тогава тръгвам.

— Наистина ли? — попита Юлка, докато си събуваше обувката. Кракът ѝ беше подпухнал в глезена.

Добре поне, че баба ѝ беше легнала да спи и не видя в какъв вид се върна внучката ѝ в къщи. — Погледни през прозореца. Как ще минеш покрай пиратите? Ние сме в обсада.

— Какво ще правим?

— Като ми мине малко кракът, аз ще изтичам при Сулима и ще взема миелефона.

— Ако е у него.

— Да. Или да го извикаме някак си тук?

— Не, да го викаме тук, значи да го предадем в лапите на пиратите. На тях това им трябва. Дай по-добре да ти направим компрес, та по-бързо да ти мине кракът.

Но тази вечер така и не излязоха от къщи. Юлка не пусна Алиса сама, а кракът ѝ мина едва сутринта, и то не съвсем.

ГЛАВА XVIII

ОПАСНИЯТ БЕГЛЕЦ

На другата сутрин събитията препуснаха като бърз влак.

Пръв този ден беше тръгнал за училище Коля Садовски. Отиваше толкова рано, защото нямаше смисъл да стоя в къщи, където бе вдигнат голям скандал. Виновникът за него беше, както винаги, самият Коля. Беше се замислил още от снощи: как става тая работа в математиката — плюс, умножен с плюс, дава плюс, а минус, умножен с минус, пак дава плюс. Започна да разсъждава: ако възглавницата ти е ушита от мек, чист, изгладен плат — това плюс ли е? Ако е напълнена освен това с приятен пух, това плюс ли е? Ами ако с приятен пух е напълнена и чистата калъфка, всичко заедно ще доведе до образуването на много удобна и положителна възглавница. Плюс ли е? Плюс.

С тази мисъл Коля заспа на меката и положителна възглавница. Събуди се и се замисли по-нататък. Ако се вземе нещо съвсем неподходящо за пълнене на възглавници и ако се напъха в нещо съвсем неподходящо за ушиване на калъфка, ще се получи ли положителна възглавница? Трябва да се опита. Разбира се Коля знаеше, че от тая работа нищо няма да излезе, но много му хареса да размишлява философски. Затова отиде сутринта в кухнята, взе десет яйца, две електрически крушки и ютията, сложи всичко това в мрежата, с която майка му купуваше картофи, занесе ги в банята, остави ги на пода и легна на тази възглавница.

Плюс не се получи.

От ютията му излезе цицина, омаза се с яйца и се поряза на електрическата крушка. Накараха го да измие пода в банята, да събира стъклата, а след това го оставиха без закуска — и всичко това се случи в седем часа сутринта.

И затова той излезе от къщи.

Близо до училището го спря много дебел човек с дълъг черен шлифер и шапка, нахлупена чак до ушите.

— Здравейте — поздрави дебелият. — Вие от шести „Б“ клас ли сте?

— Защо така мислите? — попита го Коля. — Нима прозира?

— Какво да прозира? — попита го дебелият.

— Моят номер — каза Коля.

Говореше просто така, само и само за да говори, дори не се замисляше. Дебелият не му хареса. Лицето му беше прекалено добро, като че ли нарочно бе нарисувано. Затова Коля го помоли:

— Бъдете любезен да си свалите маската.

— Каква маска?

— Под която са скрити глиганските ви зъби.

Дебелият дори си опипа лицето, сякаш наистина се опасяваше да не би да се покажат зъбите му изпод маската.

Садовски не го почака, а си продължи пътя. Той реши да измисли начин за ходене под земята. Такъв начин ще бъде много изгоден, тъй като ще можеш да пресичаш улицата, където си искаш, дори на червена светлина. Само че ръцете ще се омърсят.

— Чакайте — настигна го дебелият. — Познавате ли Коля от вашия клас?

— Честно ли да ви отговоря, или не? — попита Садовски.

— Честно — рече дебелият. — Честността е най-доброто човешко качество.

— Ако е честно, тогава аз съм Коля.

— Не — отговори дебелият, — ти не си Коля. По-точно не си този Коля.

— Правилно забелязахте! — каза Коля Садовски. — И аз самият в последно време се замислям дали съм още Коля, който бях отначало. Не ви ли се струва, че съм много червенокос?

— Какво, по-рано друг ли беше? — дебелият внимателно разглеждаше момчето.

— По-рано бях рус — рече Коля. — И освен това бях момиче.

Дебелият въздъхна.

— Още един въпрос — каза той. — Познаваш ли Алиса?

— Тя вече завърши училище — отговори Коля. Не, дебелият положително не му харесваше. Коля искаше по-бързо да се избави от него. Още повече, че не му се разказваше за Алиса. — И замина за

Памир. Помоли да ви предам да не закачате любимото й кученце. Имате ли още въпроси?

— Ти си много невъзпитано момче — констатира дебелият. — При нас вече няма такива.

— Всички ли ги изстребихте? — попита Коля.

— И до теб ще стигнем! — изсъска дебелият така, че да не го чуят минувачите. — Ще запомня червенокосата ти физиономия!

— Какво щастие! — рече Коля, но за всеки случай отстъпи крачка назад. — Затова, когато ви доведат при мен, ще се отказвате ли от думите си?

— Къде ще ме доведат?

— В кабинета ми. Нали съм главен инспектор от милицията по разкриване на особено сериозни престъпления против шестокласниците. Не сте ли чували? Казвам се Холмс. Николай Шерлокович. Да се запознаем. А вие как се казвате?

Но дебелият вече бе изчезнал. Като че ли пропадна вдън земя.

Коля постоя малко, след това въздъхна и каза:

— Изпреварил ме е. Той може да ходи под земята. Ще трябва да измисля нещо ново, защото ако се сблъскам с него под улицата, ще ме смачка.

След пет-шест минути на това същото място с дебелия се срещна Мила Руткевич.

Той като планина застана на пътя й.

— Извинявайте, момиче — рече той, — от шести „Б“ клас ли сте?

— Да — отговори Мила.

— Моля те, ще ми дадеш ли ценна информация?

Дебелият тръгна успоредно с Мила. Говореше вежливо, дори раболепно.

— Какво мога да ви разкажа? — поинтересува се Мила.

— Случи ми се голямо лично нещастие — обясни дебелият. — И само вие, добро момиче, можете да ми помогнете.

— Но аз бързам за училище — отговори Мила. — Първият час имаме английски и трябва да си преговоря превода.

— Няма да отнема повече от две минути от скъпоценното ти време, момиче — рече дебелият. — Трябва да поговоря с теб за Алиса.

— За коя Алиса? — вслуша се внимателно Мила.

— Не знам с какво фамилно име е записана в класа ви. Но сигурно имате само една Алиса?

— Алиса Селезньова? — попита Мила. — Какво се е случило?

— Надявам се, че нищо страшно. Сега за сега нищо страшно.

И дебелият направи дълга изразителна пауза.

— Какво може да се случи? — попита Мила, като прехвърли на гърба черната си плитка. — Вие от милицията ли сте?

— Донякъде — отговори дебелият. — Кога и защо се появи Алиса във вашия клас?

— Днес е трети ден. Тя живее с Юля Грибкова. Бяха заедно в болницата.

— Така-а-а-а. Всичко съвпада.

Минаваха покрай малка градинка, където имаше свободна пейка.

— Ако не възразявате — предложи дебелият, — да седнем за минутка.

Мила кимна. Имаше още време. Тя беше заинтригувана. Особено като се има предвид, че Алиса хич не ѝ харесваше.

— Не сте ли забелязали в поведението ѝ нещо странно? — попита дебелият. — Нещо не наше, извън рамките на нещата?

Тя вдигна рамене.

— Как да кажа...

— Ясно — рече шишкото. — Вие не искате да говорите лошо за своята приятелка. Това е похвално, разбира се, че е похвално. Правите впечатление на много разумна девойка. Но сега разговорът между нас е толкова сериозен и таен, че трябва да говорите само истината. Харесва ли ви характерът ѝ?

— Не! — изпусна се Мила, без да иска.

— Защо?

— Тя е фукла!

Мила наистина мислеше така. Винаги тя е била първата отличничка в класа. През цялото време. Учителите я сочеха за пример и я хвалеха на родителските срещи. И изведнъж се появява някаква си Алиса, която, както се оказва, и английски знае по-добре от Мила, и география, и математика, а за физкултурата и да не говорим. Неприятно, няма какво.

— Наистина ли? — попита дебелият. — Това също съвпада с нашите наблюдения. Момиченце, Алиса не е ли показвала някакви

знания повече от допустимите?

— Как да ви кажа... — отговори Мила. — Особени способности не съм забелязала, но тя умее да се самоизтъкне.

— Правилно! — възкликна дебелият. — А във вашия клас имате ли някакъв Коля?

— Коля ли? Имаме трима Колевци.

— С кого от тях дружи Алиса?

— Тя не дружи с никого освен с Грибкова — отговори Мила. — Макар че мене не ме интересуват хорските работи.

— Правилно — каза дебелият. — Вие трябва да ни помогнете.

— На кого?

— Аз работя като главен лекар в болницата за особено опасни деца. Миналата година при нас постъпи неизлечимо болно момиче на име Алиса. Тя има склонност към жестоко хулиганство. Това е болест. Биеше деца и възрастни, хапеше, а след това открадна от училищния музей тигъра, облече се в кожата му и нощем ограбваше минувачите. Когато я хванаха, изпохапа трима милиционери, удуши служебното куче и се наложи да я вържем.

— О, какъв ужас!

— Не, не е ужас. Трябва да се съжалите над нея. Тя не е виновна, че се е разболяла — чу се мелодичен женски глас.

Мила забеляза, че до тях стои миловидна, дребничка, крехка жена в бяла престилка с червен кръст на ръкава.

— Ах, запознайте се — рече дебелият. — Това е доктор Иванова. Тя прекара сто безсънни нощи, за да успокоява нещастното дете, да му дава лекарства и да му разказва приказки.

— Да, така е — потвърди доктор Иванова. — Но всичките ми усилия отидоха напразно. Това лошо момиче избяга през нощта от болницата, като изкърти с рамо вратата и скочи от петия етаж.

— И нищо ли не ѝ се случи? — попита Мила.

— Нищо. Остана само отпечатък в асфалта под прозореца, дълбок метър и половина. На болните в такова състояние нищо не им става. Обиколихме вече всички училища и болници, но тя изчезна безследно. Изведнъж разбрахме, че подобно на външен вид момиче е било забелязано във вашия клас.

— Но на вид тя е толкова спокойна — каза Мила. — И толкова добре знае английски език.

— Това е ненормално явление — отговори шишкото. — Целият й ум е насочен към това, как да лъже заобикалящите я и да се преструва, че е съвсем нормална. В това се крие опасността от нея. И отговорите й в час са също ненормални. Кажете ни, може ли едно нормално момиче да знае толкова много, колкото вашата Алиса?

Този въпрос много се хареса на Мила. Той веднага ликвидираше всичките й съмнения. Ама разбира се, Алиса е просто ненормална, затова знае всичко така добре. Обикновеният човек не би го знаел. Нито един здрав шестокласник не би могъл да бъде по-умен от Мила Руткевич. Когато Мила разбра всичко това, раздразнението й против Алиса изчезна. Дори й дожаля за нея.

— А когато я намерите, какво ще направите? — попита Мила.

— Ще я вземем с нас.

— Чакайте — рече Мила. — Ами че Алиса се държи толкова мирно. Може би и е по-добре в училище, при децата? Тя ще оздравее и ще започне да се учи по-лошо... като всички.

— Ами ако отново започне да буйствува? Ако ухапе някого? Вие забравихте за своите другари, които са изложени на опасност.

— Ах, не помислих за това. Да отидем по-бързо при директора на училището и да му разкажем всичко.

— Не, не бива — каза печално дебелият. — Ами ако сме сбъркали? Ако това не е оная Алиса? Представете ли си каква травма ще причиним на невинното дете?

— Тя е, тя е — настояваше Мила. — Абсолютно ненормално знае всичко.

— Но ние сме много деликатни хора — рече крехката доктор Иванова. — Отначало ще надникнем в клас и ще се убедим, че това е нашето момиче-беглец. Ти трябва да ни помогнеш.

— Как?

— Заведи ни в училище през задния вход, така че Алиса да не ни види, и ни покажи вашата стая. Другото остави на нас. За твоето участие в тази операция никой няма да разбере. Съгласна ли си?

— Щом това е необходимо за медицината и безопасността на хората, съгласна съм — каза Мила. — Само че да вървим по-бързо, защото скоро ще бие звънецът.

Тя ги поведе през двора, през училищния ботанически участък. Посочи им как да се качат на третия етаж и каза:

- Само че не я вземайте направо от клас. Жал ми е за нея.
- Не се безпокой, момиче — добродушно рече доктор Иванова.
- Ще бъдем хуманни и добри. Ние винаги сме такива.

ГЛАВА ХІХ

ДВЕТЕ АЛИ

Мила се сбогува с тях и хукна нагоре към класната стая.

Непосредствено пред вратата се сблъска с Алиса и Юлия.

— Ах! — Мила вторачи в Алиса огромни очи, притисна се до стената и почака, докато тя влезе в стаята.

— Какво ѝ става? — попита Юлка. — Гледаше ни като привидения.

— Не знам — отговори Алиса. — Всичко ли ми е наред? Обувките ми правилно ли са обути?

— Всичко ти е наред.

— И на тебе също. Руткевич е напласена от нещо.

Мила побърза към мястото си, без да поглежда никого и без да чува как децата, обкръжили Алиса, шумно си припомнях вчерашния ден. Боря Месерер ѝ подари нов портрет: Алиса с шахматна корона. Той не приличаше на оригинала, но всички много се смяха.

— Къде е Фима? — попита Алиса, като се оглеждаше.

Вече би звънецът, Ала Сергеевна щеше да влезе всеки момент, а Фима още го нямаше.

— Ще се побъркам! — изплаши се Юлка. — Ами ако са се докопали до него? Мила, ти не видя ли Фима Корольов?

— Не — отговори Мила, като прелистваше учебника.

Но очите ѝ нищо не виждаха — тя чакаше всеки момент вратата да се отвори и да влязат доктор Иванова и директорът на болницата, от която бе избягала опасната Алиса.

— Алиса — попита Коля Садовски пред целия клас, — имаш ли познат един дебелак?

— Какво? Къде го видя?

Мила Руткевич чу и примря: нима този Садовски ги е подслушал?

— Къде го видя? — повтори Алиса.

— Разкарах го — каза Коля, — обърках го, както Иван Сусанин поляците в гората.

Вратата на класната стая бавно се разтвори.

„Те са! — помисли си Мила. — Сега ще започне.“

Но това бе чисто и просто Фима Корольов.

— Световен номер! — развика се той, като се хвърли към учителската маса. — За пръв път на екрана!

— Фима, ти си полудял! — викна Катя Михайлова. — Сега ще влезе Ала.

— Няма — отговори Фима. — Тя разговаря с някакъв дебелак в коридора на първия етаж. Имаме на разположение пет минути. Моля за внимание!

Фима отвори чантата си и извади шашардисано коте.

— Внимание! — продължаваше Фима. — Виждате суперкотката Алиса. Тя може да брой до сто!

В този момент влезе Ала Сергеевна.

Учителката се спря до дъската, без да набелязва Фима, който ловеше избягалото пот масата коте.

— Това шести „Б“ клас ли е? — попита Ала Сергеевна, като че ли не идваше тук почти всеки ден.

Но в този въпрос нямаше нищо учудващо.

Щом Мила Руткевич доведе пиратите в училището, те забързаха към учителската стая и застанаха зад ъгъла, като наблюдаваха учителите. Когато Ала излезе от учителската с дневник в ръка, на който с едри букви пишеше „6-ти «Б» клас“, Веселчак У веднага се изправи пред нея:

— Една минута, уважаема учителко. Имам да ви казвам две думи от изключителна важност.

А Плъс, превърнал се в Ала, побърза за третия етаж. И за да не се изложи, първото нещо беше да попита:

— Това шести „Б“ клас ли е?

Истинската Ала никога не би задала такъв въпрос. Тя би казала: „Корольов, веднага прекрати това безобразие!“ И затова класът бе направо изумен от такъв странен въпрос. Алиса веднага разбра, че нещо не е в ред, наведе се и си скри лицето. А Коля Садовски, който умееше да се шегува не навреме, високо каза:

— Не, това е втори „А“ клас.

Изведнъж за общо учудване Ала Сергеевна отвърна:

— Не може да бъде! Пак лъжеш, момче!

Ала Сергеевна така да каже на Садовски? Това беше немислимо! Учителката оглеждаше класа, направо впиваше очи в децата. Видя Мила Руткевич и я попита:

— Къде е Алиса?

— Ето я там, под чина — отговори Мила послушно.

— Аха! — възкликна Ала Сергеевна. — Значи и той е тук!

Ала Сергеевна се затича към чина, под който се бе скрила Алиса, и едновременно с това продължаваше да впива очи по лицата.

— Къде е Коля? — попита тя Мила.

Мила от ужас зажумя. Не, не може да бъде! Ала говореше с чужд глас, с гласа на доктор Иванова.

— Аха! — закрещя Ала. — Ето къде си!

Но в този момент зад вратата се чу ужасен шум.

Тя широко се отвори и всички видяха как към класната стая намира друга Ала Сергеевна, а един много дебел човек с нахлупена на ухото шапка и дълъг черен шлифер я дърпа обратно в коридора. А физкултурникът Едуард Петрович беше обгърнал този човек. Всичко това приличаше на илюстрация към приказката за дядото и ряпата.

— Пуснете ме! — бранеше се Ала Сергеевна. — Това е хулиганство!

— Трябва още нещо да ви кажа! — крещете дебелакът. — Вие сте ме забравили! Аз съм вашето отдавна изчезнало братче! Вие сте ме люлели на ръце!

Едуард Петрович, почервенял от напъване, повдигна дебелия от пода — ненапразно по-рано се беше занимавал с борба свободен стил.

С огромни усилия Едуард изви назад една от ръцете на дебелака и изпълни рядка по своята красота хватка от борбата. Дебелият пусна Ала Сергеевна, излетя във въздуха и се плъосна по нос на пода.

— Ура! — развикаха се двадесет и шестте зрители от шести „Б“. — Ура за Едуард Петрович! Абсолютна победа!

В този момент се чу силен шум от удар, тъй като двете Али Сергеевни се сблъскаха пред дъската, загубиха си очилата и изпуснаха дневниците.

— Това не мога да го понеса! — възкликна истинската Ала Сергеевна и падна в безсъзнание.

Фалшивата Ала я прескочи, прелетя четири метра с главата напред и се блъсна в корема на Едуард Петрович. Физкултурникът не

очакваше ново нападение. Той загуби равновесие и седна на пода.

С невероятна за жена сила лъже-Ала подхвана неподвижно лежащия дебелак за краката и го повлече към коридора.

След секунда нямаше и помен от тях. Само се чуваше как тропа по стъпалата на стълбището голата глава на дебелия.

Само черната шапка на пирата и ръкавът, откъснат от шлифера му, останаха наред стаята, напомняйки за битката. Ала Сергеевна лежеше в безсъзнание на пода, а Едуард Петрович седеше облегнат на стената безчувствен.

Първи се опомниха децата. Едни се хвърлиха към Ала да я свестяват, а други помагаха на Едуард Петрович да стане. Само Алиса не вземаше участие. Тя вдигна от пода шапката и ръкава от шлифера на Веселчак У, бързо дотича до прозореца и изхвърли тези улики на улицата.

Изминаха пет минути, преди да се успокоят. Дадоха вода на Ала, Едуард Петрович стана и клатейки глава като дресиран слон, отиде във физкултурния салон, а децата си седнаха по местата.

— Сядайте, деца, сядайте — повтаряше тихо Ала. — Някаква невероятна история, и аз нищо не разбирам.

— Може би е по-добре да си починете? — попита Боря Месерер. — А ние ще поседим така.

Той гледаше да извлече полза от всички ситуации. А ползата се състоеше в това, по-малко да учи и повече да рисува знаменитите си картинки.

— Не — каза по-твърдо Ала Сергеевна. — Нищо особено не се е случило. После ще се оправяме. А сега да започнем урока...

Алиса не седна. Тя оглеждаше класа. Колко жалко, че се беше скрила под чина! Трябваше да следи кого от Колевците позна пиратът. Затова оглеждаше класа и броеше:

— Коля Сулима е тук.

Фима Корольов — тук.

Коля Садовски — тук.

Коля Наумов... Коля Наумов го няма. Ето му чантата... разтворената тетрадка... а него го няма.

— Юлка! — извика Алиса. — Няма го Наумов!

И тя се хвърли към прозореца.

— О, боже мой! — възкликна Ала Сергеевна. — Селезньова! Какво има още!

Алиса видя как по алеята към вратата бяга Коля Наумов, а от училище излизат пиратите Веселчак У с шлифер с един ръкав и след него Плъс. Пред очите ѝ той от Аля се превръщаше в Наполеон, защото в мундир по-лесно се тичаше, отколкото с пола.

— Юлка! Те го гонят! — викна Алиса. — Отивам!

— Кой? Кой кого гони? — попита Ала. — Няма да издържа!

Алиса отвори прозореца — никой не успя дори да ахне, — скочи на перваза и от там на големия дъб, който растеше в училищния двор. Клоните на дъба не достигаха с два-три метра до училищния прозорец. Летейки, Алиса като маймуна се хвана за дебелия клон, залюля се на него и литна на по-нисък. Оттам скочи на земята и хукна след Коля и пиратите.

Всички деца видяха този опасен номер, защото бяха изтичали до прозорците. И Ала Сергеевна го видя, но не до края: за нейно щастие тя отново припадна. Такова нещо ѝ се беше случвало само веднъж — когато беше на дванадесет години и видя мишка. А сега, ама че работа, за десет минути — два пъти.

Докато Алиса скачаше, момичетата ахаха, а момчетата окуражаваха Алиса с викове, само Мила Руткевич беше спокойна. Щом Алиса се скри от погледите и момичетата започнаха отново да свестяват Ала, Мила каза високо, за да чуят всички:

— Нищо чудно. Това е, защото е ненормална. Разговарях с лекуващия я лекар. Търсят я, за да я върнат в специалната болница.

— Как не те е срам! — закрещя Юлка. — Тя е по-нормална и по-здрава от теб. Аз по-добре знам.

Ала дойде на себе си и обяви:

— Извинете ме, ще отида в здравния пункт. Нервите ми се разклатиха.

Мила Руткевич първа ѝ се притече на помощ, съпроводи я до коридора.

Останалите веднага обкръжиха Юлка. Катя Михайлова каза:

— Грибкова, веднага ни разкажи всичко, което знаеш!

— Нищо не знам — отговори Юлка. Тя държеше своята и Алисината чанта. — Пуснете ме, аз си отивам у нас.

— Никъде няма да те пуснем! — каза Фима Корольов. — И аз знам туй-онуй и ако тя не разкаже, ще го разкажа аз.

— Разказвай, Юля — рече Коля Сулима. — Трябва да помогнем на децата.

ГЛАВА XX

ИШУТИН НЕ СЕ НАМЕСВА

Алиса изтича на улицата, видя далече пред себе си хипопотамовия гръб на Веселчак У и роклята на Ала Сергеевна и се втурна след тях. Тя разбираше, че не трябва да изостава много, защото като нищо ще ги загуби.

Лошо познаваше улиците и уличките, докато другите бяха къде по-опитни. Коля Наумов живееше в този квартал още от дете, а пиратите, които бяха прекарвали последната седмица в търсене на Алиса и Коля, успяха да опознаят добре близките улички и дворове. И дори с нещо бяха станали по-образовани от Наумов.

Алиса видя, че свиха в уличката, и полетя буквално като стрела, едва не събаряйки минувачите. След завоя на ъгъла видя, че пиратите предприеха следната тактическа маневра. След Коля тичаше само Веселчак У, а Плъс в образа на Наполеон претича на другата страна на уличката и се понесе покрай стената така, че да задмине Коля и да го хване в клещи.

Коля се огледа и видя, че го обкръжават.

Вдясно имаше вход.

Ако продължаваше да тича напред, пиратите непременно щяха да го хванат, затова не му оставаше нищо друго, освен да се шмугне в този вход.

Тропна врата.

Веселчак У извика високо „Ширшшфх“, което означаваше „хвана се!“

Алиса разбра: къщата няма друг изход. Бяха вкарали Коля в капан.

Веселчак се шмугна във входа след Коля. Плъс побягна нататък, към свода, който водеше в двора.

Алиса не знаеше вече какво да прави, когато някой я подхвана в движение и женски глас каза:

— Ти ми трябваш, съкровище мое!

Опита се да се измъкне, но здравите ръце на треньорката по лека атлетика Марта Скрил я държаха като в менгеме...

— Дори по улицата тичаш, като че ли имаш намерение да поставиш рекорд — каза жълтокосата треньорка. Смятай, че ми е провървяло. Отивах във вашето училище и изведнъж гледам — моята рекордьорка, надеждата на нашия спорт, в цял ръст. Какво пък, време е да поговорим.

— Извинявайте — рече Алиса, увиснала във въздуха. — Много бързам!

— Какво значи твоето бързане за момента в сравнение с бъдещето, което се открива пред теб в спорта? Ти си талант! Ако успеем да те променим...

Дори в такова неудобно положение Алиса се учуди:

— Защо трябва да ме променяте?

— Как защо? За да те отучим от примитивните ти начини. Кой скача така на височина в днешно време?

Алиса гледаше дали няма да излезе някой от входа или свода. Но уличката като че ли беше мъртва.

— А в кое време скачат така? — попита Алиса. Все едно, няма да пребори треньорката със сила, трябва да я превземе с хитрост.

— В доисторическото — отговори уверено треньорката. — Днес този начин е безперспективен.

— А, не! — възмути се Алиса. — Ако знаехте каква височина преодоля Куршумин по този начин!

— За мен няма значение какво е преодолял Куршумин. Знаем само, че са се опитвали да те развалят. Ние сериозно ще се заемем с техниката. Ти ще ми заскачаш...

— Тогава пуснете не на земята.

— Добре, само че не бягай. Сега ще запиша координатите ти. Всички разговори с родителите ти ще проведе аз.

— Едва ли ще можете — каза Алиса, без да откъсва очи от входа.

— Ние сме уговаряли и по-страшни родители.

Алиса незабелязано отстъпи половин крачка.

— Записвам — рече треньорката. — Нима не те съблазняват големите състезания? Славата, аплодисментите, почетната стълбичка и чуждестранните стадиони... Къде, момиче? Спри! Спри веднага! Все едно, от мен няма къде да се скриеш! Ще те намеря чрез жилището!

Алиса вече тичаше към същия оня вход. Треньорката тичаше след нея и продължаваше да я уговаря.

Нахълтала въз входа, Алиса се шмугна долу, към вратата, която водеше в мазето. Зад ъгъла в тъмнината тя спря и се притаи. Чу как вратата се хлопна, как влезе треньорката и попита високо:

— Момиче, къде се криеш? Защо бягаш от перспективната си съдба? Нима не чуваш как те зоват фанфарите?

Алиса мълчеше. Чуваше се как треньорката несигурно се изкачва по стълбите, след това се спира и казва:

— Ако ме чуваш, имай предвид, че в спорта главното е настойчивостта. Такава настойчивост имам в изобилие. Ще се върна в училище и ще пауна всичко от Едуард Петрович.

Ясно се чуха стъпки, хлопна врата, но Алиса не бързаше да излиза от скривалището си. Нямахше доверие на настойчивата треньорка. Измина минута, две и вратата отново се отвори. Този път бавно, почти безшумно. Отново се чуха стъпки, но внимателни, някой вървеше на пръсти. Треньорката, а това беше тя, дойде до входа за мазето, където се криеше Алиса, и погледна долу. В полумрака Алиса виждаше силуета ѝ. Треньорката се послуша. Алиса затаи дъх.

— Криеш ли се? — попита изведнъж треньорката.

Но не слезе в мазето. Дали не се страхуваше от мишки?

Най-после въздъхна дълбоко и промърмори:

— Все едно... все едно... ще намеря този талант.

И си отиде окончателно.

Чак тогава Алиса внимателно се измъкна на светло. Беше разстроена. Имаше защо — бе изгубила сигурно десетина минути, не по-малко. Ако има изход, Коля и пиратите са избягали далече. Иди, че ги търси.

Алиса се огледа. Така и беше. Ето го изхода. Зад асансьора. Тя пристъпи към неголяма тъмна врата и я блъска. Вратата послушно се отвори. Пред нея се ширеше двор, заобиколен от сгради. По средата му имаше запуствяла двуетажна къща със заковани прозорци, готова за разрушаване. Освен през свода, които водеше към уличката, от двора можеше да се излезе само през втория свод, намиращ се в отдалечения ме край.

Дворът беше пуст. Само на една пейка под старо дърво седеше млад мъж с велурено сако, велурени обувки и велурен панталон.

Пушеше лула и четеше детективски роман.

— Здравейте — каза Алиса.

— Здравейте — отговори той, като си отбеляза с пръст страницата на книгата. — Здравейте, ако не се шегувате.

— Хич не се шегувам — рече Алиса. — Не са ли претичали едно момче и още двама души?

— Момче ли? — учуди се бронираният във велур млад мъж. — На каква възраст беше момчето?

— Колкото мен — отговори Алиса. — Двама души го гонеха. Един много дебел, със скъсан шлифер и без шапка. А вторият не знам как е изглеждал.

— Гонеха ли го, казваш? — попита младият мъж. — Много странно. А защо го гонеха? Направило ли е нещо момчето, или какво?

— Не, нищо не е направило. По-рано е направило, а сега е абсолютно невинно. За всичко са виновни тези, които го гонят.

— Много интересно — каза младият мъж. — Дори любопитно. И защо тогава го гонят?

— За да вземат едно нещо от него. Те са престъпници.

— Не може да бъде!

Младият мъж беше много розов и гладък. Като че ли току-що бе престанал да се мие и да си търка лицето с твърда четка. На розовото му лице като две гъсеници пълзяха надолу към брадичката му черни мустаци.

— Много странно — настояваше Алиса. — Трябваше да претичат оттук преди не повече от десет минути.

— Ако бях видял някакво нарушение на реда — рече младият мъж, — веднага щях да сигнализирам.

— Значи никой не е претичвал?

— Ти си първата, която се суети тук.

— Истината ли казвате?

— Слушай, казвам ти на руски език: никой не е претичвал. Никакви момчета, никой. Пречиш ми да чета! Заради теб забравих докъде бях стигнал. Имам свободно време и трябва да го уплътня правилно и полезно. Така че върви си оттук, докато не съм те изгонил насила.

При тези думи велуреният човек отвори книжката, в която си беше пхнал показалеца, и отново потъна в четене.

Младият мъж лъжеше.

Преди десет минути той видя как в двора нахълта странен човек облечен като Наполеон Бонапарт (а младият мъж бе начетен и позна Наполеон) и се мушна в задния вход. Младият мъж се учуди, че Наполеоновци са започнали да тичат из дворовете. Той остави настрана книжката и се замисли за сложността на живота. Може би снимат филм? Със скрита камера? За всеки случай той извади гребенче и се среса. Ако попаднеш пред камерата, трябва да си в ажур. Ще го забележи при прегледа на филма режисьорът и ще попита: „Кой е този, такъв млад и красив?“ Ще му отговорят: „Това е актьор доброволец, който случайно попадна на снимките, казва се Пьотър Ишутин, главен готвач в ресторант, много начетен, умен... Готов е да посвети живота си на изкуството. — Той ще играе ролята на пълководеца Багратион...“

Докато Петя Ишутин мечтаеше така, вратата на задния вход се отвори и пред очите му се откри удивително зрелище. Пръв вървеше, като се озърташе, Наполеон Бонапарт. След него — невероятно дебел мъж със скъсан шлифер. Мъжът носеше под мишница едно примряло момче.

Ако това беше филм, то той не беше исторически, а приключенски, с отвличане на дете. Пьотър Ишутин стана от пейката, като си отбеляза страницата на детективския роман с пръст, за да не забрави докъде е стигнал, и реши, че сега ще спре похитителите и ще им каже решително: „Горе ръцете!“

Ако този епизод се снима, режисьорът непременно ще отбележи решителността на непознатия млад мъж и ще възкликне: „Кой е този неизвестен решителен герой? Незабавно го открийте и му дайте ролята на следователя в новия детективски филм!“

Пиратът Плъс, който вървеше пръв, забеляза раздвижването на Пьотър Ишутин и се обърна към него.

— Ти какво? — запита той.

— Аз ли? — учуди се Пьотър. — Аз само исках...

През това време дебелият стигна до закованата двуетажна къщичка и отмести една дъска от прозореца на първия етаж.

— Слушай — каза Плъс, като нахлупваше триъгълната шапка над очите си, — ако се мотаеш в краката ми, ще те направя на кайма. Разбра ли?

— Разбрах — отговори Пьотър Ишутин. — Естествено, че разбрах.

— Какво видя?

— Нищо не съм видял — рече Пьотър Ишутин. По-добре да не се навира, щом не го молят.

— Имай предвид — заплаши го Плъс, като изваждаше от джоба си нож, — само ако гъкнеш някому какво си видял тук, ще се простиш с живота. Не тичай да викаш милиция и не се опитвай да се скриели от мен! Познаваш ли ме?

— Не — отговори Пьотър. — Тоест чел съм за вас много хвалебствени отзиви...

— Имаш щастие. Който ме е познавал, дълго не е живял.

Пиратът опря въображаемия нож до велурения корем на готвача Ишутин и се подхилна.

— Аз никога... — измънка Ишутин. Той не се досети, че, ножът не е истински. Никой не беше опирал нож в корема му, затова в детективските романи беше чел как се прави това. Само че когато четеше детективски романи, той винаги беше на страната на следователите, искаше те да победят. Дори си въобразяваше, че в един прекрасен ден ще хване особено опасен престъпник и ще бъде поканен да работи като главен следовател. Но сега е по-добре да не се намесва. В книжките и филмите е едно, а в живота могат и да те заколят.

— Имай предвид и друго — заплаши Наполеон, — че ние те знаем. Ти си Ишутин, живееш в оная къща. Така че ако гъкнеш, няма да можеш да се скриеш от нас.

— Разбрах всичко — каза Ишутин. — Изобщо исках само да ви помогна. Да ви донеса нещо...

— Не ни трябва твоята помощ.

През това време дебелият с момчето вече се беше скрил.

— Да си вървя ли? — попита Ишутин. — Че е обед. Дълга да ви кажа, че говорите великолепно руски.

— Чакай. Седни на пейката.

Пьотър послушно седна.

— Сега ще дотича едно момиче — каза дангалакът. — Сигурно ще те попита не си ли ни виждал. Какво ще й отговориш?

— Че никого не съм виждал... Аз не разбирам ли? Хората трябва взаимно да си помагат. Всички хора са братя.

— Браво! Сядай. Стой си, чети си и отговаряй, че никого не си видял. Аз ще те наблюдавам. Ако не си сдържиш обещанието, ща се простиш с живота си. И бифтеци вместо теб ще пържи някой друг готвач. Ясно ли ти е?

— Тъй вярно! — отговори Пьотър.

И остана да чака момичето.

Той изпълни всичко, както се искаше от него. Седеше, четеше. Дори му хареса, че изпълнява секретна задача. Сигурно момичето и неговият приятел са опасни престъпници, реши той, че така му беше по-удобно да си мисли.

Но когато Алиса, нерешително застанала сред двора, тръгна към отдалечения свод, Пьотър тихичко се надигна от пейката и забърза към къщи. Там легна на дивана и ръцете и краката му започнаха да треперят. След това каза: „При нас най-важното е да не се намесваме“. Успокои се и задряма.

Алиса повярва на Ишутин и реши, че пиратите и Коля са избягали през другата врата.

Тя мина прел нея и се намери в двор, който се различаваше от първия. Имаше много напъпили храсти, край тях — пейки, на скамейките — баби и млади майки с колички и деца. Други деца, малко по-големи, строяха от пясък крепост.

Алиса се приближи до бабата, която бе най-близо, и я попита:

— Извинявайте, тук не претича ли едно момче?

— Обидило ли те е? — заинтересува се бабата.

Тя още от детството си беше убедена, че момчетата са създадени специално, за да дърпат момчетата за плитките. Затова през целия си живот се беше пазила от момчетата на всякакви възрасти, от седем до седемдесет години, не се бе омъжила и сега разхождаше внучката на сестра си.

— Не — отговори Алиса. — Не ме е обидил. Но го гонеха двама бандити.

— Какво? — Бабата чак подскочи. — Бандити! — развика се тя.

— Къде са бандитите? — попитаха другите баби и майки, започнаха да викат децата си и да примъкват по-близо количките.

— Не се безпокойте — постара се да ги успокои Алиса. — Аз само попитах не е ли претичвало момче, гонено от двама души, единият дебел, другият тънък, подобен на Наполеон.

— Какво варварство! — възмути се друга баба. — Да гонят дете!
— Значи никой не е претичвал? — попита Алиса.

Тя вече разбра, че никой не е претичвал. Иначе това тихо кътче щеше да се паникьоса.

— Не — отговори млада майка с широк панталон. — Те трябва ли да побегнат? Кажете истината, за да прибера детето в къщи. Децата не бива да се вълнуват.

— Не, не, никой няма да бяга — каза Алиса и забърза към първия двор.

Зад нея се чуваха възбудените гласове на майки и баби. Някои от тях се застыгаха за вкъщи.

Какво се получава? В първия двор не са били. Иначе велуреният човек с книжката щеше да ги забележи. Във втория двор също не са идвали — бабите и майките щяха да обърнат внимание на това събитие. Значи остава само входът, в който Алиса се крие от настойчивата треньорка. Там трябва да търси Коля. Но как да го търси? Да обиколи всички апартаменти? И какво да пита?

Замислена, Алиса мина през свода, излезе на уличката и се спря.

Тук я намериха децата от VI „Б“.

ГЛАВА XXI

ВОЕННИЯТ СЪВЕТ

Когато Юлка завърши разказа си, поне половината клас реши да тича на помощ на Алиса и Коля. Никой конкретно не знаеше какво трябва да се прави, всички гледаха Юлка. Нали е Алисина приятелка и, може да се каже, по-голяма сестра — със сто години по-стара от Алиса.

— Къде сте тръгнали? — учуди се гардеробьерката леля Луша, когато видя как по средата на часа с грохот и шум шести „Б“ препуска по стълбището заедно с отличниците и двойкаджиите.

Някои се облякоха, други изтичаха, както си бяха — все едно, денят бе топъл, почти летен.

Дотичаха до ъгъла и се спряха. Накъде да вървят?

Боря Месерер каза:

— Хайде да се разделим на отряди от по трима души — всеки да претърси по една уличка.

— Глупости! — рече Мила Руткевич. Тя се ядосваше на себе си. Сега трябваше първа да спаси Алиса от пиратите — нали тя я беше предала. — Ние не знаем къде са избягали. Може сега да са вече в квартала „Марина горичка“.

В този момент децата видяха, че насреща им бърза дребна жена с накъдрен жълт перчем.

Катя Михайлова я позна и я попита:

— Здравейте, Марта Скрил. Не сте ли виждали едно момиче от нашия клас...

Треньорката не я остави да се доизкаже:

— Тази ваша Алиса хич не се води! Разкрих ѝ светлите перспективи в областта на спорта и знаете ли какво ми отговори?

— Знаем! — хорово извикаха децата.

— Не, нещо повече! — възкликна треньорката. — Тя...

— ... избяга — хорово извикаха шестокласниците.

— Вие, както виждам, сте информирани отлично — обиди се треньорката. — Страхувам се, че безотговорните настроения са

обхванали и вас.

— Обхванали са ни! — завикаха децата.

— Ами къде избяга? — попита вежливо Катя Михайлова.

— Виждате ли оня вход на сивата къща? Бях принудена да тичам след нея из входа, но безрезултатно. Тя там ли живее?

Никой не слушаше треньорката. Шести „Б“ клас тичаше към входа. И в този момент оттам излезе Алиса и се спря на тротоара.

Шести „Б“ клас плътно я заобиколи.

— Къде е Коля?

— Настигна ли го?

— Ония скриха ли се?

— Не се стеснявай, ние всичко знаем. Фима и Юлка ни разказаха.

— Ти не ги ли настигна?

— Знаем, че си от бъдещето.

— Ще ти помогнем да намериш апарата...

Говореха едновременно, трудно се разбираше, но Алиса ги разбра и се зарадва.

— Благодаря ви! — каза тя.

Всички се прекъсваха един друг, вдигна се такъв шум, че зазвънтяха стъклата по прозорците. През шума се промъкваше сребърният глас на Лариса:

— О, те сигурно мъчат Коля! — Прекрасните ѝ небесносини очи бяха пълни със сълзи.

— По-бързо да търсим! — викна Боря Месерер.

На втория етаж се появи кръгло сънено лице. То каза:

— Деца, организирайте военните си игри някъде другаде. Точно се канех да спя, а вие се разкрещяхте за изтезания и вътрешни дворове. Срамота е!

Веднага на прозорчето на по-горния етаж се показа жена с ролки на главата и подкрепи сънени човек:

— Луди времена! Някога децата не мислеха за хулиганство, а играеха на криеница.

— Много разбирате! — възмути се Юлка.

Но Катя Михайлова я спря:

— Не спори! Да вървим на булеварда. Там ще проведем съвещанието.

— Само че трябва някой да остане — каза Алиса. — Те могат да избягат и да отведат Наумов.

— Аз ще остана — каза Коля Сулима. — Кой друг? Втори остана да дежури Боря Месерер. Сулима стоеше в уличката, а Боря отиде в двора. А другите забързаха към булеварда, за да решат какво да правят.

Класът не беше изживявал подобно събитие през последните шест години.

Първо, новата ученичка, супергърл Алиса, не излезе никаква супергърл, а най-обикновено момиче от бъдещето.

Второ, Коля Наумов е ходил в бъдещето и там е извършил безобразия, макар и без да иска.

Трето, Фима Корольов е знаел за това и не е казал на никого освен на Коля Сулима. А Коля Сулима искал всичко да разкаже на Алиса, но не успял.

И най-накрая, някъде съвсем близо до тях се намират истински космически пирати, от които единият може да приема образа на различни хора.

Събития, колкото искаш. Събития от много по-много.

Алиса седна на пейката така, че да вижда уличката. Обкръжиха я.

— Откриваме съвещанието — обяви Фима Корольов. — В дневния ред има два въпроса.

— Защо два? Един — каза Катя Михайлова.

— Не, два. Първият — как да намерим и спасим Коля Наумов. Вторият — как да помогнем на Алиса да си вземе миелефона и да я изпратим в къщи.

— Това е един и същи въпрос — рече Юлка.

— Не ме прекъсвай! — скара ѝ се Фима Корольов. — Трябва да има ред, защото никога няма да се разберем.

— Теб никой не те е избирал за председател — заяви Мила.

— В решаващите минути най-достоините трябва да вземат властта в ръцете си. На теб, Руткевич, също не съм ти давал думата. Може би си на страната на пиратите?

— Как не те е срам!

Катя Михайлова сложи ръка на рамото на Мила:

— Ти какво, не познаваш ли Фима с глупавите му шегии?

— Това не е шега! — Мила изведнъж заплака. — Ако само знаех...

— Какво се е случило? — попита Алиса. Нали тя не знаеше, че Мила бе довела пиратите в училище.

— После ще ти разкажа — обеща Юлка. — Нищо особено.

Мила се обърна, за да не видят сълзите ѝ. За последен път беше плакала преди година, когато стажантката, която не знаеше, че Мила е отличничка от горе до долу, ѝ писа четворка на съчинение.

— Давам думата на Алиса Селезньова — обяви Фима. — Тя ще ни запознае с обстановката по търсенето на другаря Наумов. Регламент ще определяме ли?

— Фима, не се прави на луд! — строго каза Катя. — Ще ти отнема председателството. Говори, Алиса.

— Почти нямам какво да кажа. Тичах след него до тази къща, но ме хвана трениорката и докато се отървавах от нея, Коля влезе във входа. Веселчак У — след него.

— Кой? — не разбра Коля Садовски.

— Дебелият пират се казва Веселчак У — обясни Юлка Грибкова.

— Плъс, вторият пират, който се беше преоблякъл като Ала, изтича в двора.

— А през входа отива ли се в двора? — попита Катя Михайлова.

— Да.

— Всичко е ясно — каза Фима. — Той е искал да пресрещне Коля при изхода в двора.

— Но не го е пресрещнал — рече Алиса. — На двора един човек седеше и си четеше книжка. Той ми каза, че никой не е изтичвал покрай него...

— Ами ако това не е бил човек, а преоблеченият Плъс? — попита Юлка. — Той те е излъгал, а през това време Веселчак У е избягал след Наумов.

Алиса помисли малко и отговори:

— Не, това беше истински човек. Дълго разговарях с него. Освен това те не са могли да изтичат в съседния двор. Там имаше около двадесетина баби и майки.

— Ясно — каза Фима Корольов. — Работна хипотеза: пиратите са се скрили в онази къща, на тавана.

— Защо пък на тавана? — учуди се Катя Михайлова. — Във входа има поне двадесет апартамента. Ами ако са влезли в някой от тях?

— Ще започнем от тавана. Предчувствам, че са там. А предчувствията никога не ме лъжат — настояваше Фима Корольов.

— Разбира се — присмя му се Юлка. — Не ще и дума! Помниш ли как онзи ден предчувствувахте, че няма да те изпитат по география?

— Грибкова — строго отсъди Фима Корольов, — иди на ъгъла на уличката. Оттам ще видиш Сулима. Попитай го със знаци всичко ли е наред!

— Върви ти — отговори Юлка. — Ти си по-близо.

— Подчинявам се на грубото насилие — рече Фима, изтича към парапета на булеварда, махна с ръка, веднага се върна и обяви: — На хоризонта всичко е чисто.

— Така се вълнувам, момичета! — каза красавицата Лариса. — Ще умра от страх. По-добре да си бях останала в класната стая.

— Че върви си — рече Фима. — От теб, все едно, няма никаква полза.

— Фима, това е последно предупреждение — заяви Катя Михайлова. — Ако не престанеш да се държиш просташки, ще те уволним!

— Ще те уволним — потвърдиха и другите.

Не исках да кажа такова нещо — оплака се Лариса. — Исках да кажа, че при вълнение ми се отваря апетит. Дори на контролните винаги гладувам.

— Имах някъде шоколад — каза Юлка и си отвори чантата.

— Добре — Фима отново стана, — дайте конкретни предложения.

— Какви предложения можем да имаме? — учуди се Коля Садовски. — Трябва да отидем в оня вход. Това е ясно като бял ден.

— Има предложение да отидем в оня вход, да обиколим всички апартаменти. Ако забележим нещо подозрително, да имаме предвид жилището — каза Фима. — Но започваме от тавана.

— Само че аз няма да дойда на тавана — каза Лариса. — Там може да има мишки или хлебарки. И ще умра.

— Добре, освобождаваме те от тавана. Ще седиш долу, на пейката. Всички ли тръгват?

— Чакайте — каза Мила Руткевич. Тя вече се беше успокоила и овладяла. — Фима казваше, че миелефонът е у Коля Наумов. В сандъка под масата. Така ли е?

— Така е. Той ми го каза.

— Ами ако Коля си признае? Пиратите ще отидат у тях и ще го намерят. Ще бъде ужасно!

— Абсолютно ужасно — каза Алиса, която до този момент почти не се бе намесвала в разговора. — Тогава целият ни труд ще отиде на вятъра.

— Той никога няма да си признае. Дори при страшни изтезания — каза Фима Корольов. — Той е мой приятел, познавам го като себе си.

— „Себе си, себе си“ — рече Мила, изпълнена с презрение към Фима. — Теб не е и необходимо да те мъчат. Само като ти смръщят вежди, и ще си признаеш всичко.

— Всички знаем, че Коля не е страхливец — каза Катя Михайлова. — Но пиратите могат да го излъжат.

— Как?

— Как ли? Плъс ще се преоблече като майка му и ще каже: „Коля, дай апарата“, и синът ще я послуша.

— Ох, какъв ужас! — рече Лариса.

— Какво, той да не е идиот? — каза Фима, но не така уверено, както по-рано.

— Значи някой от нас сега ще отиде у Коля Наумов и ще вземе оттам миелефона — предложи Мила Руткевич. — Мисля, че е по-добре да отидат Алиса и Фима. Алиса ще си познае апарата, а Фима може да каже на родителите му, че Коля ги е изпратил.

— А ако намерим апарата, тогава какво? — попита Фима.

Всички мълчаха. Гледаха Алиса.

Алиса не разбра защо я гледат. Тогава Мила Руткевич каза:

— Разбираме, че Алиса трябва да се връща в къщи. И то колкото може по-скоро. Щом намерите апарата, нека Алиса да отиде в оня дом, където е машината на времето. Фима ще ѝ го покаже.

— Тя без ключ не може да влезе...

— Ще измислиш нещо, та майката на Коля да ти го даде — реши Катя Михайлова. — Нали си съобразителен. Използувай веднъж в

живота таланта си в полза на народа. Ще изпратиш Алиса — и веднага идваш.

Юлия почувствува, че ѝ пресекна дъхът. Как така, изведнъж... Тя искаше да каже, че би трябвало да се отбият и у тях и Алиса да се сбогува, защото Мария Михайловна ще се тревожи...

Лариса подаде ръка и се сбогува:

— Довиждане, Алиса. Много ми беше приятно да се запознаем.

И тогава Алиса заговори със зъл глас:

— Какви станахте, побъркахте ли се? Искате да си избягам в къщи и без мен да освободите Коля? Вие какво, за човек ли не ме смятате? Мислите, че ще грабна миелефона и ще офейкам? Довиждане значи. Значи вие можете всичко да зарежете и да тичате да ми помагате, а аз да съм нищожна егоистка?

В очите ѝ дори сълзи се появиха. Макар че не плачеше.

На Юлия ѝ падна камък от сърцето. Толкова се страхуваше, че Алиса ще послуша разумната Руткевич и ще си замине завинаги... макар че тя, Юлка, разбира се, и дума не би обелила.

Всички мълчаха. Неловко им беше, като че ли бяха предложили на Алиса нещо лошо. Макар че ако разсъдят, Мила прецени правилно. От гледна точка на разума.

Първа заговори Катя Михайлова.

— Алиса е права. Щом толкова време търси тази машина, сега може и да почака. А Алиса ни е необходима. Тя като спортистка ще се качи там, където никой от нас не може. И добре познава пиратите. Сигурно и те не си струва да остават тук.

— Ох, не си струва! — каза Лариса. — Ох, не си струва! Пък аз вече исках да се прощавам с Алиса.

Юлка въздъхна дълбоко и видя, че чантата ѝ е отворена.

Защо я е разтворила? Ами да, искаше да потърси шоколад за тази лакомница Лариса. Юлка бръкна в чантата си и вместо шоколад напипа тежък пакет.

— Какво е това? — попита тя, като изваждаше пакета.

Той беше обемист, сякаш в него беше завит цял хляб. Беше завит във вестник.

Юлка зашумя с вестника, докато разгъваше пакета.

Вътре имаше една черна чанта.

— Ама че работа! — каза Алиса.

— Какво? Какво се е случило? Нещо страшно ли? — попита Лариса. — Това не е шоколад!

— Не е — отговори Алиса. — Това е миелефонът.

ГЛАВА XXII

ТЪРСЕНЕТО

— Заради него ли дойде при нас? — попита Катя Михайлова.

— Хич не е интересен — констатира Лариса.

Алиса размота шнура, постави в ухото си слушалката, натисна червеното копче на капака. Почака, натисна второто копче и завъртя колелцето.

След това изведнъж се засмя.

— Ти какво? — попита Юлка.

— Работи — отвърна Алиса. — Всичко е наред.

— И защо се засмя?

— Защото Лариса мисли ще потърсиш ли шоколада в чантата си, или си забравила.

— Глупости! — рече Лариса и се изчерви като варен рак. — Не съм и мислила за шоколада. Изобщо не съм гладна. Това не е апарат, а абсолютна лъжа.

Но всички така се смееха, че Фима Корольов падна от пейката.

Знаеха кой е прав.

— Как е попаднал в чантата? — попита Мила Руткевич, като изчака другите да се успокоят. — Някой го е сложил.

— Аз видях — каза Лариса. — Но не се досетих. Преди часовете Коля Наумов се въртеше около Юлкия чин и правеше нещо там. Попитах го „Ти какво, бележка ли подхвърляш, влюбен ли си?“ А той ми отговори така грубо, че аз веднага забравих за това.

Прилежната Катя Михайлова сгъваше вестника, в който беше завит апаратът.

— Вижте, бележка — каза тя.

— Дай я — рече Алиса. Тя взе бележката и я прочете на глас: — „Ти вече знаеш всичко или скоро ще го разбереш. Ако смяташ, че съм виновен и заслужавам наказание, няма да споря. Но давам честна дума, че не исках да взема прибора, исках само да го спася от бандитите. Извинявай за забавянето. Съжалявам, че не можеш да останеш с нас...“ Това е — каза Алиса.

— А подпис? — попита Мила.

— Няма никакъв подпис.

— Това е неговият почерк — каза Фима Корольов, като надничаше отзад. — Познавам му почерка.

— Ето това е — рече Катя Михайлова. — Можеш да се връщаш у дома, Алиса.

Алиса нищо не отговори.

— Какво му струваше да върне апарата например вчера? — въздъхна Мила Руткевич.

— Ех, нашите момчета не блестят с много ум — каза Лариса. — Да крие чужда вещ, а след това да я подхвърля в чужда чанта! Детска градина.

Алиса праметна миелефона през рамо.

— По-добре го скрий в чантата — каза Юлка. — Да не вземеш да го загубиш.

— Не — отговори Алиса. — Той сега ще ни е необходим.

— Дай да го понося — помоли Фима Корольов. — Бих искал да послушам някои чужди мисли.

— Приятели, простете ми — отговори Алиса, — но няма да го дам на никого. И не защото се страхувам, че ще го счупите, или ви нямам доверие, но този прибор ще бъде изобретен едва след сто години. Още го няма.

— Жалко — каза Фима.

Мила подкрепи Алиса:

— Освен това той не е неин.

Алиса стана от пейката.

— Ще ми вземеш ли чантата? — обърна се тя към Садовски.

— Дай!

— Какви са указанията? — попита Фима, които се надяваше, след като всичко се уреди, вас пак да изпроси от Алиса миелефона. За една минута.

— Миелефонът приема човешки мисли от десетина метра, а понякога и от по-далече — каза Алиса. — Ако сега минем покрай апартаментите в оня вход, ще чуем дали пиратите и Коля не са там.

— Разбира се! — възкликна Юлка. — Всичко гениално е просто!

— Няма смисъл да отиваме всички! — предложи Катя. — Нека една част от нас останат тук и чакат. Защо да ходим по етажите цяла

тълга?

Но никой не искаше да остане. Разбраха се, че четирима ще тръгнат по етажите, а останалите ще дежурят на двора и на улицата. Лариса и Мила Руткевич изпратиха в къщи. Отначало изпратиха само Лариса — да не гладува, да не се мъчи, да се нахрани и за останалите също да приготви сандвичи. Когато си патрул или стоиш на пост, огладняваш. Това всеки войник го знае. Но щом Лариса си отиде, всички бяха обхванати от съмнение: ще се върне ли? Знаеха я каква е поспалана. Ще си похапне, ще заспи и чак вечерта ще се сети. Затова Мила Руткевич се пожертвува. Каза, че ще направи сандвичи за всички. Освен това в къщи имаха почти цяла торта — вчера брат й имал рожден ден, изяли три торти, а за четвъртата не им стигнали силите.

Към входа се отправиха Алиса, Фима Корольов, Коля Сулима и Катя Михайлова.

Фима каза:

— Настоявам отначало да отидем на тавана. Ти, Алиса, не познаваш достатъчно добре нашия живот. Трябва да ти кажа, че в гражданската война контрареволуционерите най-често са се криели по таваните.

— Ама че го рече! — учуди се Юлка. — Че това е било почти преди сто години.

— Чела съм — каза Алиса.

Асансьорът спря на последния етаж. Децата, като гледаха да не шумят, излязоха от него. Фима прошепна:

— Лошо е, че нямаме оръжие.

С оръжието наистина бяха зле. Дори нямаха никакво, ако не се броеше свирката на Фима Корольов.

— Нищо — рече Алиса. — Всички престъпници са страхливци. Страхуват се да не ги разобличат.

— Ти по-добре стой отзад — прошепна Катя. — Да не се докопат до миелефона.

Алиса кимна. Катя беше права. Ако пиратите видят миелефона, могат да го грабнат и да избягат.

Децата се качиха още един етаж и се оказаха пред вратата на тавана. Тя беше заключена с тежък катинар.

— Тук не са били — каза Алиса.

— Да не подценяваме тяхната хитрост — възрази Фима. — Могли са да свалят катинара, а после отново да заключат. Нали не знаем всичките им номера.

Катя Михайлова се доближи до вратата и прокара пръст по катинара. Беше пращен.

— Тук вече няколко дена никой не е идвал — заяви тя.

Коля Сулима се усмихна.

— Сега Корольов ще ти каже, че прахта допълнително са я посипали. Донесли са я в джоба си.

— Че какво — не се предаваше Фима, — напълно е възможно. Пиратите са дяволски хитри.

Алиса, за да не губи време в празни спорове с упорития Фима, тръгна надолу.

— Стой! — спря я Фима. — Ще съжаляваш. Все пак послушай...

— Е, добре...

Алиса се приближи до вратата, включи миелефона и започна да върти колелцето, за да го настрои на различни вълни. Нали всеки мозък излъчва мисли на своя, особена вълна. Като радиостанция.

— Е, какво? — не се стърпя Фима.

— Нищо. Има само гълъби.

— Дай да послушам — помоли Фима. — Поне малко.

— Няма какво да се слуша.

— Фима, махни се от Алиса. Нали се разбрахме — каза Катя Михайлова.

Алиса изключи миелефона.

Слязоха един етаж по-долу. Тук имаше три апартамента.

— Ще звъним ли? — попита Коля Сулима.

— Ще се опитаме да минем без звънци — отговори Алиса. — Нали мислите проникват и през вратата.

Тя отиде до най-близката.

— Няма никой — каза тя, като се вслушваше.

— Виж какво, Алиска — възмути се Фима, — твоят апарат може да не хваща мислите? Може Наумов да го е счупил?

Алиса искаше да му се озъби, но Коля Сулима, който стоеше пред другата врата, каза тихо:

— Чувам, че там разговарят.

Алиса веднага притича пред тази врата.

— Какво се чува?

— Не ми пречи, Фима. Там наистина има хора.

— Какви? Пиратите?

— Не. Мъж и жена, стари са. Скарали са се и от сутринта не могат да се споразумеят кой да отиде за мляко. И ето, стоят без мляко. И за котката нямат.

— Горката котка! — каза Катя.

— Коля не е тук — рече Алиса.

— Ясно — каза Фима. — Но я ми дай аз да проверя.

Алиса подаде на Фима слушалката. Все едно, няма да се отърве от него. Той наведе глава, вслуша се.

— Техника, граничеща с фантастиката!... О, и котката се чува!...

— Хайде, стига — строго отсъди Катя Михайлова. И тя желаше да послуша, но гордостта не ѝ позволяваше да поиска. — Корольов, ето ти шестнадесет копейки. Изтичай до тъгла и веднага донеси пакет с мляко.

— Защо? — не разбра Фима.

— Не се ли сецаш? А че котката седи гладна — все едно ти е!

— Ако нещо се случи в мое отсъствие?

— Нищо, с нас е Сулима. Ако се наложи, ще викаме. На двора пет души се мотаят без работа.

— Ще им поръчам! — извика Фима, като се втурна по стълбите.

Алиса вече се беше доближила до съседния апартамент.

— Искаш ли да послушаш? — попита тя Катя Михайлова.

— Благодаря, с удоволствие — отговори Катя. — Само да не го счупя.

Алиса ѝ предаде слушалката.

Чуваше се шумолене. Алиса въртеше колелцето на настройката.

Вдигни си ръката, когато чуеш нещо — каза тя.

Катя вдигна ръка.

В слушалката звучеше далечно, безплатно гласче.

— Но защо не звъни? Нека позвъни... Може би е записал неправилно телефона? Не, аз сама му го записах. Нали обеща да позвъни сутринта... преди лекции...

— Мисля, че е някаква влюбена глупачка — каза Катя. — Дори е неудобно да се подслушва.

— Не подслушваме за собствено удоволствие — рече Коля Сулима.

— Искаш ли да послушаш? — попита Алиса.

— Не, благодаря... Друг път.

— Край — каза Катя. — Той ѝ позвъни. Тя вече гука на глас. Вземи слушалката. Пиратите ги няма тук.

Слязоха един етаж по-надолу, когато дойде асансьорът, а в него Фима Корольов.

— Къде е млякото? — строго попита Катя.

— Изпратих Садовски.

— Ама че си хитър!

— Той, тъй или иначе, се измъчва от безделие. Вече мисли как без машина на времето да се отиде в бъдещето.

— Е, и какво? — полюбопитствува Алиса.

— Много просто: като се издаде календар за двехилядната година.

— Какво ще се измени? — не разбра Коля Сулима.

— Как какво ще се измени? Ще живеем в двехилядната година.

А как ще живеем — това си е наша работа.

— Гениална идея! — каза Катя. — Да слизаме долу.

На долния етаж два апартамента бяха празни — вероятно всички бяха на работа. В единия от тях спеше куче и сънуваше десет котки, които му отнемаха кокала. Мислите бяха много неразбрани и объркани, но Фима, който слушаше този сън, каза, че котките са на ивици и големи колкото тигри. Макар че едва ли бе хванал това чрез миелефона, и то през време на кучешкия кошмар.

В третото жилище седеше малко момиченце, на което майката беше отишла в магазина и се беше забавила. На момиченцето му беше мъчно и то си представяше какви ли не страшни картини и с всяка измината минута му се струваше, че майка му никога няма да се върне. Нито един пират не би могъл така да се преструва. Точно децата мислеха да слязат още един етаж по-надолу, когато на стълбищната площадка се появи задъхан Садовски, косата на когото пламтеше с такъв червен огън, че можеше да се изгориш.

Той носеше пакет мляко.

— Кой е гладният? — попита той. — Защото Фима ми мушна в ръка парите, каза, че това е спешна задача, и избяга.

— А ти какво си помисли? — рече Фима.

— Помислих си, че си намерил Коля абсолютно обезобразен. И първите му думи са били: искам млечице. Не е ли така?

— Не, не сме намерили Коля. — Катя взе от Садовски пакета и каза: — Слизайте, аз сега ще дойда.

Но никой не тръгна. Всички слушаха какво ще се случи. Алиса слушаше с миелефона.

Чуваше се как Катя звъни. Горے вратата се отвори.

— Извинявайте — каза Катя, — донесох мляко за котката ви. Тя е много гладна.

— Благодаря — рече един глас. — Защото ние все не можем да се разберем.

Вратата се затвори.

Катините крачки не се чуваха. Изглежда, беше останала до вратата. Мислеше, че хората ще се учудят, може и да се откажат дори от млякото...

— Връща се — съобщи Алиса, която слушаше мислите на стопанката на котката.

— Защо? — попита Фима.

— Сега ще разбереш — отговори Алиса и не можеше да сдържи усмивката си.

Отново се чу звук от отваряща се врата. И същият глас произнесе:

— Добре, че не си си отишло, момиченце. Ето ти шестнадесет копейки за млякото. Благодаря ти още веднъж. Утре ще ни донесеш ли мляко?

Смутената Катя слезе, като държеше в дланта си шестнадесетте копейки.

— Е, какво, сега всеки ден ли ще им носиш мляко? Защото котката е гладна.

— Ще трябва — каза Алиса. — Знаеш ли какво казва бабичката на мъжа си сега? „Слава богу, започнали са да разнасят по домовете мляко за котките. Сега, Ваня, няма да има за какво да се караме.“

— А той какво отговаря? — попита Садовски.

„Не се тревожи, ще намерим за какво да се скараме.“

— Хубаво — каза Садовски. — Иначе ще им бъде скучно.

Оставаха още три етажа. Децата ги минаха за двадесетина минути. Алиса даде на всички да послушат с миелефона, но нищо подозрително не откриха. Зад вратите на апартаментите живееха най-обикновени хора — караха се, помиряваха се, разговаряха, но никой никого не измъчваше, не заплашваше. В мазето също нямаше никой.

ГЛАВА XXIII

ИШУТИН РАЗМИСЛЯ

На двора Мила Руткевич ги чакаше с омазнен пакет.

— Обедна почивка — обяви Юлка. — Нищо ли не намерихте?

— Нищо — отговори Алиса. — Всички са влезли в този вход, а никой не е излязъл оттук. Не знам какво да правим.

— Да отидем на пейката — предложи Катя, — Една глава добре, две глави по-добре, а три глави най-добре, ще хапнем и ще измислим нещо.

— Непременно ще измислим — каза Фима Корольов. В мен се оформят някакви идеи.

— Знам — рече Садовски. — Вече се научих да чета мислите му без миелефон. В главата на Корольов се оформя идеята за космически полети с въздушни балони.

— Престани! — разсърди се Фима. — С теб е абсолютно невъзможно да се разговаря сериозно!

— Аз и не мисля сериозно да разговарям с теб — отговори Садовски. — Ако някой разговаря с теб сериозно, можеш да се пръснеш от смях.

Мила раздаде на всеки по сандвич и по половин краставица.

В този момент за всеобщо учудване дойде и Лариса. Тя вървеше, като се прозяваше широко и мъкнеше цяла кошница с хранителни запаси.

— Така ми се спи, че умирам! — оплака се тя. — Даже докато вървах, спях.

— Лариса, ти си велик човек — заяви Коля Сулима.

— Наистина ли мислиш така? — попита Лариса. — Много ми е приятно.

Сулима й харесваше, защото беше сериозен, играеше шах и носеше очила.

— Не мисли така — отрече Фима. — И ако не ми вярваш, вземи миелефона и чуй мислите му.

— Никога през живота си не съм слушала чужди мисли. И няма и да слушам.

— Защо? — попита Юлка, докато разопаковаше кошничката ѝ.

— Ами ако в мислите се появи неприлична дума?

— Откъде си взела толкова храна? — попита я Юлка.

— Баба ми я даде — каза Лариса. — Аз ѝ обясних.

— Какво си ѝ обяснила? — изплаши се Катя Михайлова.

— Нищо ненужно не съм казала — отговори Лариса. — Само казах, че е дошло едно момиче от бъдещето и е гладно.

— А баба ти? — попита Катя.

— Ахна и рече: „Ох, такъв дълъг път — и нищо да не яде!“ И ето, изпразнихме хладилника.

Докато децата ядяха, Алиса слушаше мислите на две жени, които се бяха спрели наскре двора и обсъждаха лошото поведение на някой си Иван Петрович, който свиря нощем на акордеон и пречи на всички да спят. Алиса слушаш мислите им, защото се надяваше, че те биха могли да видят пиратите или Коля.

Изведнъж Алиса се изправи, скри жичката в чантата, приближи се до жените и децата чуха как тя казва:

— Вие правилно се тревожите за момиченцето си. То вече половин час плаче с горчиви сълзи, защото мисли, че никога вече няма да се върнете. То плаче, а вие тук обсъждате поведението на някакъв си Иван Петрович!

След тези думи Алиса се върна при пейката, а жените учудено я загледаха. После едната от тях каза:

— Аз наистина се запrikaзвах. — И се скри във входа.

Другата погледна Алиса подозрително и рече:

— Какво невъзпитано момиче!

— За какво момиченце ѝ каза? — попита я Юлка.

— Момиченцето ѝ седи в къщи и мисли, че майка му никога няма да се върне. А майка му съвсем го беше забравила. Трябваше да ѝ напомня.

— Опитай баницата — помоли Лариса. — Баба ми поръча непременно да те почерпя. Тя каза, че вие не можете да правите такива баници, защото тя ще отнесе тайната със себе си в гроба.

— Нека те научи! — предложи Юлка.

— Няма да може — рече Лариса. — Нямам никакви домакински способности.

Алиса дъвчеше баница и мислеше какво да прави по-нататък. Времето течеше, скоро щеше да стане дванадесет часа.

— Какво ще правим? — без миелефон отгатна мислите ѝ Юлка.

— Ясно е какво — Фима дъвчеше торта и си беше направил големи розови мустаци на червените бузи. — Ще си починем и ще продължим.

— Къде? — запита Алиса. — Обиколихме целия вход.

— По другите къщи — отговори Фима. — Ако се умориш, ще те сменя.

— Защо да ходим по другите блокове — учуди се Алиса. — Нали не са излизали оттук!

— Почакай — рече Садовски. — А ти сигурна ли си, че нямат шапка-невидимка?

— Не — отговори Алиса, — това е антинаучно.

— Алиса, защо си толкова сигурна, че те не са излезли от входа? — попита Мила Руткевич. — Ами ако оня човек е излъгал?

Сулима стана от пейката и каза:

— Има два варианта. Първият е да се обиколят с миелефона всички къщи в този двор.

— А вторият? — попита Алиса.

— Да се намери оня човек, който е казал, че не е виждал пиратите, и да се проверят мислите му.

— Гениално! — възкликна Лариса. — Дори не е необходимо да се четат мислите му. Достатъчно е да погледна човека в очите и веднага виждам лъже ли, или казва истината.

— Все пак по-сигурно е с миелефона — каза Сулима. — Алиса, не си ли спомняш къде изчезна той?

— Не забелязах. Сигурно там. — И Алиса посочи вратата на неголяма жълта триетажна къща.

Случват се понякога такива съвпадения в този момент вратата се отвори и се показа пълен гладък мъж с велурено сако, велурен панталон и велурени обувки.

— Това е той — прошепна Алиса, като търсеше в чантата слушалката.

Щом видя Алиса, човекът, без да иска, отстъпи крачка назад. Той се изплаши. Сигурно цяла минута стоя до вратата, като си даваше вид, че си спомня дали не си е забравил в къщи ключовете. Но те бяха на мястото си. След това извади от джоба си портфейл и погледна в него.

Алиса четеше мислите му:

„Защо е тук това проклето момиче? Че и други е довела. Какво, не ми ли повярва? Нима подозира нещо? Но какво можех да направя? Не искам да се намесвам. Това са си техни работи — тия престъпници сигурно всичките не са цветя за мирисане... Ще се опитам да се измъкна. Главното е никой да не си помнели, че се страхувам от нещо...“

И Пьотър Ишутин, велуреният човек, решително тръгна през двора към вратата.

— Той знае нещо — съобщи бързо Алиса. — Но го крие.

— Аз ще го заговоря — предложи Фима и скочи: от пейката.

— Аз по-добре ще го направя — каза Садовски. — Гарантирам ти. А ти си дояж баницата.

Садовски с няколко крачки настигна Пьотър Ишутин, прегради му пътя и високо го попита, за да чуят всички:

— Кажете, вие не сте ли Наполеон Бонапарт?

— Какво? — попита Ишутин. — Какво е това? Какъв Наполеон?...

А в главата му се въртяха мисли, които Алиса отлично чуваше:

„Сигурно ми намеква. Оня също беше облечен като Наполеон. Само да не се издам с нещо... Ама че попаднах между два огъня! И от едните, и от другите няма да имам пощада... В милицията ли да ида, или... Но какво ще кажа в милицията?“

— Ако вие сте Наполеон — каза Садовски, който беше велик майстор да говори глупости със сериозен вид, — значи по всяко време могат да ви убият. Нима не знаете, че вече е открит сезонът за лов на Наполеони? А вашата кожа ще бъде прекрасна украса за моята гостна. Ще ми разрешите ли да ви опипам? А рогата си в къщи ли оставихте?

Садовски протегна ръка, за да опипа еленовия велур.

Ишутин от страх отскочи встрани. Той забрави, че е три пъти по-силен от Садовски. Мислите му се носеха в надпревара:

„Намеква, че жив отгук няма да си отида. Да извикам ли? Сигурно е най-добре да извикам — денем е, все някой си е у дома, ще

ме спасят. Но да кажа, също не бива. Оня сигурно ме следи от прозореца и щом кажа, веднага ще ме очисти...”

Като чу това, Алиса стана от пейката и тръгна към портата. По пътя каза на Садовски:

— Пусни го да мине.

— Правилно, това е хулиганство — оплака се Ишутин, като бързаше към портата.

Коля му направи път, но не изостана, а вървеше три крачки след него и замислено боботеше:

— Потайността никога не е водила към добро. Моят дядо, когато тръгваше на лов за Наполеони, винаги вземаше кофа с газ. Напръскваше с газ опашката на Наполеон и той веднага се предаваше. Но веднъж решил да полее с газ един тигър...

Ишутин почти тичешком влетя под свода, но там онова противно момиче му прегради пътя и каза тихо, сякаш под секрет:

— Сега не ви виждат от прозореца. Можете да кажете истината.

— Откъде знаеш? — каза Ишутин и му се подкосиха краката, та трябваше да се подпре с гръб на стената.

— Хванаха ли момчето? — попита Алиса.

— Не знам, не видях... — почти изкрещя Ишутин.

Алиса с едно ухо слушаше воплите му, а в другото звучаха мислите на велурения човек, който никога в нищо не се намесва: „Разбира се, че го хванаха. Носеха го съвсем безчувствен...”

Ишутин намери сили да отблъсне Алиса и да изтича на улицата. Бързаше да иде по-далеч от тази страшна къща и си мислеше:

„Никога няма да се върна! Още днес ще се кача на влака — и където ми видят очите, дори и в Магадан...”

Коля Садовски задмина Ишутин и отново му прегради пътя.

— Не сме си довършили разговора — каза той. — Най-интересното тепърва ни предстои.

Наложи се да поспре.

— Къде отнесоха безчувственото момче? — попита Алиса.

„Вещица! — помисли си Ишутин. — И се подиграва! Знае всичко и се подиграва. Нали знае, че го занесоха в закованата къща в средата на двора.”

— Край — каза Алиса на Садовски. — Пусни го. Повече не ни трябва. Занесли са Коля в закованата къща сред двора.

— Ти, какво, мислите ли четеш? — попита Ишутин с облекчение.

„Добре, че ме пуснаха. Можеше и по-зле да свърши.“

— Как не ви е срам! — каза Алиса. — Пред очите ви двама яки мъже мъкнат едно момче, а вие от страх се опитвате да скриете това престъпление.

— Не исках да скривам, но ме помолиха. А може пък да имат право да носят момчето?

— Подлец! — каза Коля Садовски съвсем сериозно. — И не смейте да ми възразявате. Ние с вас ще се срещнем пак. Никъде няма да се скриете от мен.

И тогава Ишутин изведнъж препусна по улицата. Само пешовете на велуреното му сако се развяваха, като че ли го гонеха два гъсока. Алиса чуваше неговите отдалечаващи се объркани мисли:

— Наистина ще ме докопа... все някой ще ме докопа... Ама как така — да не искаш да се намесваш и непременно някой да те докопа. Не, никога. Още с първия влак и в Магадан, в Сочи, в Лвов... там ще започна работа като готвач... и в нищо да не се намесвам...

— Безнадежден случай — каза Алиса. — Не може да се превъзпита. Такива хора трябва да се лекуват.

— Да тичаме назад — каза Садовски.

Насочиха се към свода. Изведнъж Алиса се закова.

— Стой — пошепна тя на Садовски.

Дъските, с които беше закован прозорецът в отдалечения от децата край на къщата, се разместиха. Оттам се измъкна скромна, дребна, прегърбена бабичка с бяла забрадка на точки и с букетче лалета. Бабичката бавно заситни към портата. Децата на пейката не й обърнаха внимание.

Бабичката излезе от вратата. Алиса бързо завъртя копчето, за да лови мислите на бабичката. И добре направи, защото никой освен нея не би разбрал нито дума от мислите на тази кротка бабичка: тя мислеше на косминингва — език, който в наше време никой още не знае.

„По-бързо — мислеше бабичката, — че хванаха този сбутаняк и бълзльо. Той непременно ще си признае всичко, щом се скрие от очите ми. Ако някой страхливец е продал някого веднъж, той и други ще продаде. Трябва да го настигна и да го обезвредя...“

Но Алиса как се досети, че той излъга? Ето я и нея, стои на вратата, гледа ме... Какво ѝ стърчи от ухото? Не е ли жичката на миелефона?...“

Алиса сграбчи Садовски за ръкава и те побягнаха в уличката.

— По-бързо! — извика Алиса. — Въз входа!

Успяха да се скрият във входа в момента, когато Плъс, преоблечен като бабичка, с невероятна за такъв стар човек пъргавина изхвъркна от вратата. През стъклената врата на входа те видяха как бабичката си вдигна полата, под която се забелязваха наполеоновски ботуши със златни шпори, и се затича към булеварда. Алиса чу мислите на пирата:

„Хванахте се, гълъбчета, сега няма да ни избягате! От момчето не научихме нищо, но от Алиса ще научим... Сега или никога...“

— След мен! — викна Алиса на Садовски. — Не разсъждавай!

— Аз отдавна вече не разсъждавам — отговори Коля, който послушно изскочи след Алиса на двора през задния вход.

Щом ги видяха, децата разбраха, че се е случило нещо много важно.

— Научихте ли нещо? — попита Юлка. — Къде е той?

— Коля и дебелият пират са в оная, закованата, къща — каза Алиса. — Вторият пират изтича към булеварда. Ще се върне след три минути. За три минути трябва да освободим Коля. Прозорецът от оная страна е закован лошо и дъските се отместват. Като влезем в къщата, ще шумите, ще го плашите! Ясно ли е?

Закованата двуетажна къща знаеше, че ако не днес, то утре ще дойдат строителите, ще я разрушат, а на нейно място ще направят леха с цветя; тя печално гледаше децата с възслепите си заковани прозорци.

Алиса първа внимателно влезе през прозореца, който беше досами земята, след нея Коля Сулима, Садовски, Корольов, Юлка и Катя Михайлова. Другите останаха на улицата под командата на Мила Руткевич и обкръжиха къщата, за да не може никой да излезе от нея.

Те се озоваха в голяма празна стая, облепена с весели небесносини тапети, тук-таме откъснати от стените. По тях бяха останали тъмни петна — следи от шкафове, скринове, картини и снимки. Вратата в коридора беше отворена. Алиса на пръсти влезе там и веднага в ухото ѝ зазвучаха разтревожените далечни мисли на Веселчак У: „Къде се дяна Плъс? Защо ме остави сам? Има толкова

местни деца, ще ни проследят. Би трябвало да се скрием... Защо е толкова тихо?"

Мислите идваха някъде отдясно.

— След мен! — извика Алиса. — Напред!

Всички се разкрещяха: кой — „ура“, кой — „дръж го“, кой — „Коля, къде си?"

От шума къщата се разклати, защото в шести „Б“ клас, ако трябва да се крещи, ще се намерят, без преувеличение, истински шампиони по този вид спорт.

За десет секунди децата дотичаха до стълбището за мазето, но се наложи да спрат, защото срещу тях излетя като куршум шашардисаният от неочакваната психическа атака дебел пират със скъсан шлифер. Без да вижда нищо пред себе си, той проглуши и без това проглушената Алиса с мислите си: „Хванаха ме! Хванаха ме! Който може, да се спасява!“, хукна по коридора и скочи с главата напред през закования с дъски прозорец. До прозореца стоеше Лариса, която спокойно си дояждаше парчето торта и разсъждаваше на глас:

— Все пак, ако така шумят и крещят момчетата, ще ги оправдая, но Юлка и Катя Михайлова не мога.

В този момент дъските, с които беше закован прозорецът на първия етаж, се разхвърчаха с трясък и нещо много голямо, кръгло и тежко излетя навън и се плъосна в краката ѝ.

Лариса само дете не се задави с парчето торта, но веднага се съвзе и каза на пирата, който лежеше по корем:

— Виждате ли докъде води такова поведение.

Пиратът се опита да се надигне. Той беше в нокаут като несполучил боксьор.

Боря Месерер прилича до него и започна да брой като съдия на ринг:

— Едно, две, три, четири, пет, шест... Аут!

ГЛАВА XXIV

СБОГОМ, СУПЕРГЪРЛ!

Децата побързаха долу, към мазето, откъдето така стремително излетя пиратът.

Там беше полутъмно и единственият лъч светлина, в който плуваха разтревожените от пирата пращинки, осветяваше лицето на лежащия на пода Коля.

Алиса се наведе над него.

— Коля, чуваш ли ме?

Под окото си Наумов имаше голям оток и бузата му беше одраскана. Той с мъка отвори мътните си очи.

— Не се и надявайте — каза той със сънен глух глас. — Все едно, нищо няма да намерите... миелефонът е скрит на сигурно място... на сигурно място.

— Коля! — рече Юлка Грибкова. — Не ни ли познаваш? Но това сме ние, от шести „Б“!

— Ох! — Коля се помъчи да си повдигне главата. — Момчета... аз нищо не съм казал... Те стреляха по мен с нещо и аз заспах... После ме биха и казаха, че няма да изляза оттук... но аз нищо не съм им казал... Алиса...

— Аз съм тук, Коля, не се тревожи. Намерихме миелефона...

Коля изведнъж се развълнува:

— По-бързо... — каза той. — Аз нищо няма да издам, тичай... че ще те настигнат... По-бързо!...

— Коленка — Фима преглътна сълзите си, — ти си герой... ти...

— Аз съм глупак, а не герой — каза Коля. — Алиса... тичай...

— От нищо не се страхуваме — отговори Алиса. — Ние сме много... Няма да ни направят нищо...

Но тя сбърка.

Зад тях се чу глас:

— Никой да не мърда! Това момче беше право, Алиса. Трябваше веднага да бягаш, а не да спасяваш чужди хора. Никога не се грижи за другите, защото непременно ще загубиш. Дай миелефона, глупачке.

Децата се обърнаха.

На вратата на мазето стоеше пиратът Плъс. Този път отново се беше преоблякъл като Наполеон Бонапарт. В ръката му блестеше пистолет.

— Тука, тука — помами той Алиса с пръст. — Тук никой няма да чуе вашите викове, пъргави деца. С един изстрел ще приспя четирима. Не съм жесток... Но ми трябва миелефонът. Е! Още ли ще чакам?

— Опитай се да го вземеш — каза Алиса.

Тя забеляза, че Коля Сулима не загуби самообладание и внимателно, за да не го види Плъс, го заобикаля.

— Вземи го — повтори Алиса, която с крайчеца на окото си следеше как Коля крадешком се доближава до Плъс.

— Дай! — Плъс направи крачка напред.

И в този момент Коля Сулима се хвърли върху него. Наистина не бе много майсторски, защото беше лош спортист, Плъс успя да си подложи лакътя, Коля се удари в него, пистолетът се кривна и стреля в тавана.

В този момент в боя се включи Юлка Грибкова — нали беше добра спортистка. Тя подскочи и увисна на ръкава на Наполеон. Алиса извърши най-добрия си скок в живота — излетя като птица, успя да се добере до вдигнатия нагоре пистолет и при падането така изви ръката на пирата, че той изпусна оръжието.

В този миг върху Плъс се нахвърлиха и другите, и то така, че пиратът просто изчезна под камарата от врагове.

— Ох! — извика изведнъж Катя. — Изплъзва се!

В полумрака на мазето всички видяха как пиратът се превърна в хлъзгав жилав балон и се търкулна в ъгъла. Никой освен Алиса не знаеше, че той се превърна в „скитника“ от планетата Всик.

Децата примряха. Но Алиса държеше в ръката си пистолета.

— Не мърдай, Плъс от планетата Плаплъс! — каза тя. — Защото стрелям.

Балонът се затъркаля към изхода.

Алиса вдигна пистолета и се прицели.

Спря я глас от вратата:

— Не стреляй, Алиса, той никъде няма да избяга. На стълбата за мазето стоеше висок, слаб мъж със син костюм.

Алиса отпусна ръка. Гласът на мъжа звучеше толкова уверено, че беше невъзможно да не го послушаш.

— Плъс — каза той, — приеми някаква разумна форма. Няма къде да се денеш.

И в същия миг отново се появи Наполеон Бонапарт.

— Николай Николаевич — каза Коля Наумов, — аз съм виновен за всичко...

— Вие ли сте дежурният на станцията на времето? — попита Алиса.

— Да — отговори Николай Николаевич. — За всичко съм виновен само аз. Така че сега няма да търсим виновните.

— Николай Николаевич — каза Алиса, — другият пират избяга.

— Не можа да избяга надалеч — отговори Николай Николаевич. — Лежи сред двора в дълбок нокаут. И трябва да го махнем оттам колкото може по-бързо, защото започнаха да се събират съседи. Да вървим, страшилище на космическите трасета, и не се опитвай да бягаш.

— В никакъв случай — побърза да отговори Плъс. — Аз бях само сляпо оръдие в ръцете на негодника Веселчак У, той насила ме караше.

Всички от шести „Б“, които участваха в операцията „Космически пирати“ — така я нарече Фима Корольов, — се събраха у Коля Наумов.

Николай Николаевич му даде лекарство и му заповяда до вечерта да лежи на дивана, да не тича и да не се върти насам-натам. Коля полулежеше на възглавници и имаше горд и виновен вид.

Николай Николаевич стоеше сред стаята.

— Бих искал да кажа няколко думи — започна той. — Няма да търсим кой е прав и кой крив за това, което се случи. Преди всичко съм виновен аз, защото не се грижех за здравето си и неочаквано се разболях, като оставих апаратурата си без надзор. Виновен е и Коля, когото никой не е молил да си пъкна носа там, където не му е работа. Виновна е и Алиса, която отлично знае, че не трябва да се доближава без разрешение до машината на времето. В резултат двама опасни престъпници проникнаха в наше време. И все пак добре, че не успяха да извършат нещо.

— Ние нямаше да им позволим — прекъсна го Фима Корольов, който беше дълбоко убеден, че именно той е спасил всички и е победил пиратите.

— Добре, ще смятаме, че много от грешките поправи шести „Б“ клас. За това му благодаря от името на двадесет и първия век.

— Моля, няма защо — отговори за всички Коля Садовски. — И за в бъдеще можете да разчитате на нас.

— А как ни намерихте? — попита Мила Руткевич.

— Автоматичните прибори в Института на времето регистрирали няколко прехода във времето, и то всички без разрешение. Тогава ме извикали. Моят пункт не отговарял. Изпратили сътрудник на института. Той видял, че ме няма. За съжаление младият сътрудник, който дошъл да ме търси, се объркал и не се сетил да попита съседите. И докато ме открие, били изпуснати скъпоценни часове. Изчислителната машина между другото изчислила с точност до милиграм теглото и габаритите на нарушителите на времето и започнала детективската история. Служителите в Института на времето търсили свидетели, разпитали десет хиляди души и най-после разбрали кой е ползувал машината. Бързо ме излекуваха, подмениха ми сърцето и аз побързах да дойда във вашия шести „Б“. Дотичах, а класа го няма — хукнал да лови космическите пирати. Затова закъснях.

— Добре, че закъсняхте — каза Фима Корольов, — че нямаше да имаме възможност да се справим с космическите пирати в Москва.

— Няма да спорим — усмихва се Николай Николаевич. — Алиса, след пет минути тръгваш. Така че, сбогувай се, и да вървим...

Николай Николаевич излезе и всички се обърнаха към Алиса.

— Жалко, че заминаваш — каза Юлка. — Винаги съм искала да имам сестра, а ти напълно подхождаш да ми бъдеш такава.

— И на мен не ми се заминава — отговори Алиса. — Но трябва. Нали вече живея в бъдещето. Не може да се живее едновременно в две времена.

Всички млъкнаха.

— Не мили се сърдиш, Алиса? — попита Коля Наумов.

— Не. Радвам се, че се запознах с вас.

— Слушай, Алиска — рече Фима Корольов. — Ние така и не те попитахме: ти чула ли си нещо за нас там, в бъдещето?

— Тези работи не се разказват — каза Мила Руткевич. — Това е нарушение на законите.

— Знаеш ли какво, Алиска — предложи Юлка Грибкова, — тогава ти измисли нещо, а ние ще се преструваме, че ти вярваме.

— Добре — съгласи се Алиса. — Само че не ми вярвайте. Съгласни ли сте?

— За нищо на света няма да ти повярваме — съгласи се Лариса. — Обещаваме. Но ти непременно ни кажи приятни неща.

— Тогава слушайте. Боря Месерер ще стане знаменит художник. Ще работи в Большой театър и ще рисува декори. Само че няма да порасне и ще си остане дребничък.

— Готов съм за това — каза Борис. — Нека... Ще работя със стълба.

— А Коля Садовски ще бъде знаменит писател — майстор на приказките. Ще пише чудесни фантастични приказки.

— Които няма да издават — добави Фима Корольов.

— Фима Корольов ще стане инженер. Той би бил велик инженер, ако по-малко се хвалеше. Лариса ще бъде знаменитата киноартистка. Снимката ѝ ще бъде окачена във всички кина.

— Аз ви казах, че няма да повярвам — каза Лариса, като се изчерви от радост и с крайчеца на околото си се огледа в огледалото.

— Коля Наумов ще строи сгради.

— Благодаря — каза Коля. — Дори знам какви.

— Юлка ще бъде детски лекар. При нея ще идват да се лекуват от всички краища на света. Катя Михайлова ще спечели Уимбълдънския турнир в Англия. Мила Руткевич ще стане учителка, директор на училище. Ще бъде строга...

— Странно — Коля Сулима прекъсна Алиса. — Според теб всички трябва да станат знаменити и велики. А кой ще бъде обикновен?

— Но това е приказка, Коля, не разбираш ли! — възмути се Лариса. — Аз мога да стана и не много велика артистка.

— Не, не сте прави — отговори Алиса, — аз по-добре знам. Аз съм от бъдещето. В него няма да има обикновени хора. На земята ще живеят пет милиарда изключителни, знаменити, надарени хора. И сред тях — тук Алиса коварно се усмихна — ще има само един обикновен човек — Коля Сулима. При него специално ще идват на екскурзия от

други страни. Той ще бъде най-обикновен в историята на човечеството световен шампион по шах и изобретател на машината на времето. Сега доволен ли си?

— Разбира се — отговори Коля Сулима.

Влезе Николай Николаевич.

— Алиса, сбогува ли се? Време е да тръгваме.

— Ах — въздъхна Юлка Грибкова и в очите ѝ се показаха едри сълзи. — Какво ще кажа на майка и баба?

— Не се тревожи — успокои я Николай Николаевич. — Днес аз ще дойда у нас като баща на Алиса. Ще ми повярват...

Юлка и Алиса се разцелуваха. Алиса успя да ѝ пошепне на ухото:

— Ние скоро ще се видим.

— Впрочем, деца каза Николай Николаевич, — зная, че не бива да ви моля за това, вие сами всичко разбирате, по все пак ще ви напомня: щом излезете от тази стая, ще трябва да ме забравите. Никога не сте ме виждали. Никакви космически пирати не сте виждали, Алиса е дошла от друг град и си е заминала. От това, доколко добре ще пазите нашата тайна, зависи много. Това не е играчка. Това е време.

— Разбрахме се — каза Катя Михайлова.

Алиса за последен път огледа всички, каза тихо: „Сбогом, деца“ — и излезе от стаята.

Завинаги.

И кое е чудното: в шести „Б“ клас учат различни хора. На някои, например на Фима Корольов или Лариса, не бива да се поверяват никакви тайни — още утре ще ги раздрънкат. Но нито един от тях на никого нито веднъж не е разказал за приключенията и невероятните събития, които се случиха през ония априлски дни.

Издание:

Кир Буличов. Приключение в бъдещето, 1980

Редактор: Весела Сарандева

Художник: Петър Терзиев

Художествен редактор: Тоня Горанова

Технически редактор: Маргарита Воденичарова

Коректор: Марин Стоянова

I издание. ЛГ V. Тематичен №23. Дадена за набор на 21. IV. 1980 год. Подписана за печат на 27. IX. 1980 год. Излязла от печат на 30. IX. 1980 година. Поръчка № 133. Формат 84×108/32. Печатни коли 17,25. Издателски коли 14,49. Усл. Изд. коли 13,92. Цена на книжното тяло 0.84 лева. Цена 0,92 лена

„Народна младеж“, издателство на ЦК на ДКМС, София, 1980 г.
Държавна печатница „Васил Александров“ — Враца

Кир Булычѐв. Сто лет тому вперѐд. М. „Детская литература“,
1978

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.